รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

Intensive English Teaching of Listening and Speaking to Freshmen of Science and Technology Faculty At Prince of Songkla University, Pattani Campus

โดย นางสาวอดิศา เบญจรัตนานนท์

และ นางสุชาดา ทิพย์มนตรี

กรกฎาคม 2550

บทสรุปย่อผู้บริหาร (Executive Summary)

การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ประเทศไทยได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ไม่ว่าในการศึกษาระดับใดยังไม่ได้ผลตามความมุ่งหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังและการพูดซึ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตประจำวันมากที่สุดกลับเป็นทักษะที่เด็กไทยถนัดน้อยที่สุด ปัญหาที่พบก็คือผู้เรียนบางคนไม่สนใจเรียนและไม่พยายามมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ฟังคำถามแล้วไม่สามารถตอบได้ทันที และขาดความมั่นใจในขณะพูด นอกจากนี้สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนที่ไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเป็นผลให้เมื่อออกนอกห้องเรียนไปแล้วเด็กไทยที่แม้จะคร่ำเคร่งกับการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเพียงใดเมื่อกลับถึงบ้านก็จะใช้แต่ภาษาไทย โอกาสในการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองหรือกับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษามีน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย

อุปสรรคสำคัญที่ทำให้เด็กไทยอ่อนด้อยในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนั้นนอกจากบริบททางสังคมที่ผู้คนที่ได้พบปะในชีวิตประจำวันเกือบทั้งหมดสื่อสารด้วยภาษาไทยแล้วยังเป็นผลมาจากผู้เรียนไม่รู้จักใช้คำศัพท์ มีวิธีการออกเสียงและสำเนียงที่ไม่ถูกต้อง อีกทั้งยังขาดแรงจูงใจ แรงกระตุ้นและความมั่นใจในการสื่อสารด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยกึ่งทดลองเรื่องการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

4. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
5. เพื่อศึกษาประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2548 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 33 คน ที่มีผลการเรียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ระดับ D+ ลงมา

ผลที่ได้จากการทดลองคือ 1) ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 2) ทัศนคติแรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมหลักสูตรดีขึ้น 3) พฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตรในส่วนของระดับความสามารถในทักษะการฟังและการพูดโดยภาพรวมคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 76.69 ซึ่งมีความสามารถอยู่ในระดับดี ส่วนการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนนั้น ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและมีความสุขในการทำกิจกรรมต่างๆ ตลอดเวลา 3 ชั่วโมงของการเรียนแต่ละวัน 4) ผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มโดยรวมอยู่ในระดับมาก และ 5) พฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) ด้านระดับความสามารถในทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน โดยภาพรวมคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 70.6 ซึ่งมีความสามารถในระดับดี ในส่วนของการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความมั่นใจและกระตือรือร้นในการเรียน

ในส่วนของผู้บริหารนั้น ผลการวิจัยเรื่อง การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ดังกล่าวข้างต้นทำให้ทราบว่า การใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดของเด็กไทยมีแนวโน้มที่จะพัฒนาได้ด้วยหลักสูตรแบบเข้มตามที่คณะผู้วิจัยได้ทำการทดลอง อย่างไรก็ดีรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมและสื่อต่างๆนั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้ยากในการจัดการเรียนสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของประเทศไทยทั้งนี้เป็นผลมาจากปัจจัยหลัก คือ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนนั่นเอง ซึ่งจำนวนผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี 50-55 คนต่อกลุ่มนั้น ไม่เอื้อต่อการฝึกทักษะการฟังและการพูดในชั้นเรียน ดังนั้นหากต้องการให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ คณะผู้วิจัยเห็นว่ามหาวิทยาลัยควรจัดสรรงบประมาณในการจัดจ้างบุคลากรในการ

สอนให้เพียงพอ ทั้งนี้เป็นเพราะบุคลากรในการสอนภาษาอังกฤษของภาควิชาภาษาตะวันตกมีจำนวนจำกัด และหากเป็นไปได้คณะผู้วิจัยเห็นว่ามหาวิทยาลัยควรลดจำนวนนักศึกษาใหม่ในแต่ละปีการศึกษา เพื่อลดจำนวนผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในแต่ละกลุ่มให้มีเพียง 25-30 คน นอกจากงบประมาณในการจัดจ้างบุคลากรที่เพิ่มขึ้นแล้ว คณะผู้วิจัยเห็นว่าผู้บริหารควรสนับสนุนงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์คอมพิวเตอร์และโสตทัศนวัสดุอื่นๆ เพิ่มเติมเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ผลการวิจัยอาจเป็นประโยชน์ต่อกระทรวงศึกษาธิการในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนนักศึกษาทั้งในชีวิตประจำวัน การศึกษาต่อ และการทำงานต่อไป

บทคัดย่อ

โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร 2) เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร 3) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร 4) เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม และ 5) เพื่อศึกษาประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2548 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 33 คน ที่มีผลการเรียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ระดับ D+ ลงมา

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้คือ 1) แบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร 2) แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร 3) ชุดคำถามสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร 4) แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร 5) แบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม และ 6) แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยหรือมัชฌิมเลขคณิต (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) t- test แบบ Dependent Samples ค่าร้อยละ (Percentage) และการรวบรวมข้อมูลและเขียนบรรยายสรุป

ผลการวิจัยพบว่า

1) ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2) ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมหลักสูตรดีขึ้น

3) พฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตรในส่วนของระดับความสามารถในทักษะการฟังและการพูดโดยภาพรวม คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 76.69 ซึ่งมีความสามารถอยู่ในระดับดี ส่วนการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนนั้น ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและมีความสุขในการทำกิจกรรมต่างๆ ตลอดเวลา 3 ชั่วโมงของการเรียนแต่ละวัน

4) ผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มโดยรวมอยู่ในระดับมาก

5) พฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) ด้านระดับความสามารถในทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน โดยภาพรวมคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 70.6 ซึ่งมีความสามารถในระดับดี ในส่วนของการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความมั่นใจและกระตือรือร้นในการเรียน

Abstract

This research aimed to 1) compare proficiency in English listening and speaking skills of the freshmen of the Faculty of Science and Technology before and after attending the curriculum 2) compare attitude, motivation and confidence in studying English listening and speaking skills of the freshmen of the Faculty of Science and Technology before and after attending the curriculum 3) study behaviors in language usage of the freshmen of the Faculty of Science and Technology while attending the curriculum 4) study attitude of the students toward the intensive English teaching of listening and speaking skills curriculum and 5) study efficiency in applying the curriculum knowledge in 417-201 Scientific English I course. The research samples were 33 freshmen whose 417-101 (English I) grades were D+ and the lower. They belonged to the Faculty of Science and Technology, Prince of Songkla University, Pattani Campus in the second semester of academic year 2005.

The data collection instruments included 1) pre and post tests on listening and speaking skills 2) pre questionnaires on the students' opinion, attitude, motivation and confidence in listening and speaking skills 3) lists of pre and post interviewed questions for the students' opinion, attitude, motivation and confidence in listening and speaking skills 4) form of behavior observation in language usage while attending the curriculum 5) evaluation form of the intensive English teaching of listening and speaking skills curriculum and 6) form of behavior observation in language usage in studying 417-201 Scientific English I. Mean, Standard Deviation, Dependent Samples T-test, Percentage and Summary from collected data were employed for data analysis.

The findings were as followed.

1) The students' proficiency in English listening and speaking skills was higher after attending the curriculum at a significant level of .001.

2) The students showed better attitude, motivation and confidence in studying English listening and speaking skills after attending the curriculum.

3) The students' behaviors in language usage while attending the curriculum in terms of proficiency level in listening and speaking skills was generally in a good level with 76.69 average point, while class participation observation showed that the students were active and happy in doing activities within a 3-hour class daily.

4) The students' positive attitude toward the intensive English teaching of listening and speaking skills curriculum was at high level.

5) The students' behaviors in language usage in 417-201 Scientific English I course in terms of proficiency level in listening and speaking skills was generally in a good level with 70.6 average point, while class participation observation showed that the students were confident and active.

สารบัญเรื่อง

เรื่อง	หน้า
บทสรุปย่อผู้บริหาร	i
บทคัดย่อ (ภาษาไทย)	iv
บทคัดย่อ (ภาษาอังกฤษ)	vi
สารบัญเรื่อง	viii
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	12
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	78
บทที่ 4 ผลการวิจัย	95
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	127
เอกสารอ้างอิง	140
ภาคผนวก	157
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	158
ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ	159
การหาคุณภาพของเครื่องมือ	170
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	176
แผนการสอน	197
บทความสำหรับการเผยแพร่	255
รายชื่อคณะผู้วิจัย	284

สารบัญตาราง

ตารางที่	ชื่อตาราง	หน้า
ตารางที่ 1	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา417-101English I (ภาษาอังกฤษ 1) ภาคเรียนที่ 1/2548	4
ตารางที่ 2	แบบแผนการวิจัยแบบทดสอบก่อนและหลังกับกลุ่มเดียว	79
ตารางที่ 3	ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน	96
ตารางที่ 4	ผลการทดสอบทักษะการฟังก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร	99
ตารางที่ 5	เปรียบเทียบทักษะการฟังของผู้เรียนก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร	101
ตารางที่ 6	ผลการทดสอบทักษะการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร	101
ตารางที่ 7	เปรียบเทียบทักษะการพูดของผู้เรียนก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร	102
ตารางที่ 8	ผลการทดสอบทักษะการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร	103
ตารางที่ 9	เปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร	104
ตารางที่ 10	ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนภาษาอังกฤษ	104
ตารางที่ 11	ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	106
ตารางที่ 12	ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร	114
ตารางที่ 13	ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร	120
ตารางที่ 14	ทัศนคติของผู้เรียนต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม	122
ตารางที่ 15	ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)	124

บทที่ 1
บทนำ

<u>ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา</u>

ปัจจุบันภาษาอังกฤษนับเป็นภาษาสากลอันสำคัญยิ่งที่ใช้ในการสื่อสารทั้งทางด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และการพูดคุยในชีวิตประจำวัน ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีเปรียบเสมือนมีกุญแจไขประตูออกสู่โลกกว้างเพื่อรับความรู้ใหม่ๆ เพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิต และนำมาซึ่งทัศนความคิดและมุมมองในการใช้ชีวิตที่กว้างไกล (ปองพล อดิเรกสาร อ้างถึงใน เนตรปรียา (มุสิกไชย) ชุมไชโย, 2544)

สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญมากขึ้นทุกขณะโดยเฉพาะในโลกยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ที่ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การคมนาคม การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ การรับรู้ข่าวสารเป็นไปอย่างกว้างขวางและรวดเร็วมากขึ้น สื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ โทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์ นำเสนอและใช้ข้อมูลภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับประชาคมในประเทศเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ในด้านวงการศึกษาหรือแวดวงวิชาการ ตำรา เอกสารประกอบการเรียนการสอนจำนวนมากก็มีต้นฉบับเป็นภาษาอังกฤษ อีกทั้งการเข้าร่วมประชุม หรือการนำเสนอผลงานต่อสาธารณชนก็มีแนวโน้มที่จะเป็นสากลมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ความสำคัญของภาษาอังกฤษจึงยากที่จะถูกปฏิเสธในโลกปัจจุบันและในอนาคต สมศักดิ์ ปริศนานันทกุล (2543 อ้างถึงใน นิตยวรรณ ธนโกไสย 2546) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในอนาคตว่า “รัฐบาลได้แก้ไขพระราชบัญญัติการลงทุน ให้ต่างชาติเข้ามาถือหุ้นได้เกินร้อยละ 50 และในปี ค.ศ. 2006 ประเทศไทยจะต้องเปิดตลาดการค้าเสรีตามเงื่อนไขของ องค์การค้าโลก (World Trade Organization หรือ WTO) ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นผู้บริหารระดับสูงจะเป็นคนต่างชาติ หากไม่เตรียมความพร้อมให้เด็กไทย จะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารและการว่างงานมากยิ่งขึ้น” ดังที่งานวิจัยเรื่อง “ความพึงพอใจ ความต้องการและปัญหาในการใช้ภาษาต่างประเทศในสถานประกอบการในเขตจังหวัดภาคใต้” พบว่าทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะที่ทั้งนายจ้างและบุคลากรในหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนเห็นตรงกันว่าจำเป็นต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด (ชลลดา เลาหวิริยานนท์ และคณะ, 2547) จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว จะเห็นได้ว่าชีวิตคนไทยต้องเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเกือบตลอดเวลาอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงจำเป็นสำหรับคนไทยและเป็นประโยชน์ต่อเยาวชนไทย ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงได้รับความสนใจจากบุคคลทั่วไป และเข้ามามีบทบาทในหลักสูตรทุกระดับตั้งแต่ประถมศึกษาถึงอุดมศึกษา

แม้ประเทศไทยจะตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษและได้เริ่มต้นสอนมาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ไม่ว่าจะในระดับการศึกษาใดยังไม่ได้ผลตามความมุ่งหมาย ซึ่งก็คือการสอนให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษาที่คุ้นเคยนั้นมาใช้นอกห้องเรียนได้ หรือที่เรียกว่าเป็นแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ที่เริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ (กองวิจัยทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2542; กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) เพราะในความเป็นจริงแล้วทักษะการฟังและการพูดซึ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตประจำวันมากที่สุดกลับเป็นทักษะที่เด็กไทยถนัดน้อยที่สุด ปัญหาที่พบก็คือผู้เรียนบางคนไม่สนใจเรียนและไม่พยายามมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ฟังคำถามแล้วไม่สามารถตอบได้ทันที และขาดความมั่นใจในขณะพูด นอกจากนี้จากการศึกษาของเฉลิมพล ดาวเรือง (อ้างถึงใน ประนอม สุรัสวดี, 2537) สยาม บุตรศรี (2540) และ วิสา จรัลชวนะเพท (2545) แสดงให้เห็นว่า สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนมีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดด้วยเช่นกัน เนื่องจากสังคมไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เป็นผลให้เมื่อออกนอกห้องเรียนไปแล้วเด็กไทยที่แม้จะคร่ำเคร่งกับการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเพียงใดเมื่อกลับถึงบ้านก็จะใช้แต่ภาษาไทย โอกาสในการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองหรือกับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษามีน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย

ด้วยเหตุนี้จึงไม่น่าแปลกใจที่งานวิจัยหลายชิ้นสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะสัมฤทธิผลด้านการฟังและการพูดที่ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรในทุกระดับชั้น อาทิในส่วนของระดับอุดมศึกษา จารุพรรณ เพ็งศรีทอง (2543) ตั้งข้อสังเกตจากการศึกษาปัญหาการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทักษะที่ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนมาก คือ ทักษะการอ่านและเขียน จะเห็นได้ว่าจำนวนรายวิชาที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับการฟังมีน้อย บางมหาวิทยาลัยไม่เปิดสอนรายวิชาที่เกี่ยวกับการฟังโดยเฉพาะ แต่มักจะรวมทักษะการฟังและพูดไว้ด้วยกัน ในหลักสูตรภาษาอังกฤษของภาควิชาภาษาอังกฤษและภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีรายวิชาที่เปิดเพื่อฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยตรงทั้งรายวิชา คือ วิชา การฟังเพื่อความเข้าใจ 1 ซึ่งได้เปิดสอนมาเป็นเวลาประมาณ 10 ปี จากการวัดผลในการสอนแต่ละครั้งทำให้ผู้สอนทราบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษายังไม่เป็นที่พอใจ ผลการสอบแต่ละครั้งยังมีคะแนนค่อนข้างต่ำ ผู้สอบไม่ผ่านมีจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนนักศึกษาที่เข้าสอบในแต่ละภาคการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในโครงการชุดนโยบายการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศไทยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

ซึ่งรวมทั้งภาษาอังกฤษเพียงหนึ่งในสามและหนึ่งในสี่เห็นว่าตนมีความสามารถในการฟังและการพูดตามลำดับในขณะที่จำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งเห็นว่าตนเองมีความถนัดในการอ่านมากเป็นลำดับแรก รองลงมาคือทักษะการเขียน (อดิศา เตียว และคณะ, 2547)

อุปสรรคสำคัญที่ทำให้เด็กไทยอ่อนด้อยในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนั้นนอกจากบริบททางสิ่งแวดล้อมที่ผู้คนที่ได้พบปะในชีวิตประจำวันเกือบทั้งหมดสื่อสารด้วยภาษาไทยแล้วยังเป็นผลมาจากผู้เรียนไม่รู้จักใช้คำศัพท์ มีวิธีการออกเสียงและสำเนียงที่ไม่ถูกต้อง (วาริน รุ่งจตุรภัทร, 2545) ส่งผลให้เกิดความไม่มั่นใจในการสื่อสาร ในการสัมมนาเรื่อง “การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศไทยในระดับต่างๆ” เมื่อวันที่ 9-10 ธันวาคม 2547 ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาต่างประเทศจากสถาบันภาษาต่างประเทศที่ปักกิ่ง ประเทศจีนได้นำเสนอรูปแบบการสอนที่น่าสนใจคือการเน้นการพูดในส่วนของการออกเสียงที่ถูกต้องในชั้นเรียนระดับต้น ซึ่งเป็นการฝึกแบบเข้มให้กับผู้เข้ารับการศึกษาในเรื่องของการออกเสียงอาทิสระและพยัญชนะ ทำนองเสียงและการเน้นเสียง ทำให้ผู้เข้ารับการฝึกสามารถสื่อสารด้วยสำเนียงที่ยอมรับได้ เป็นการเพิ่มความสามารถในการฟังและพูดกับเจ้าของภาษาและสร้างความมั่นใจรวมทั้งความสนใจในการเรียนรู้ภาษานั้นๆต่อไป นอกจากนี้เอกสารประกอบการทำโครงการวิจัยเชิงทดลอง “การสอนแบบเข้ม 6-8 สัปดาห์” ทักษะการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า “ในความเป็นจริงนั้น ใครก็ตามที่พูดภาษาได้ ฟังเจ้าของภาษาเข้าใจ ก็จะทำให้ผู้นั้นมีความมั่นใจในการใช้ภาษานั้นๆ เมื่อมีความมั่นใจแล้วการจะเรียนรู้ในทักษะอื่นๆก็น่าจะตามมาได้เอง” (ปราณี กุลละวณิชย์, 2547) อีกทั้งการประชุมหัวข้อ “เวทีวิจัยสู่เวทีโลก” เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2548 ณ โรงแรมรีเจนท์ ชะอำ จ.เพชรบุรี ผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่างๆรวมทั้งทูตจากบางประเทศได้ให้ความเห็นในเรื่องความสามารถในการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศของนักเรียนและนักศึกษาไทยว่าเป็นทักษะเบื้องต้นสำคัญที่ต้องปรับปรุงด้วยเหตุว่าการเรียนการสอนในห้องเรียนด้วยเวลาที่จำกัดไม่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กไทย

จากงานวิจัยและเอกสารดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นที่น่าสังเกตว่าเหตุใดนักเรียนและนักศึกษาไทยจึงมีศักยภาพในการสื่อสารด้วยการฟังและการพูดน้อยกว่าด้านการอ่านและการเขียน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการฟังและการพูดยังประสบปัญหาที่ทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในการสอน คือ ผู้เรียนขาดแรงจูงใจ แรงกระตุ้นและความมั่นใจในการสื่อสาร อีกทั้งยังสร้างทัศนคติในแง่ลบต่อการเรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากทักษะการฟังและการพูดที่จำกัดทำให้ไม่สามารถพูดโต้ตอบและแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษได้ นอกจากนี้บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนก็ยังไม่เอื้อต่อการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ปัญหาเหล่านี้จึงเป็นอุปสรรคสำคัญที่ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายด้านการ

ศึกษาภาษาต่างประเทศและภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน สามารถติดต่อสื่อสารและทำงานกับชาวต่างประเทศทั้งที่เข้ามาในประเทศไทยและในเขตภูมิภาคใกล้เคียงรวมทั้งพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาและความรู้ของผู้เรียนให้ทัดเทียมกับระดับนานาชาติโดยเน้นการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน, 2544) นโยบายดังกล่าวนำมาสู่แนวทางการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาที่ได้กำหนดให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาบังคับ

ในส่วนของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีได้มีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาบังคับศึกษาทั่วไป คือ วิชา 417-101 English I และ 417-102 English II (ภาษาอังกฤษ 1 และ 2) สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากการเรียนการสอนรายวิชาดังกล่าวจะเห็นได้ว่านอกจากปัญหาหลักคือนักศึกษาจำนวนไม่น้อยไม่ผ่านหรือไม่สามารถเรียนรายวิชาดังกล่าวได้ตลอดภาคการศึกษาแล้วนั้น นักศึกษาจำนวนหนึ่งยังไม่สามารถสื่อสารกับผู้สอนเป็นภาษาอังกฤษได้อีกด้วย และเมื่อไม่สามารถฟังได้อย่างเข้าใจและโต้ตอบกับผู้สอนหรือเพื่อนร่วมห้องได้ นักศึกษาจึงขาดความสุขแรงจูงใจและความมั่นใจในการเรียน ผลที่ตามมาคือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานจึงยังไม่บรรลุผลตามที่ต้องการ กล่าวคือนักศึกษาเป็นจำนวนมากที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา 417-101English I (ภาษาอังกฤษ 1) ในเกณฑ์ต่ำ ดังปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา 417-101English I (ภาษาอังกฤษ 1) ภาคเรียนที่ 1/2548

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	นศ. คณะ	จำนวน นศ.ที่ลงทะเบียน	จำนวนผลการเรียนของนักศึกษา					
				D+	ร้อยละ	D	ร้อยละ	E	ร้อยละ
417-101	ENGLISH I	**วทท.**	**260**	**40**	**15.38**	**23**	**8.85**	**57**	**21.92**

(งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2548)

จากตารางจะเห็นว่า นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่ลงทะเบียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ในภาคการศึกษาที่ 1/2548 มีนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีลงทะเบียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1)จำนวน 260 คน มีนักศึกษาที่ได้ผลการเรียนระดับ D+ 40 คน ระดับ D 23 คน และ ระดับ E (คะแนนต่ำกว่า 38%) 57 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 ร้อยละ 8.85 และ ร้อยละ 21.92 ตามลำดับ รวมจำนวนผู้เรียนที่มีผลการเรียนในระดับอ่อนจำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 46.15 ซึ่งเป็นจำนวนเกือบครึ่งหนึ่งของนักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ลงทะเบียน

นิดา วุฒิวัย และคณะ (2546) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในภาพรวม พบว่าร้อยละ 63.9 ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,545 คน ระบุทักษะทางภาษาอังกฤษที่นักศึกษามีปัญหาได้แก่ การฟัง การพูด การเขียนและการอ่าน ตามลำดับ และร้อยละ 53.6 ต้องการให้เน้นทักษะการพูดในกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากที่สุด ส่วนร้อยละ 43.6 และ 43.4 ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสนทนากับเพื่อนๆและอาจารย์และให้อาจารย์ทุกคนพูดภาษาอังกฤษกับนักศึกษาตามลำดับ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยเห็นว่าควรทดลองสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้กับนักศึกษาที่ประสบปัญหาในการเรียนเหล่านี้เพื่อที่นักศึกษาจะได้นำความรู้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปช่วยให้การเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) ซึ่งเป็นวิชาเลือกของคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นไปอย่างราบรื่นและมีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาจะได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม 6 สัปดาห์ เป็นเวลา 90 ชั่วโมง เพื่อพัฒนาศักยภาพในการฟังและการพูดแก่นักศึกษาที่เข้าร่วมการทดลอง นักศึกษาจะได้รับการปูพื้นฐานการออกเสียงที่ถูกต้องทั้งในส่วนเสียงสระและพยัญชนะ (Segmentals) และส่วนที่เป็นทำนองเสียง การเน้นเสียง (Suprasegmentals) ไปจนถึงการออกเสียงคำศัพท์ และการฝึกฟังและพูดในระดับประโยค ข้อความ และบทสนทนาสั้นๆ ในหัวข้อที่กำหนด โดยใช้กิจกรรมและสื่อต่างๆ อาทิ เอกสารประกอบการสอน เพลง ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป บทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต รวมทั้งการแสดงบทบาทสมมติและการจำลองสถานการณ์ เพื่อสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมให้เหมือนจริงเพื่อให้นักศึกษากลุ่มดังกล่าวเกิดความคุ้นเคยและมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

<u>รายละเอียดหลักสูตร</u>

โครงการการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีในครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้จัดทำหลักสูตรแบบเข้มขึ้นโดยมีเป้าหมายหลักในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เน้นทักษะการฟังและการพูดให้แก่ผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมต่างๆที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเริ่มจากการทำแบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนเข้าร่วมหลักสูตรเพื่อวัดระดับความสามารถของผู้เรียนก่อนเข้าเรียน จากนั้นจะเป็นการฝึกฟังและออกเสียงสระ พยัญชนะ รวมทั้งการเน้นเสียงคำและทำนองเสียงในประโยคสั้นๆ การปูพื้นฐานทางสัทศาสตร์เช่นนี้ Jenkins (2004) และ Robinson (2001) ได้ให้ความเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากการออกเสียงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษ และการออกเสียงที่ถูกต้องจะช่วยสร้างความคล่องแคล่วในการพูดนั่นเอง

ในส่วนของรูปแบบกิจกรรมและสื่อที่ใช้ในการสอนหลังผู้เรียนผ่านกระบวนการฝึกฟังและออกเสียงในเบื้องต้นแล้วนั้น คณะผู้วิจัยเลือกใช้สื่อและกิจกรรมที่หลากหลายอาทิ เพลง ภาพยนตร์ ข่าวทั้งทางโทรทัศน์และวิทยุ รวมทั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีความกระตือรือร้นและสนุกสนานกับการทำกิจกรรมเพื่อสร้างสัมฤทธิผลในการเรียน ดังที่ Derwing & Rossister (2002a, 2002b), Cunningham & Moor (2003) และ Sato, *et al.* (2003) มีความเห็นสอดคล้องกันว่าการใช้สื่อที่หลากหลายเป็นการส่งเสริมกิจกรรมการฟังที่เอื้อต่อการฝึกทักษะการออกเสียงที่ถูกต้องให้ผู้เรียนได้ โดยสื่อเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นลักษณะภาษาที่ใช้ในการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาท่าทางหรือน้ำเสียงของผู้พูด (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537)

อย่างไรก็ตาม Burns (1998) และ Carter (1997) ให้ความเห็นว่าการสอนทักษะการฟังและการพูดนั้นจะใช้เพียงบทสนทนาสำเร็จรูปที่ผู้สอนเตรียมไว้เพียงอย่างเดียวไม่ได้ เนื่องจากไม่เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะดังกล่าวได้ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เป็นเพราะบทสนทนาเหล่านั้นไม่ใช่บทสนทนาที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ดังนั้นการให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาทสมมุติรวมทั้งใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือการจำลองเหตุการณ์จึงเป็นกิจกรรมที่สำคัญยิ่ง ทั้งนี้หากใช้สถานการณ์จำลองในการฝึก การกำหนดบริบทของบทสนทนาในห้องเรียนต้องคำนึงถึงบทบาททางสังคมของผู้เรียนและส่งเสริมการสร้างประสบการณ์ตรงให้ผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริงต่อไปได้ด้วย (Burns, *et al*., 1997) ด้วยเหตุนี้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในโครงการนี้จึงเกี่ยวเนื่องกับบริบททางวิทยาศาสตร์เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมและชีวิตประจำวันของกลุ่มผู้เรียนจากคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งได้แก่หัวข้อต่อไปนี้ 1. Greeting, Leave-Taking and Self-Introduction 2. Health 3. Safety First 4. Marine Life 5. Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life และ 6. Modern Technology โดยการฝึกนั้นจะเริ่มจากกลุ่มใหญ่ก่อนเพื่อสร้างความคุ้นเคยและมั่นใจให้ผู้เรียน จากนั้นจึงลดขนาดลงเป็นกลุ่มย่อย จับคู่ และท้ายที่สุดคือการฝึกรายบุคคล ระหว่างดำเนินการสอนคณะผู้วิจัยจะวัดความสามารถและพัฒนาการของผู้เรียนโดยใช้แบบฝึกหัด แบบทดสอบการฟังและการพูด การแสดงบทบาทสมมติ และแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษา และเมื่อการสอนแล้วเสร็จผู้เรียนจะทำแบบทดสอบการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตร เพื่อดูผลการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยระดับความสามารถที่คณะผู้วิจัยประสงค์คือร้อยละ 70 ขึ้นไป

<u>วัตถุประสงค์ของโครงการ</u>

การวิจัยในครั้งนี้ต้องการทดลองการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2548 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัย

สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยมุ่งศึกษาดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
4. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
5. เพื่อศึกษาประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

<u>สมมติฐานการวิจัย</u>

1. ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และสามารถทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตรได้ร้อยละ 70 ขึ้นไป
2. ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเข้าร่วมหลักสูตรดีขึ้น
3. นักศึกษามีความสามารถในการใช้ทักษะการฟังและการพูด และมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมระหว่างเข้าร่วมหลักสูตรอยู่ในระดับดี
4. นักศึกษามีทัศนคติในทางบวก ต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มอยู่ในระดับมาก
5. นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) อยู่ในระดับดี

ตัวแปรต้น

การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ตัวแปรตาม

ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทัศนคติ แรงจูงใจ ความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ความสำคัญ และประโยชน์ของการวิจัย

คณะผู้วิจัยคาดว่าผลจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ดังนี้

1. ***ด้านความรู้***
   - 1.1 ทำให้ทราบระดับความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
   - 1.2 ทำให้ทราบทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
   - 1.3 ทำให้ทราบพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
   - 1.4 ทำให้ทราบทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มีต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
   - 1.5 ทำให้ทราบประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

2. ***ด้านการนำไปใช้***
   - 2.1 เป็นข้อมูลให้ผู้บริหารระดับอุดมศึกษานำไปประยุกต์ใช้ในการวางแนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการฟังและการพูดให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดรับกับสภาพสังคมปัจจุบันที่มีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้น
   - 2.2 เป็นข้อมูลให้ผู้สอนภาษาอังกฤษนำไปปรับปรุงการจัดรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการฟังและการพูดต่อไป

2.3 เป็นแนวทางในการสร้างทัศนคติที่ดีให้ผู้เรียนในการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษ

<u>ขอบเขตการวิจัย</u>

คณะผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของงานวิจัยในครั้งนี้ไว้ดังนี้

1. กลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2548 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มีผลการเรียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ระดับ D+ ลงมา จำนวน 33 คน

2. เนื้อหา

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในโครงการนี้เกี่ยวเนื่องกับบริบททางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมและชีวิตประจำวันของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจากคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งครอบคลุมหัวข้อต่อไปนี้ 1. Greeting, Leave-Taking and Self-Introduction 2. Health 3. Safety First 4. Marine Life 5. Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life และ 6. Modern Technology

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้คือ

1. แบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
   คณะผู้วิจัยใช้แบบทดสอบการฟังและการพูดชุดเดียวกันทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
2. แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร
   คณะผู้วิจัยจัดทำแบบสอบถามฯ ขึ้นเพื่อเป็นการเก็บข้อมูลเบื้องต้นของนักศึกษา
3. ชุดคำถามสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
   คณะผู้วิจัยจัดทำชุดคำถามสัมภาษณ์ฯขึ้นเพื่อเป็นการเก็บข้อมูลเชิงลึกของนักศึกษา
4. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

คณะผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาในแง่ความสามารถในการใช้ทักษะการฟังและการพูด และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

5. แบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
   คณะผู้วิจัยจัดทำแบบประเมินหลักสูตรขึ้นเพื่อศึกษาทัศนคติต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
6. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)
   คณะผู้วิจัยติดตามพฤติกรรมการใช้ภาษาในแง่ความสามารถในการใช้ทักษะการฟังและการพูด รวมทั้งการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) หลังเข้าร่วมหลักสูตร

<u>นิยามคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย</u>

รูปแบบการสอนแบบเข้ม คือ การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ใน 6 สัปดาห์ ๆ ละ 15 ชั่วโมง (บรรยายและปฏิบัติ) รวม 90 ชั่วโมงโดยใช้กลวิธีและกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดผ่านทางสื่อการสอนที่หลากหลาย

ผู้สอน คือ วิทยากรรับเชิญที่ทำหน้าที่สอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มตามหลักสูตรและเนื้อหาที่คณะผู้วิจัยกำหนด

ผู้เรียน คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2548 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มีผลการเรียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ระดับ D+ ลงมา จำนวน 33 คน

ทัศนคติ คือ ความรู้สึกนึกคิดที่ผู้เรียนมีต่อภาษาอังกฤษและวิชาภาษาอังกฤษในด้านเนื้อหา วิธีสอน กิจกรรม ความสำคัญ และคุณประโยชน์ ในทางใดทางหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นทางบวกหรือทางลบ หรือความรู้สึกที่เป็นกลาง

แรงจูงใจ คือ ภาวะที่ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด เกิดความปรารถนาหรือต้องการในการฟังและการพูด ความพึงพอใจในการฟังและการพูด และความมานะพยายามในการฟังและการพูดเพื่อสื่อสารกับบุคคลอื่น

ความมั่นใจ คือ ความเชื่อในความสามารถของตนเองในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ สำหรับคณะผู้วิจัยความเชื่อที่ว่านี้เป็นคุณสมบัติสำคัญยิ่งที่ควรจะเสริมสร้างให้ผู้เรียน เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษและนำไปใช้ต่อไปในอนาคต

ประสิทธิผลทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ คือ คะแนนจากแบบทดสอบการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถในการฟังเสียงและข้อความภาษาอังกฤษแล้วเข้าใจความหมายและจุดประสงค์ของการสื่อความนั้น

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ ประโยค สำนวน และบทสนทนาภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

บทที่ 2
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี คณะผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการทำวิจัย ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. ทักษะการสอนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. กิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
4. การวัดและประเมินผลทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
5. ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
6. ทัศนคติ แรงจูงใจ ความมั่นใจ
7. หลักสูตรแบบเข้ม
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนไทยในปัจจุบัน ทั้งในด้านการศึกษา การเมือง เศรษฐกิจ การท่องเที่ยว ตลอดจนการสื่อสารมวลชน (แรมสมร อยู่สถาพร อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 1 ; สิริวรรณ จันทร์เพ็ญ, 2534 : 2-3) สังคมต้องการทรัพยากรมนุษย์ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ เพื่อแสวงหาความรู้ และเข้าถึงแหล่งข้อมูลต่าง ๆ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีบทบาทสำคัญทางด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่าง ๆ ซึ่งไม่ได้จำกัดเฉพาะเจ้าของภาษา (Native speakers) ที่ใช้ภาษาอังกฤษ อันได้แก่ คนอังกฤษ คนอเมริกัน แคนาดา และออสเตรเลีย แต่รวมถึงชนชาติอื่น ๆ อาทิ คนจีน ญี่ปุ่น เกาหลี มาเลเซียที่มีการปฏิสัมพันธ์กันโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่ออีกด้วย การใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร หรือใช้ประกอบอาชีพในธุรกิจอย่างกว้างขวางและรวดเร็วเช่นนี้ ทำให้ภาษาอังกฤษทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น (ดวงพร หนูพงษ์, 2549 : 2) ดังคำกล่าวของ แรมสมร อยู่สถาพร (อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 1) ที่ว่าผู้ที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษดี อาจจะเป็นผู้ที่ได้เปรียบในด้านการประกอบอาชีพมากกว่าผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ และหนทางในการประกอบอาชีพของผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษจะเปิดกว้างกว่าอย่างเห็นได้ชัด

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ จึงได้ปรับปรุงหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

(Communicative Approach) โดยมีเป้าหมายหลักคือ การปลูกฝังและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน รวมทั้งเรียนรู้วัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในภาษา และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539 : 2 ; กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 2 ; เบญจา สืบเสน, 2530 : 1 ; แรมสมร อยู่สถาพร อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 2 ; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 16)

ความหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย มุ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งหมายถึง การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการแสดงความต้องการ ความรู้สึก และแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคลอย่างน้อย 2 บุคคลขึ้นไป ผ่านกระบวนการการถ่ายทอดสารจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งอย่างมีจุดมุ่งหมาย (ถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 19) ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจึงเป็นกระบวนการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร โดยรวมถึงความเหมาะสม การยอมรับในการใช้และสถานการณ์ทางสังคมที่ใช้ภาษานั้น นั่นก็คือการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์จริง ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมนั่นเอง (Finocchiaro, 1982 อ้างถึงในถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 19)

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ โดยใช้กลวิธีการสอนหลาย ๆ แบบผสมผสานกัน กล่าวคือ สอนให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถด้านองค์ประกอบทางภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และโครงสร้างเพื่อใช้เป็นแกนในการสื่อความหมาย สามารถเชื่อมโยงความหมายทางภาษาและกริยาท่าทางให้เข้ากันและสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว และเหมาะสมกับสภาพสังคม (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 106-109) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการสื่อสารของนักภาษาศาสตร์ประยุกต์กลุ่มแนวคิดเพื่อการสื่อสารที่เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในสมอง มนุษย์จึงต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมทางภาษา ซึ่งในการสอนตามแนวคิดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นจะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับการนำภาษาไปใช้สถานการณ์ต่างๆได้อย่างถูกต้องเหมาะสมคล่องแคล่วและสามารถสื่อความหมายได้ตามความต้องการ (วรียา สุริยันยงค์, 2544 : 55) ดังนั้นผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ใกล้เคียงกับชีวิตจริง โดยต้องมีขั้นตอนในการสอน เพื่อให้การสอนบรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ

ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Johnson and Morrow (1986) ได้แบ่งขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 บอกวัตถุประสงค์ (Setting Objective) ผู้สอนต้องตั้งวัตถุประสงค์นำทาง และวัตถุประสงค์ปลายทาง เช่น ผู้สอนตั้งวัตถุประสงค์นำทางว่าให้ผู้เรียนสามารถสนทนาโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ และผู้สอนอาจตั้งวัตถุประสงค์ปลายทางว่าให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์และใช้โครงสร้างใหม่ที่ปรากฏในบทสนทนาถามทิศทางได้

ขั้นที่ 2 นำเสนอ (Presentation) ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายในเรื่องที่สอนอย่างชัดเจนโดยการอธิบายบริบทด้วยการที่ผู้สอนชี้ให้เห็นว่าประโยคนี้ ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร พูดเมื่อไร พูดที่ไหน พูดอย่างไร เป็นพิธีการถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

ขั้นที่ 3 ฝึกใช้ภาษา (Practice) เป็นการฝึกเกี่ยวกับตัวภาษา โดยการสร้างสถานการณ์ให้เหมือนจริง ผู้สอนอาจช่วยเหลือแนะนำให้ผู้เรียนจับคู่หรือกลุ่ม โดยผู้สอนทำเป็นแบบจับคู่กับผู้เรียนก่อน แล้วให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 4 การถ่ายโอนความรู้ (Transfer) เป็นการใช้ภาษาโดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือกลุ่ม โดยการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วอย่างเสรี และใช้ภาษาในช่วงเวลาที่นานขึ้นกว่าเดิมโดยการสอนบทบาทสมมติหรือเล่นเกมต่าง ๆ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างเต็มที่เพื่อนำภาษาที่เรียนในห้องเรียนออกไปใช้ในสถานการณ์จริงนอกห้องเรียนได้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 112-115) ได้สรุปขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นตอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยเน้นการทำกิจกรรม Warm up กิจกรรมทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว การบอกวัตถุประสงค์ในการเรียน การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ โครงสร้างประโยคหรือการอ่านและการเขียน

ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึก (Practice) เป็นขั้นตอนในการสร้างความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการพูด ระยะนี้จึงเป็นการฝึกที่อยู่ในความดูแลของผู้สอน (Controlled Practice) เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจแล้ว จึงให้ผู้เรียนจับกลุ่มฝึกกันเอง (Free Practice) โดยผู้สอนไม่ขัดจังหวะการฝึกของผู้เรียนแม้จะพบข้อผิดพลาด แต่แก้ไขภายหลังการฝึก

ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นขั้นตอนการฝึกในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การเล่นเกม การร้องเพลง และการทำแบบฝึกหัด โดยเน้นบูรณาการทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งกำลังมีบทบาทสำคัญในปัจจุบันเป็นการสอนที่เน้นการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตนต้องการ มีการส่งเสริมให้มีการแสดงออกทางภาษา โดยใช้สถานการณ์ต่าง ๆ เข้าช่วย ให้มีการปฏิสัมพันธ์ (Interactive) ซึ่งกันและกัน (วรียา สุริยันยงค์, 2544 : 55) ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนนั้นผู้สอนควรยึดแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสาร กล่าวคือ ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนจะได้ใช้ในโลกภายนอก ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายตามความต้องการของตนเองให้ผู้ฟังเข้าใจว่าต้องการอะไรหรือคิดอย่างไร และเป็นการสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจโดยไม่คำนึงว่า ภาษาที่ผู้เรียนแสดงออกนั้นถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือไม่ (อมรา แสงจันทมณี, 2524 : 13) อย่างไรก็ตาม สุมิตรา อังวัฒนกุล (2536 : 42-43 อ้างถึงในวรียา สุริยันยงค์, 2544 : 60-61) กล่าวว่าในการฝึกทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษ ผู้เรียนควรฝึกใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และตามกาลเทศะเท่าที่จะทำได้ เพราะภาษาที่ถูกต้องจะช่วยสื่อความหมายได้ตรงกับที่ผู้พูดตั้งใจมากที่สุด

กุสุมา ล่านุ้ย (2537 : 43-44) ได้สรุปแนวทางในการสอนเพื่อให้เกิดความสามารถในการสื่อสารดังนี้

1. โครงสร้างไวยากรณ์ที่จะนำมาสอนนั้นจะต้องเป็นโครงสร้างพื้นฐานของภาษาที่นำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
2. ผู้สอนควรเริ่มต้น โดยการให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์แล้วจึงฝึกสร้างประโยคโดยใช้คำศัพท์ที่เรียน
3. ให้ความรู้ในเรื่องของการใช้ภาษาตามหน้าที่ต่าง ๆ และให้มีความสามารถในการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องตามสถานการณ์ เช่น ภาษาทางการ และภาษาไม่เป็นทางการ ซึ่งในบางครั้งอาจต้องให้ความรู้เรื่องของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาประกอบกันด้วย
4. ให้ความรู้ในเรื่องของยุทธวิธีต่าง ๆ ที่มีส่วนช่วยในการสื่อสาร เช่น การใช้ภาษาท่าทาง การใช้น้ำเสียง เป็นต้น

วรียา สุริยันยงค์ (2544 : 57) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนมาใช้สื่อสารในสถานการณ์จริงนั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ เช่น จะสอนเนื้อหาอะไร จะสอนอย่างไร และจะวัดผลประเมินผลอย่างไร โดยเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ทั้งในด้านคำศัพท์และโครงสร้างประโยค มีความสนใจ และมีทักษะเบื้องต้นในการสื่อความหมาย ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องศึกษาหลักการจัดการเรียนการสอนเพื่อจะให้เนื้อหาดังกล่าวแก่ผู้เรียนได้

Morrow (1981 : 59-60) กล่าวถึงหลักการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ 5 หลักการ และสุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 110-111) ได้สรุปหลักการดังกล่าว ดังนี้

1. Know what you are doing. ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเมื่อเรียนแล้วสามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ

2. The whole is more important than the sum of its parts. การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักต้องใช้หลายทักษะร่วมกัน ดังนั้นผู้เรียนควรจะได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น

3. The processes are as important as the forms. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนที่ทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่ต้องการ กิจกรรมในลักษณะนี้จึงมีความหมายและใกล้เคียงการสื่อสารในชีวิตจริงมาก นอกจากนี้ ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษา ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ข้อความ (Choice) ที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ด้วย นั่นคือ ผู้เรียนควรได้เรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ นอกจากนี้ผู้เรียนต้องมีโอกาสในการโต้ตอบ ให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

4. To learn it, do it. ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามากๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น นอกจากผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้วยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย ดังนั้น นอกจากกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) แล้ว กิจกรรมอื่น ๆ ที่เป็นงานคู่หรืองานกลุ่ม เช่น เกม (Games) การแก้ปัญหา (Problem Solving) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) จัดเป็นกิจกรรมที่สำคัญด้วยเช่นกัน

5. Mistakes are not always a mistake. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าตัวภาษา ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง แต่ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดหรือข้อผิดพลาดที่เกิดซ้ำบ่อย ๆ เพราะการแก้ไขขณะที่ผู้เรียนพูดโดยทันทีอาจบั่นทอนความมั่นใจและความกล้าในการใช้ภาษาของผู้เรียน

จากหลักการทั่วไปของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว และเหมาะสม โดยภาษาที่ใช้แม้จะไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์นักแต่สามารถสื่อความหมายได้ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จึงควรเน้นการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริงให้มากที่สุด

2. ทักษะการสอนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ด้วยเหตุที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเน้นการนำภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสาร การฟังและการพูด จึงเป็นทักษะสำคัญที่ผู้สอนควรมุ่งเน้นและพัฒนาผู้เรียนมากที่สุด (ระเบียบ รังแก้ว, 2544 : 12) ถิรลักษณ์ เอกนัยน์ (2548 : 2) กล่าวเพิ่มเติมว่า ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเนื่องจากเป็นพื้นฐานที่นำไปสู่ทักษะการอ่านและการเขียน และโดยธรรมชาติแล้วการฟัง-พูดยังเป็นพื้นฐานสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์อีกด้วย ดังที่งานวิจัยของ Strickler (1979 : 635) Wilga (1978 : 62) และ Zappolo (1981 : 31) พบว่าการสื่อสารในชีวิตประจำวันมีการใช้ทักษะการฟังประมาณ 45% ทักษะการพูด 30% ทักษะการอ่าน 16% และทักษะการเขียน 9%

การสอนทักษะการฟัง

การฟังนับเป็นทักษะรับสารที่สำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และในการเรียนรู้ภาษานั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องฟังเสียง เลียนเสียงที่ได้ฟัง และออกเสียงอย่างถูกต้อง ก่อนจะสามารถพูดสื่อความหมาย อ่านและเขียนต่อไป หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อนจึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่าน หรือเขียนได้ ดังนั้นการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ที่ผู้สอนภาษาอังกฤษควรสอนเป็นลำดับแรกก่อนการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 99 ; ทิพพดี อ่องแสงคุณ อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 31 ; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 159 ; สิริวรรณ จันทร์เพ็ญ, 2534 : 1)

การสอนทักษะการฟัง เป็นกระบวนการในการฝึกให้ผู้เรียนได้ฟังเสียงและสำเนียงที่ถูกต้องตามหลักของภาษา โดยการฟังจากผู้สอนภาษา ซึ่งมีความรู้ในเรื่องการออกเสียงอย่างถูกต้อง หรือฟังจากสื่อการสอนที่พูดโดยเจ้าของภาษา เพื่อเป็นต้นแบบในการเลียนการออกเสียงของผู้เรียน หรือหากเป็นไปได้การเชิญเจ้าของภาษามาเป็นผู้ออกเสียงให้ผู้เรียนฟัง จะเป็นการเรียนรู้เสียงที่ถูกต้อง (ทิพพดี อ่องแสงคุณ อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 31) กุสุมา ล่านุ้ย (2537 : 99) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า โดยปกติแล้วถ้าผู้สอนพูดภาษาอังกฤษในห้องมากที่สุดผู้เรียนก็จะมีโอกาสฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น การคุยกันในห้องเรียน การถามคำถาม การอธิบายคำสั่งหรือการอธิบายสิ่งใด ๆ ก็ตามเป็นภาษาอังกฤษจัดว่าเป็นกิจกรรมที่จะช่วยพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียน และนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดในที่สุด ผู้สอนจะไม่สามารถพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้หากไม่พัฒนาทักษะการฟังมาก่อน เนื่องจากในขณะที่สนทนากันนั้นผู้เรียนจะต้องเข้าใจ

ในสิ่งที่ได้ยิน จึงจะสามารถสรุปสิ่งที่ได้ฟังและสามารถพูดโต้ตอบได้ (ถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 20) ทิพพดี อ่องแสงคุณ (อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 32) เสนอว่าในการสอนฟังนั้น เนื่องจากความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนไม่เท่ากัน ความสามารถในการฟังและการออกเสียงจึงแตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรจัดการสอนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละประมาณ 20 คน ซึ่งจะทำให้ผู้สอนสามารถดูแลผู้เรียนได้ทั่วถึง รวมทั้งสามารถฝึกผู้เรียนให้ออกเสียงเป็นรายบุคคลและแก้ไขข้อผิดพลาดทีละคนได้ แต่เนื่องจากในความเป็นจริงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นมีจำนวนผู้เรียนในแต่ละห้อง 40 คนเป็นอย่างต่ำ จึงเป็นไปได้ยากที่จะเน้นการฝึกรายบุคคล ดังนั้นอาจแก้ปัญหาในการจัดกิจกรรมการสอนฟังได้โดยการแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มย่อยสองถึงสามกลุ่ม แล้วจัดกิจกรรมสองถึงสามกิจกรรมตามจำนวนกลุ่มให้ผู้เรียนสับเปลี่ยนกันทำตามเวลาที่กำหนด

หลักการสอนทักษะการฟัง

Paulston and Bruder (1976 : 129-130) ได้สรุปหลักการสอนฟังเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจในสิ่งที่ฟังได้ดีขึ้น ดังนี้

1. การฟังจะต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของหลักสูตร
2. การสอนฟังเพื่อความเข้าใจนั้นควรจะเกิดขึ้นทีละขั้นตอน โดยเริ่มสอนจากง่ายไปหายาก
3. การสอนฟังเพื่อความเข้าใจนั้น ตัวผู้เรียนจะต้องมีความตื่นตัวในการร่วมกิจกรรมการฟังและผู้สอนจะต้องให้ข้อมูลย้อนกลับทุกครั้ง เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจในทักษะการฟังตลอดไป
4. ก่อนการฟัง ผู้สอนควรให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังก่อน เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนมีข้อมูลเบื้องต้นและสามารถเข้าใจเรื่องที่ฟังได้ดีขึ้น
5. ทักษะการฟังเป็นทักษะรับสาร การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในทักษะการฟังที่ดีนั้นผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกให้สามารถจำเรื่องราวเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการพูดโต้ตอบได้ทันทีทันใด ดังนั้นกระบวนการฟังจึงประกอบด้วยการฟัง การคิด และการจดจำควบคู่กันไป
6. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่าบทเรียนที่ใช้ฝึกทักษะการฟังนั้น เป็นส่วนหนึ่งของการฟัง ไม่ใช่การทดสอบ เมื่อผู้เรียนได้ทำแบบฝึกหัดเสร็จควรจะได้มีการตรวจแก้ไขเพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนสามารถฟังได้ดี และมีการพัฒนาก้าวหน้าเป็นลำดับอย่างไร โดยไม่ต้องวัดผล

ขั้นตอนในการสอนทักษะการฟัง

แม้ว่าการสอนทักษะการฟังในห้องเรียนโดยทั่วไปนั้นผู้สอนมักจะให้ผู้เรียนฟังข้อความหรือบทสนทนาซึ่งผู้สอนอ่านให้ฟัง หรือให้ฟังจากเครื่องบันทึกเสียง และถามคำถามเพื่อประเมินว่าผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่ฟังหรือไม่ (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 102) การเรียนการสอนทักษะการฟังให้

มีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังอย่างเพียงพอและตามลำดับขั้นตอน ดังที่ Doff (1988 : 203) ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการฟังไว้ดังนี้

ขั้นที่หนึ่ง ผู้สอนพูดแนะนำหัวข้อที่จะสอนให้ผู้เรียนได้ฟังก่อน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนทำนายหรือคาดการณ์ได้ว่าบทสนทนาที่จะฟังนั้นจะมีเรื่องราวอย่างไรบ้าง และในขั้นนี้ผู้สอนต้องสอนคำศัพท์ใหม่ที่มีในข้อความที่จะฟังเพื่อให้ผู้เรียนทราบความหมายก่อน

ขั้นที่สอง ผู้สอนตั้งวัตถุประสงค์ในการฟัง โดยถามคำถามนำประมาณ 1 หรือ 2 คำถาม และกำหนดรูปแบบกิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนทำในขณะที่ฟังด้วย เช่น ให้ตารางสำหรับเติมข้อมูล โดยให้ผู้เรียนกรอกข้อมูลในตารางให้สมบูรณ์เพื่อให้ผู้เรียนฟังอย่างมีจุดหมาย

ขั้นที่สาม เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนฟัง ในกรณีที่บทสนทนาหรือข้อความที่ฟังมีความยาวผู้สอนควรแบ่งเนื้อหาเป็นตอน ๆ และควรตรวจสอบความเข้าใจในแต่ละตอน โดยให้ผู้เรียนฟัง 2 ครั้ง ครั้งแรกให้ผู้เรียนฟังเพื่อจับใจความสำคัญ หรือเพื่อตอบคำถามที่ผู้สอนได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้เท่านั้น ครั้งที่สองให้ผู้เรียนฟังรายละเอียดต่าง ๆ ของเรื่องเป็นตอน ๆ

ขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังดังกล่าว สอดคล้องกับแนวความคิดของ Paulston and Bruder (1976 : 131-132) และ Canberra (2006 : 1-2) ที่ได้เสนอแนะข้อควรปฏิบัติในการฝึกทักษะการฟังไว้ดังนี้

1. กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้รู้จุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการฟัง ผู้สอนจะต้องแจ้งให้ผู้เรียนได้รู้จุดมุ่งหมายเฉพาะหรืองานที่จะทำหลังจากฟังแล้ว
2. ให้ผู้เรียนฟังข้อความหรือเรื่องราวที่เตรียมไว้ และควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ฟังซ้ำ ซึ่งจะฟังซ้ำกี่ครั้งนั้นขึ้นอยู่กับความยาวและความยากง่ายของเรื่องที่ฟัง ลักษณะงานที่ให้ทำ และความสามารถของผู้เรียน
3. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหรืองานที่มอบหมายหลังจากการฟังแล้ว
4. ผู้สอนให้คำติชมในงานของผู้เรียน

กิจกรรมการสอนทักษะการฟัง

ในการจัดกิจกรรมการสอนฟัง นอกจากกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฟังโดยตรงแล้ว ผู้สอนควรจัดกิจกรรมสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ เช่น การสอนทักษะการฟังและการพูดควบคู่กัน โดยเน้นการฝึกฟังในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 99, 103) ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและสนุกสนานกับการเรียนมากยิ่งขึ้น

Finocchiaro and Brumfit (1983 : 138-139) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง ดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของผู้สอน เช่น การถามคำถาม การอธิบายภาพ

การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ

3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือการสนทนาต่างๆ

4. ให้ฟังคำบรรยายจากบุคคลภายนอก หรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลง หรือปาฐกถาต่างๆ

5. ให้ดูภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อสอนภาษาอังกฤษ หรือจากโปรแกรมภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์

6. ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน

7. ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการของชมรมภาษา หรือการประชุมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ

8. ให้เล่นเกมภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้แล้ว Underwood (1989 : 5 อ้างถึงในกุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 99-101) ได้เสนอแนะให้ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนฟังที่ผู้เรียนอาจจะต้องพบหรือประสบในชีวิตประจำวัน ดังนี้

1. ฝึกฟังการสนทนาที่เกิดขึ้นโดยที่ตัวผู้ฟังไม่ได้เข้าร่วมสนทนา ในบางครั้งผู้เรียนอาจต้องการฟังคนที่กำลังสนทนากันซึ่งเป็นหัวข้อที่น่าสนใจ การฟังลักษณะนี้ผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่เขาพูดทั้งหมด แต่จับเฉพาะประเด็นที่สำคัญ

2. ฝึกฟังประกาศต่าง ๆ อาจจะเป็นประกาศที่สนามบิน สถานีรถไฟ ซึ่งผู้ฟังต้องตั้งใจฟังเนื่องจากเป็นข้อมูลที่ผู้ฟังต้องการ เมื่อฟังแล้วสามารถบันทึกหรืออธิบายเรื่องที่ฟังให้กับผู้อื่นได้

3. การฟังข่าวหรือการฟังการพยากรณ์อากาศจากวิทยุ เป็นการฟังที่ต้องการข้อมูลที่ถูกต้องชัดเจน โดยอาจเลือกฟังเฉพาะหัวข้อข่าวที่สำคัญ ฟังบางช่วงที่สำคัญ หรือฟังเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับตนเองเท่านั้น และสามารถเก็บข้อมูลที่ถูกต้องได้หลังการฟัง

4. การดูข่าวหรือการพยากรณ์อากาศจากโทรทัศน์ เป็นการฟังที่ง่ายกว่าการฟังจากวิทยุ เพราะภาพจากโทรทัศน์จะเป็นตัวช่วยในการฟัง ผู้ฟังเห็นหน้าผู้พูดซึ่งจะช่วยในการเดาความหมายของสิ่งที่ฟังโดยดูจากท่าทาง สีหน้า สายตาและการเคลื่อนไหวร่างกายของผู้พูด

5. การแสดงละครบนเวที อาจจะเป็นละครจากโรงละคร หรือการแสดงที่โรงเรียนซึ่งเป็นการฟังเพื่อความเพลิดเพลินความบันเทิง

6. การดูภาพยนตร์ การฟังเสียงจากภาพยนตร์ทำให้เข้าใจเนื้อหาของสิ่งที่ฟังได้มาขึ้นเนื่องจากได้เห็นบทบาท สีหน้า และท่าทางของผู้แสดง

7. การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การนำเพลงมาเป็นแบบฝึกหัดการฟังอาจจะทำได้โดยการเว้นช่องว่างให้ผู้เรียนเติมคำที่หายไป จังหวะ ทำนอง และเนื้อหาของเพลงจะช่วยให้ผู้ฟังเดาความหมายได้

8. การฟังบทเรียน หรือคำบรรยายภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเกิดสถานการณ์นี้ขึ้นในสถานศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ โดยผู้ฟังจะได้แนวคิด ความรู้ต่าง ๆ และจะมีการถาม การตอบคำถาม การจดบันทึกจากการฟังนั้นด้วย

9. การฟังโทรศัพท์ เป็นการฟังที่ผู้ฟังไม่มีโอกาสเห็นผู้พูด แต่เป็นการฟังที่จะต้องมีการจดบันทึกหรือสนทนาโต้ตอบกัน

10. การฟังคำสั่งเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งหรือตัวอย่างที่กำหนดให้ ผู้ฟังจะต้องทำตามคำสั่ง เช่น คำแนะนำจากวิทยุ โทรทัศน์ หรือผู้ใหญ่เป็นคนสั่ง

11. การปราศรัยจากผู้นำหรือผู้แทน ซึ่งผู้ฟังจะมีโอกาสในการฟังแนวคิดของผู้พูด

กิจกรรมข้างต้นเป็นรูปแบบการฟังที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวัน ผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรเสริมกิจกรรมหรือจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกและพัฒนาทักษะการฟัง โดยให้ผู้เรียนได้ฟังบ่อย ๆ และอาจจะดูผลสัมฤทธิ์จากการทำกิจกรรมขณะที่ฟัง หรือตอบคำถามหลังการฟังแล้วเสร็จ แต่ทั้งนี้รูปแบบกิจกรรมและคำถามจะต้องเหมาะสมกับผู้เรียนด้วย

การสอนทักษะการพูด

การพูด หมายถึงการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการของตนเอง ให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายโดยอาศัยกริยาท่าทาง และน้ำเสียงที่สอดคล้องกับสถานการณ์และเหมาะสมกับสังคมนั้น ๆ (ถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 22-24) ทักษะการพูดเป็นทักษะสำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 167) ที่สามารถบ่งชี้ได้ชัดเจนว่า ผู้พูดมีความรู้ความสามารถทางภาษาระดับใด แต่ทั้งนี้การพูดจัดเป็นทักษะที่ต้องการการฝึกฝนอย่างเป็นธรรมชาติ โดยนำกลยุทธ์การสื่อสารหรือการสนทนามาใช้ เพื่อสื่อความหมายให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างต่อเนื่อง คล่องแคล่ว เหมาะสมและถูกกาลเทศะ (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ อ้างถึงในจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรักษ์, 2542 : 110-111) ดังนั้นจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการสื่อสารเป็นสำคัญในปัจจุบันนอกจากต้องการให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่เจ้าของภาษาพูดได้แล้วยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถพูดโต้ตอบกับเจ้าของภาษาได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและต้องใช้เวลาในการฝึกฝน “ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจ และจดจำ” (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ อ้างถึงในจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรักษ์, 2542 : 114-115) ดังนั้นในการฝึกฝนทักษะการพูด ผู้สอนควรนำเสนอกลยุทธ์การสื่อสารแก่ผู้เรียนเพื่อเป็นพื้นฐานที่จะสอนการพูดให้เป็นธรรมชาติ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ของการสนทนาจะต้องสัมพันธ์กับหน้าที่ของการสนทนา 2 ประการ

คือ หน้าที่ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อสื่อความหมายแก่กันและกัน และหน้าที่ในการสร้างและคงสภาพความสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งเป็นความต้องการทางสังคมตามธรรมชาติของมนุษย์

2. ในการสนทนานั้นผู้พูดและผู้ฟังจะต้องสลับกันพูดและฟังโดยใช้เวลาสั้นๆ และนาน ๆ สลับกัน โดยมีกลยุทธ์ที่หลากหลายมาช่วย เพื่อให้การพูดต่อเนื่องคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ ดังนี้

2.1 กลยุทธ์การเริ่มพูด เช่น การขัดจังหวะด้วยเสียง “Mm - hmm” การใช้ท่าทางหรือการแสดงทางสีหน้าแสดงว่าจะพูด และการตอบสนองคำพูดของคู่สนทนา เช่น การตอบคำถามหรือการกล่าวเสริมข้อความของคู่สนทนา

2.2 กลยุทธ์การเชื่อมต่อการพูดเป็นการแสดงให้เห็นว่า ผู้พูดยังมีเรื่องที่จะพูดอีก เช่น การพูดที่ใช้สำนวน “First” “Another thing” “and” “Then” เป็นต้น

2.3 กลยุทธ์การเชิญชวนให้พูด คือการพูดให้คู่สนทนาพูดต่อ เช่น การพูดว่า “You look tired.” เพื่อให้คู่สนทนาตอบกลับมา และคู่สนทนาอาจตอบว่า “I feel fine.” นอกจากนี้อาจใช้วิธีการพูดให้ช้าลง การหยุดพูด หรือการใช้ภาษาท่าทาง หรือการแสดงออกทางสีหน้าให้รู้ว่าพูดจบแล้ว

3. การเลือกเรื่องที่จะพูด วิธีการพูดเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ หรือการเปลี่ยนเรื่องพูดเป็นประเด็นสำคัญอย่างหนึ่งในการสนทนาบางหัวข้อ บางเรื่องไม่สามารถพูดได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ บางเรื่องจะใช้พูดเมื่อไรก็ได้ เป็นต้น

4. การปรับการสนทนาเพื่อแก้ปัญหา เมื่อมีการไม่เข้าใจสิ่งที่ฟัง เมื่อคาดว่าผู้ฟังไม่เข้าใจหรือรู้ว่าผู้ฟังไม่เข้าใจ หรือไม่ได้ยินประโยคช่วงท้าย โดยอาจจะกล่าวซ้ำคำหรือวลีหรือประโยคที่ผู้พูดพูดใหม่ เช่น “I’m sorry. I didn’t hear the last sentence. Please say that again.”

5. รูปแบบการสนทนาต่างจากรูปแบบการเขียน ภาษาพูดจะไม่ซับซ้อนยุ่งยากมากและไม่ค่อยมีอนุประโยค แต่จะใช้จังหวะการหยุดน้ำเสียงแสดงความหมายหรือความสัมพันธ์ของประโยคแทน นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงลีลาภาษา (style) ด้วยว่าเหมาะสมหรือไม่ เพราะภาษาพูดส่วนใหญ่มักเป็นภาษาไม่เป็นทางการ และในการสนทนานั้นมักจะมีการใช้สำนวนในชีวิตประจำวัน (routines)

ทั้งนี้ ความคล่องแคล่วในการสนทนาขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของการสนทนา เช่น ถ้าเป็นการสนทนาเฉพาะหน้า จะมีลักษณะความคล่องแคล่วน้อยกว่าในการเล่าเรื่องที่เตรียมเล่ามาก่อนหรือมีความรู้เดิมอยู่ รวมทั้งขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย ดังนั้นผู้สอนจึงควรเลือกกลวิธีที่เหมาะสมกับความสามารถในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนต่อไป

ขั้นตอนในการสอนทักษะการพูด

Scott (1981 : 70) ได้นำเสนอขั้นตอนในการสอนทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน

2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรจะอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะขึ้นอยู่กับบริบท

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆแบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

ในการสอนภาษาอังกฤษ ก่อนที่ผู้สอนจะพัฒนาทักษะการพูดไปสู่ทักษะของการสื่อสาร ผู้สอนอาจจะเริ่มต้นโดยการให้พื้นฐานในเรื่องของการออกเสียงหนักเบา (Stress) ระดับของเสียง (Intonation) รวมทั้งจังหวะ (Rhythm) ของประโยคลักษณะต่างๆ เช่น ประโยคคำถาม ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคที่มีตัวเลือกต่างๆ หรือผู้สอนอาจจะสอนไปพร้อมๆ กับการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 115) ซึ่งการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูดในระดับของการสื่อสารให้กับผู้เรียนนั้นขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะวางรูปแบบหรือแผนการจัดกิจกรรมอย่างไร ซึ่งสามารถแตกต่างกันไปตามลักษณะของกิจกรรม Paulston and Bruder (1976 : 60-67) ได้เสนอแนะการจัดกิจกรรมซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. การสนทนาตามรูปแบบทางสังคม (Social Formulas and Dialogue) เป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้สำนวนการพูดรวมทั้งภาษาท่าทางในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะพบได้ในชีวิตประจำวัน เช่น การทักทาย การลาจาก การแนะนำตัว การกล่าวขอโทษ การกล่าวยกย่องชมเชย

2. กิจกรรมมุ่งงานปฏิบัติในชุมชน (Community-Oriented Task) เป็นลักษณะของกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำโดยกำหนดให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษานอกชั้นเรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีการสื่อสารกับเจ้าของภาษาจริง ๆ ในสังคม กิจกรรมที่ให้ทำอาจเป็นการสัมภาษณ์หรือหาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องบางเรื่องบางอย่างซึ่งผู้สอนกำหนดคำถามให้

3. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem Solving Activities) เป็นแบบฝึกหัดที่มีสถานการณ์ให้ผู้เรียนซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มแก้ปัญหาโดยผู้สอนให้แนวทางหรือตัวเลือกที่หลากหลายในการแก้ปัญหาแล้วกำหนดให้ผู้เรียนเลือกแนวทางที่ดีที่สุด การทำกิจกรรมในลักษณะนี้ ผู้สอนจะต้องเข้มงวดและสังเกตผู้เรียนทุกกลุ่มว่าได้พยายามใช้ภาษาอังกฤษในการปรึกษาหารือเพื่อให้ได้คำตอบหรือไม่ และหากเกิดข้อผิดพลาดในขณะที่ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษนั้น ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะแต่แก้ไขให้หลังจากทำกิจกรรมเสร็จแล้ว

4. กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Playing) การแสดงบทบาทสมมติสามารถทำได้ตั้งแต่ระดับง่าย โดยให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาที่กำหนดให้ จนถึงระดับยากที่ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมุติได้อย่างอิสระตามความคิดสร้างสรรค์ โดยปกติแล้วการให้ผู้เรียนแสดง

บทบาทสมมตินั้น ผู้สอนจะต้องมีการเตรียมหัวข้อมาก่อน เพื่อให้การแสดงบทบาทสมมติประสบผลสำเร็จ

การจัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูด จำเป็นต้องจัดสถานการณ์ต่างๆให้เหมือนสถานการณ์จริง เช่น การฝึกบทสนทนาในโอกาสและเหตุการณ์ต่างๆ หรือบางครั้งผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมโดยผสมผสานทักษะต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เช่น อาจจะฝึกทักษะการฟังก่อนแล้วตามด้วยทักษะการพูด หรือหลังจากเสร็จสิ้นการพูดแล้วอาจให้เขียนบันทึกข้อมูลบางอย่าง และบางครั้งเพื่อฝึกความแม่นยำในการพูด ผู้สอนอาจต้องจัดกิจกรรมการพูดรายบุคคลให้กับผู้เรียน เช่น ให้ผู้เรียนตอบคำถามเป็นประโยคที่สมบูรณ์ เล่าเหตุการณ์ที่ตื่นเต้น พูดโฆษณาสินค้า (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 115)

Finocchiaro and Brumfit (1983 : 141) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆในการสอนทักษะการพูดซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะกับผู้เรียนแต่ละระดับได้ดังนี้

1. ตอบคำถามของผู้สอนหรือเพื่อนในชั้น
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่างๆ นอกชั้นเรียน
4. บรรยายลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
5. เล่าประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เรียน
6. รายงานเรื่องราวต่างๆ ตามหัวข้อที่กำหนดให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนใช้บทสนทนาแตกต่างกันไป เช่น ร้ายขายของร้านอาหาร เป็นต้น
8. เล่นเกมภาษา
9. โต้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. แสดงบทบาทสมมติ

จากขั้นตอนและการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการฟังและทักษะการพูดที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น จะเห็นได้ว่า การฟัง-พูดมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เพราะการที่จะสามารถพูดได้นั้น ผู้พูดต้องอาศัยประสบการณ์ในการฟังจากคนรอบข้างและลอกเลียนแบบ โดยการทำซ้ำๆ (Diaz-Rico, 1995 : 91 ; ถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 2 ; Rubin, 1990 : 52) ซึ่ง Krashen (1983 : 21-35) ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการฟังที่ดีเป็นสิ่งสำคัญก่อนที่จะสามารถพูดได้ ความสามารถในการพูดจะเกิดจากการฟังซึ่งมีข้อมูลเบื้องต้นอย่างเพียงพอ ด้วยเหตุนี้

การฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษจึงเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนและพัฒนาควบคู่กันไป ดังที่ Anderson (1988 : 15) กล่าวไว้ว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ซึ่งจะมีประสิทธิภาพได้นั้นย่อมเกิดจากการรับสาร ดังนั้นผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาทั้งการฟังและการพูดไปพร้อมๆกัน เพราะการฝึกความเข้าใจในการฟังมีความสำคัญเทียบเท่ากับการฝึกความสามารถในการพูด ในการฟัง-การพูดเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้ฟังและผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถในทุกด้าน ทั้งนี้เพราะนอกจากจะใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่ตนรู้จักแล้ว ผู้ฟังยังต้องใช้ความสามารถในการตีความ เดาความหมาย ทำนายเรื่องที่ผู้พูดจะกล่าวต่อไปตลอดจนเข้าใจความหมายแฝงในคำพูดได้ แม้ว่าผู้พูดไม่ได้แสดงออกมาโดยตรงก็ตาม

ทักษะการสอนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนแบบฟัง-พูด หมายถึง การสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาที่เรียนได้ โดยผู้เรียนจะต้องฝึกภาษาที่เรียนนั้นซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นนิสัย สามารถพูดได้โดยไม่ต้องหยุดคิด ผู้สอนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียนในการเลียนแบบ ส่วนผู้เรียนนั้นเป็นผู้ลอกเลียนและปฏิบัติตามผู้สอน ส่วนการสอนฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะเน้นภาษาที่ใช้พูดในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะเรียนรู้รูปแบบภาษาที่ง่าย ๆก่อน โดยผู้สอนนำคำศัพท์ใหม่ๆ และโครงสร้างประโยคในบทสนทนามาให้ฝึกในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ฝึกท่องจำบทสนทนา ฝึกแบบเพิ่มส่วนของประโยค ฝึกพูดซ้ำ ๆ ฝึกถามตอบ ฝึกแบบลูกโซ่หรือพูดบทสนทนาทั้งห้อง ฝึกการใช้คู่เทียบเสียง ฝึกเติมบทสนทนา ฝึกเล่นเกมไวยากรณ์ ฝึกเปลี่ยนรูปประโยค ฝึกเติมคำในช่องว่าง (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 55-64) Krashen (1987 : 129-132) กล่าวว่าประโยคในบทสนทนาที่ใช้ในการสอนแบบเน้นฟัง-พูดโดยส่วนใหญ่จะใช้รูปแบบโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์ที่กำหนดไว้ในแต่ละบท และให้ผู้เรียนฝึกบทสนทนานั้นๆ โดยผู้สอนจะให้ฝึกพูดเป็นกลุ่มใหญ่ก่อนแล้วย่อยเป็นกลุ่มเล็ก และอาจฝึกเป็นรายบุคคล หลังจากนั้นผู้สอนจะให้ฝึกพูดปากเปล่า (Drill) รวมทั้งฝึกใช้รูปแบบต่าง ๆ ของภาษา (Pattern Practices) ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้ฝึกในแต่ละบทจนผู้เรียนสามารถพูดได้คล่อง

แนวทางในการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ในการเรียนการสอนฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารนั้น การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ นับเป็นหัวใจสำคัญ ดังนั้นผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน ซึ่งทำได้หลายวิธี ดังนี้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2536 : 42-43 อ้างถึงในวรียา สุริยันยงค์, 2544 : 60-61)

1. เนื้อหาที่จะนำมาใช้ควรเอื้อต่อการนำมาแสดงบทบาทสมมติ ละครสั้น ตลอดจนนำมาแก้ปัญหา หรืออภิปรายทั้งกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ หรือโต้ตอบได้ เป็นต้น

2. ผู้เรียนควรมีโอกาสฟังและพูด หรือสนทนาอภิปรายในสถานการณ์ที่ใช้ในชีวิตจริงได้ เช่น การสัมภาษณ์เข้าทำงาน การรายงานข่าวโทรทัศน์วิทยุ เป็นต้น

3. ผู้สอนควรจัดให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ จัดลำดับเรื่องราวหรืองานที่จะต้องทำก่อนหลังเพื่อให้เกิดความสนุกสนานในกิจกรรม

4. ผู้สอนควรนำรายการโทรทัศน์หรือวิดีโอเทปมาเป็นแบบกลวิธีการสื่อสาร เช่น การใช้เสียงสูงต่ำ การอุทาน ตลอดจนการใช้สีหน้า ท่าทาง เป็นต้น

5. ในขณะเตรียมบทสนทนา ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียน ผู้เรียนควรมีโอกาสฝึกออกเสียงและกำหนดบทบาทกับเพื่อน ๆ หรือได้ปรึกษาหารือเป็นภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ

6. ผู้สอนควรเน้นความรู้ทางวัฒนธรรมในการสื่อสาร และนำมาเป็นข้อมูลให้ผู้เรียนได้แสดงออก อภิปรายเกี่ยวกับค่านิยมและการเลือกใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ ด้วย

7. ผู้เรียนควรมีโอกาสใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และตามกาลเทศะเท่าที่จะทำได้ เพราะภาษาที่ถูกต้องจะช่วยสื่อความหมายได้ตรงกับที่ผู้พูดตั้งใจมากที่สุด

8. ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สนทนา หรือได้ข้อมูลเกี่ยวอาชีพต่าง ๆ ในลักษณะการศึกษาเฉพาะกรณี (Case study)

9. ผู้เรียนควรมีโอกาสเข้าร่วมชมรมเกี่ยวกับภาษา หรือร่วมงานที่แสดงวัฒนธรรมเจ้าของภาษา และมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

นอกจากแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฟังและพูดในลักษณะต่าง ๆ แล้ว Revell (1979 อ้างถึงในกุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 53-54) และวรียา สุริยันยงค์ (2544 : 64 : 65) ยังได้เสนอแนะกลวิธีบางประการที่สามารถนำมาใช้ร่วมกับการจัดกิจกรรมฟังและพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การเน้นให้ผู้เรียนรู้จักและเข้าใจถึงการใช้กิริยาท่าทาง เพราะการสื่อความหมายในการสื่อสารจริงนั้นมีทั้งการแสดงออกทางวาจา กริยาท่าทาง รวมทั้งน้ำเสียงซึ่งแฝงอารมณ์และความรู้สึกด้วย

2. การนำสื่อจริงมาสอน เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์ บทความจากวารสาร แผนที่ รายการอาหาร ตารางต่าง ๆ การ์ตูน เหล่านี้เป็นต้น

3. การใช้บัตรที่กำหนดบทบาทให้ผู้เรียนได้แสดง โดยให้ผู้เรียนสองคนได้รับแจกบัตรที่แสดงรายละเอียดหรือบทบาทที่ไม่เหมือนกัน ผู้เรียนจึงไม่ทราบล่วงหน้าว่าคู่สนทนาจะพูดอะไร

4. การให้ผู้เรียนฝึกสนทนาประเภทต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการสนทนาตามความคิดสร้างสรรค์ (Recreational Dialogue) หรือการสนทนาตามข้อมูลที่กำหนด (Scripted Dialogue)

5. การใช้คำถาม Yes / No questions เพื่อถามความเข้าใจในเรื่องที่ฟัง และควรใช้ Wh- Questions เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจดีพอแล้ว เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตัวเอง

นอกจากนี้ เฉลิมพล ดาวเรือง (อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 60-64) ได้เสนอแนวทางที่ผู้สอนสามารถช่วยพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนซึ่งได้แก่

1. การสร้างความเคยชิน ทุกครั้งเมื่อผู้สอนเข้าชั้นเรียน ควรเริ่มต้นด้วยการทักทายเป็นภาษาอังกฤษอาจจะเกี่ยวข้องกับรูปประโยคที่กำลังจะสอนในชั่วโมงนั้น หรือเป็นการฝึกทบทวนรูปประโยคที่เรียนไปแล้ว หรืออาจจะสนทนาในเรื่องทั่ว ๆ ไปก็ได้ เช่น Good morning, Good afternoon, How are you?, Are you all right?, What time is it?, Did you come to class early? การเริ่มต้นชั่วโมงภาษาอังกฤษด้วยการทักทายสนทนากับผู้เรียนด้วยรูปประโยคง่าย ๆ จะเป็นการ “อุ่นเครื่อง” ที่ดี เมื่อผู้เรียนสามารถพูดโต้ตอบประโยคง่าย ๆ ได้ ก็จะมีกำลังใจและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ทำให้กล้าที่จะแสดงออก กล้าพูดภาษาอังกฤษโดยไม่รู้ตัว และเมื่อผู้สอนจะออกคำสั่งให้ผู้เรียนทำอะไรก็ตาม ควรเลือกใช้คำสั่งเป็นภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ ที่เหมาะสมกับผู้เรียน เช่น Stand up., Sit down., Repeat after me., Follow me., Read it.และหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยถ้าไม่จำเป็น เพื่อเป็นการปลูกฝังความเคยชินในการใช้ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน ขณะเดียวกันผู้สอนอาจแนะนำการใช้ประโยคคำสั่งต่าง ๆ เหล่านี้ให้เป็นภาษาสุภาพ ถูกต้องตามมารยาทโดยการเติมคำ please ไว้ข้างหน้าหรือท้ายประโยคเสริมด้วยก็ได้

2. การสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลิน การที่ผู้สอนเข้าชั้นเรียนแล้วแจกเอกสารหรือเขียนบทสนทนาบนกระดานแล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นเวลานาน เป็นการฝึกที่อาจจะทำให้ผู้เรียนจำถ้อยคำ และการออกเสียงได้ดี แต่ค่อนข้างจะเป็นแบบนกแก้วนกขุนทองเพราะผู้เรียนไม่เกิดความประทับใจ ไม่กินใจด้วยความหมายของประโยค การใช้วิธีนี้นอกจากจะทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายแล้ว ยังจะไม่ประสบผลสำเร็จอีกด้วย เพราะหากไม่ได้ใช้อย่างต่อเนื่องก็จะลืมในที่สุด ฉะนั้นผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องรู้จักคัดเลือกรูปประโยคที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดึงดูดความสนใจ เช่น เกมต่าง ๆ เพื่อทบทวนรูปประโยคและการนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องตามสถานการณ์ หรือการใช้เพลงเพื่อสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้ผู้เรียนอยากเรียนภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ดีเนื่องจากเพลงส่วนใหญ่เป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ผู้สอนจึงควรอธิบายเรื่องความถูกต้องของไวยากรณ์เพิ่มเติมด้วย นอกจากนี้การสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ เช่น ไปจ่ายตลาด หาหมอฟัน สนทนาทางโทรศัพท์ ในร้านอาหาร เป็นต้น จะส่งเสริมการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เพราะจะทำให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานและมีความเพลิดเพลิน

3. การสร้างความถูกต้องแม่นยำ เมื่อสร้างความเคยชินและความสนุกสนานเพลิดเพลินให้แก่ผู้เรียนแล้ว สิ่งสำคัญยิ่งที่ผู้สอนจะมองข้ามไม่ได้คือ ความถูกต้อง แม่นยำ ผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ทางภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี รู้จักวิธีการออกเสียงและสำเนียงที่ถูกต้อง มีความรู้เรื่องคำศัพท์และการนำภาษาไปใช้เพื่อจะได้เป็นรูปแบบที่ดีให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนจะต้องเลือกใช้คำที่เหมาะสม ง่ายต่อความเข้าใจ แต่สิ่งสำคัญคือ ผู้สอนจะต้องคอยระวังมิให้

ผู้เรียนจำรูปประโยคที่ผิดไวยากรณ์ไปใช้ และผู้สอนจะต้องไม่ใช้ผิดเสียเอง ในการฝึกออกเสียงและสำเนียง เมื่อผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และขาดความตั้งใจ ผู้สอนไม่ควรโกรธหรือท้อถอย ขณะเดียวกันควรเพียรพยายามและตั้งใจจริงที่จะแก้ปัญหา เช่น อาจจะใช้เทปบทสนทนา ซึ่งเป็นเสียงชาวต่างประเทศ ฝึกให้ผู้เรียนออกเสียงตาม หรืออาจจะให้ผู้เรียนฝึกพูดและบันทึกเสียงของตนเองลงเทปบันทึกเสียง วิธีการเหล่านี้ ทำให้ผู้เรียนชอบและสนุกไปกับการฟังเสียงของชาวต่างประเทศและเสียงของตนเองในเทป นอกจากนี้ ผู้สอนจะต้องมีความรู้ในเรื่องการพูดภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามมารยาทเพื่อที่จะได้ให้ความรู้ คำแนะนำ และฝึกให้ผู้เรียนใช้ประกอบกันไปด้วยเช่น การใช้ Please, May, Could, Would, Would like

4. การสร้างบรรยากาศ ผู้สอนจะต้องรู้จักสร้างบรรยากาศในการฝึกให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษตั้งแต่ผู้สอนเริ่มก้าวเข้าชั้นเรียน โดยการทักทาย ถามทุกข์สุข คุยเรื่องกิจวัตรประจำวัน ตลอดจนการใช้ประโยคคำสั่ง และประโยคคำถามภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ ตลอดเวลาที่กำลังสอน รวมทั้งการใช้เกม เพลง และอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ และสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นที่จะพูดภาษาอังกฤษโดยอิสระ มิต้องรอให้ผู้สอนบังคับ

5. การสร้างความมั่นใจ ผู้สอนจะต้องสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนนับแต่ก้าวแรกที่ผู้สอนเข้าชั้นเรียนด้วยบุคลิก ท่าทาง และน้ำเสียงที่น่าเชื่อถือและศรัทธา และเริ่มต้นทักทายผู้เรียนอย่างเป็นกันเอง เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกอิสระที่จะพูดคุย ไม่ควรคาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องตอบถูกเสมอไป ในประโยคทักทาย หรือคำถามเป็นภาษาอังกฤษง่าย ๆ ผู้เรียนบางคนอาจจะโต้ตอบช้า ผู้สอนก็ควรอดทนและคอยให้ความช่วยเหลืออย่างจริงใจ หรืออาจจะผ่านไปที่คนอื่นที่คิดว่าจะตอบได้ก่อนแล้วค่อยย้อนกลับมาที่คนเดิมอีกครั้งหนึ่ง ผู้สอนควรให้คำชมเชยทุกครั้งที่ผู้เรียนสามารถโต้ตอบหรือตอบคำถามของผู้สอนได้ หรือให้กำลังใจ และโอกาสลองใหม่ทุกครั้งที่ผู้เรียนตอบผิด นอกจากนี้ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจ เช่น เกม เพลง การสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมุติ มีการให้คำชม คะแนน หรือรางวัลเมื่อผู้เรียนสามารถทำได้ตามที่ผู้สอนกำหนด ในการฝึกพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรหลีกเลี่ยงบรรยากาศที่เคร่งเครียดจนเกินไป พยายามให้ผู้เรียนผ่อนคลายมากที่สุด สิ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ถ้าผู้สอนสามารถปฏิบัติได้ก็จะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษ มีกำลังใจและความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างไม่เคอะเขิน และย่อมมีความกระตือรือร้นที่จะฝึกพูดภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นเรื่อยๆ ต่อไป

ขั้นตอนการสอนฟังและพูดภาษาอังกฤษ

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 58 อ้างถึงในระเบียบ รังแก้ว, 2544 : 12-13) ได้ให้คำแนะนำในการสอนทักษะการฟังและการพูดไว้ว่า ผู้สอนต้องตั้งวัตถุประสงค์ในการฝึก เช่น ให้รู้ความหมายของคำศัพท์ โครงสร้าง สำนวนใหม่ และควรใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ ขณะดำเนินการสอน เช่น ใช้การบันทึกเสียงเจ้าของภาษาลงเครื่องบันทึกเทปหรือดูจากซีดี วีดิทัศน์

เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่จะสอน จากนั้นจะเป็นการฝึกโดยผู้สอนใช้กลวิธีและกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ และจบด้วยกิจกรรมการถ่ายโอนหลังจากฝึกฟัง-พูดแล้ว เช่น ให้ผู้เรียนแต่งบทสนทนาใหม่

จากลำดับขั้นตอนการสอนฟังและพูดดังกล่าว สรุปได้ว่า กลวิธีและเทคนิคในการสอนมีส่วนสำคัญเพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมาย การฝึกผู้เรียนเพื่อให้มีทักษะการฟังและการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้สอนควรให้ความรู้เกี่ยวกับเสียง คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และอาจแทรกความรู้ทางวัฒนธรรมเจ้าของภาษาก่อน จากนั้นจึงให้ผู้เรียนฝึกสนทนาโดยใช้กิจกรรมรูปแบบต่างๆ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกสนทนาเป็นภาษาอังกฤษจะส่งเสริมให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

3. กิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ในการเรียนการสอนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด นับเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของสังคมที่ใช้ภาษานั้นๆ นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและช่วยเสริมแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนด้วย (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 48 ; วรียา สุริยันยงค์, 2544 : 65 ; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 111,158) Littlewood (1981 : 17-18) ให้ข้อสังเกตว่าการจัดกิจกรรมเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะการฟังและการพูดด้วยเหตุผลต่อไปนี้

1. กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่ครบวงจร (Whole-Task Practice) ผู้เรียนมีโอกาสได้นำความรู้ทางภาษาในด้านต่าง ๆ เช่น เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง มาใช้ประกอบกันเพื่อให้สื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ

2. กิจกรรมช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษา (Improve Motivation) เพราะการทำกิจกรรมเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนรู้ภาษานั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ดังนั้นผู้สอนจึงควรเน้นกิจกรรมคู่หรือกลุ่มที่ทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน และทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึกใช้ภาษามากกว่าการให้ทำงานพร้อมกันทั้งชั้นในแบบเดิม ซึ่งมักจะมีผู้เรียนเพียงไม่กี่คนที่มีส่วนร่วมในการฝึกใช้ภาษาอย่างจริงจัง

3. กิจกรรมช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ (Natural Learning) ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เมื่อได้ลองทำอะไรด้วยตนเอง การได้ฝึกใช้ภาษาเอง จึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ

Littlewood (1981 : 17-18) ได้เสนอแนะให้ผู้สอนจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง-พูดโดยกล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร เพราะจะช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมในการสื่อสารกับผู้อื่น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษา เพราะได้ผ่านกระบวนการที่เป็นธรรมชาติ อีกทั้งยังช่วยสร้างมนุษยสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับตัวผู้สอนอีกด้วย นับเป็นการส่งเสริมสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมเพื่อการเรียนการสอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หรือที่ใช้ในชีวิตจริง เช่น การใช้บทบาทสมมติ การอภิปราย การเล่นเกม การใช้สื่อมวลชน เช่น วิทยุและโทรทัศน์ที่ใช้ภาษาต่างประเทศ ขณะที่กำลังเรียน ผู้สอนไม่ควรให้ผู้เรียนมีความวิตกกังวลกับการผิดพลาดในการใช้ภาษามากจนเกินไป ควรคำนึงถึงความคล่องแคล่วมากกว่า และควรให้โอกาสผู้เรียนในการเลือกบทบาท เลือกหัวข้อ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนให้มากที่สุด การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีความจำเป็นที่จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Savignon, 1978 : 2-5)

Littlewood (1981 : 20-21 อ้างถึงใน กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 49-50) ได้เสนอกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษไว้ 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communication Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาเท่าที่ตนสามารถใช้ได้เพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้มากที่สุด ในการทำกิจกรรมประเภทนี้ ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือเหมาะสมกับสถานการณ์เสมอไป ความสำเร็จในการทำกิจกรรมจะวัดจากการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้บรรลุผลได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เช่น

1.1 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) กิจกรรมแบบนี้อาจเป็นงานคู่ (Pair Work) หรืองานกลุ่ม (Group Work) ก็ได้ ผู้เรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้ข้อมูลเพียงส่วนหนึ่งและจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ตนมีกับเพื่อนหรือหาข้อมูลจากกันและกันด้วยการถาม-ตอบเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วน เช่นกิจกรรมสืบสวน กิจกรรมหาคู่ กิจกรรมตามเพื่อนที่หายไป กิจกรรมชักชวนให้ไปด้วยกัน เป็นต้น

1.2 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด คืออาจเป็นงานคู่หรืองานกลุ่ม และผู้เรียนจะต้องแลกเปลี่ยนหรือหาข้อมูลเพิ่มเติมจากเพื่อนเช่นเดียวกัน แต่ผู้เรียนจะมีอิสระในการใช้ภาษามากกว่า กล่าวคือนอกจากใช้วิธีถาม-ตอบตามที่กำหนดไว้ ผู้เรียนยังสามารถใช้วิธีการพูดอย่างอื่นได้ตามที่คิดว่าเหมาะสม เช่น พูดบรรยาย ให้ข้อเสนอแนะ

ขอให้อธิบายเพิ่มเติม เป็นต้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่กว้างขึ้น ตัวอย่างกิจกรรม เช่น กิจกรรมค้นหาความแตกต่าง กิจกรรมไปตามทิศทางที่บอก เป็นต้น

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายกับการเล่นต่อภาพ คือ ผู้เรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลคนละส่วนซึ่งแตกต่างกันไป ในขั้นแรก ผู้เรียนจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันก่อนจนกระทั่งได้ภาพรวมของข้อมูลทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือหาข้อสรุปอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดไว้ ผู้เรียนต้องนำความรู้ความสามารถทางภาษาที่ตนมีอยู่มาใช้ในการสื่อสาร เพราะผู้เรียนอาจต้องพูดในหลายลักษณะ เช่น พูดอธิบาย แสดงความคิดเห็น พูดขัดจังหวะ หรือคัดค้าน กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ กิจกรรมลำดับเรื่องราว กิจกรรมรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้แก้ปัญหา เป็นต้น

1.4 กิจกรรมการจัดระบบข้อมูล (Processing Information) กิจกรรมแบบนี้อาจเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มก็ได้ ผู้เรียนทุกคนจะได้รับข้อมูลครบถ้วนเหมือนกันหมด จึงไม่จำเป็นต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูล แต่ผู้เรียนจะต้องร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับ หรือประเมินข้อมูลนั้น เพื่อนำมาไปใช้ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับการแก้ปัญหาทั่ว ๆ ไปในชีวิตจริง ซึ่งเรามักจะปรึกษาหารือผู้อื่นก่อนที่จะตัดสินใจ ดังนั้น ผู้สอนจึงอาจนำปัญหาทั่วไปในชีวิตประจำวันมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนในการทำกิจกรรมแบบนี้ ผู้เรียนทุกคนต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในหลายลักษณะเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน เช่น พูดซักถาม แสดงความคิดเห็น พูดชักชวน อธิบาย ฯลฯ ซึ่งนับเป็นกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการใช้ภาษาในชีวิตจริงมากที่สุดอย่างหนึ่ง

2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction) เป็นกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายคล้ายคลึงกับกิจกรรมประเภทแรกในแง่ที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ แต่กิจกรรมประเภทนี้จะกำหนดสถานการณ์และบทบาทของผู้เรียนไว้ด้วย ดังนั้น ในการทำกิจกรรม นอกจากผู้เรียนจะได้ฝึกภาษาเพื่อการสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจแล้ว ผู้เรียนยังต้องเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทของตนเองด้วย ความสำเร็จในการทำกิจกรรมประเภทนี้จึงวัดจากความสามารถ 2 ประการ คือ ความสามารถในการสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทที่ได้รับ ซึ่งแนวทางในการจัดกิจกรรมแบบนี้มี 4 วิธีคือ

2.1 ผู้สอนต้องใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการทำความเข้าใจซึ่งกันและกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจะช่วยพัฒนาความสามารถทางการฟังหรือการพูดของผู้เรียนได้มาก

2.2 ผู้สอนควรเป็นผู้แนะแนวทางและกระตุ้นการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษไม่ใช่เป็นผู้

สนทนาเองเสียเป็นส่วนมาก การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสนทนากับผู้สอนหรือสนทนากันเองเป็นภาษาอังกฤษ จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาสำหรับการปฏิสัมพันธ์ในสังคม

2.3 ให้ผู้เรียนสร้างบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมติในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิธีที่จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนเป็นบริบทให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี การแสดงบทบาทสมมติเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในลักษณะที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

Harmer (1983 : 44-45) กล่าวว่าในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงหลักการสำคัญของการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร กล่าวคือ กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ต้องสร้างความต้องการที่จะสื่อสารให้แก่ผู้เรียนหรือให้ผู้เรียนเห็นความจำเป็นในการสื่อสารด้วยตัวผู้เรียนเอง กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ของการสื่อสารที่แท้จริงมากกว่าการฝึกใช้ตัวภาษา และกิจกรรมนั้นควรมีช่องว่าง (Gap) ซึ่งอาจเป็นช่องว่างข้อมูล (Information Gap) หรือช่องว่างความคิดเห็น (Opinion Gap) เพื่อให้ผู้เรียนพยายามเชื่อมช่องว่างดังกล่าวในขณะกำลังสื่อสาร ขณะผู้เรียนกำลังทำกิจกรรม ความสนใจของผู้เรียนต้องอยู่ที่สิ่งที่จะพูด (What to Say) ไม่ใช่อยู่ที่ว่าจะพูดอย่างไร (How to Say) ผู้เรียนต้องมีข้อมูล (Message) ที่ต้องการจะสื่อสารเสมอ โดยกิจกรรมที่ทำต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหลายรูปแบบ ไม่ใช่เฉพาะรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ผู้เรียนควรมีความรู้สึกอิสระในการใช้ภาษาที่ไม่มีการเตรียมมาก่อน และใช้แหล่งข้อมูลใดก็ได้ที่ผู้เรียนเป็นผู้เลือกในขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายอยู่นั้น ผู้สอนควรให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างเสรี โดยไม่ขัดจังหวะ ไม่กำหนดขอบเขตของข้อมูลที่จะนำมาสื่อสาร การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการพูดคุยกัน ผู้สอนควรประเมินผลเมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง และการประเมินต้องดูที่การบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อสารไม่ใช้เน้นเฉพาะการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ดังนั้นกิจกรรมที่จัดจึงไม่ควรกำหนดภาษาที่ผู้เรียนต้องใช้ แต่ให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกรูปแบบและวิธีในการสื่อสารด้วยตนเอง

อย่างไรก็ตาม กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกทักษะการฟังและการพูดจะเป็นไปในรูปแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และเนื้อหาของบทเรียนซึ่งควรสอดคล้องและใกล้เคียงกับการสื่อสารในสถานการณ์จริง และหากเป็นไปได้การเลือกเนื้อหาให้ตรงกับความสนใจและความสามารถของผู้เรียนจะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะเสริมสร้างแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน รวมทั้งเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะนำไปสู่สัมฤทธิ์ผลในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

การฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

แม้คนไทยจะเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การเรียนการสอนในสถานศึกษาส่วนใหญ่ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษายังคงใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการเรียนการสอน อีกทั้งสภาพแวดล้อมนอกห้องเรียนที่ไม่เอื้อต่อการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ เป็นผลให้นักเรียนไทยขาดความคล่องแคล่วในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ว่า ความรู้ การฝึกฝนและโอกาสนำไปใช้ในสถานการณ์จริง รวมถึงบริบททางสังคมที่ทำให้บุคคลนั้นต้องใช้ภาษาอังกฤษตลอดเวลา เป็นปัจจัยสำคัญที่เสริมสร้างประสิทธิภาพในการสื่อสาร นอกจากนี้ผู้ใช้ภาษาอังกฤษควรมีพื้นความรู้ทางไวยากรณ์และเข้าใจรูปแบบประโยคภาษาอังกฤษ ตลอดจนสามารถนำไปใช้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม การสื่อสารจะเกิดประสิทธิผลเพียงใดขึ้นอยู่กับการฝึกฝนทางการออกเสียงเป็นพื้นฐาน บุคคลจำนวนมากพบว่าตนมีความรู้ด้านกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และรู้คำศัพท์ในภาษาอังกฤษมากพอสมควร แต่เมื่อพูดกับชาวต่างประเทศหรือสื่อความด้วยการพูดภาษาอังกฤษแล้วเกิดความคับข้องใจ และเกิดปัญหาขึ้นเนื่องจากผู้ฟังไม่เข้าใจเรื่องราวที่ตนพูด (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539 : 6) อันเป็นผลจากการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องนั่นเอง

แม้ว่าบุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเช่นคนไทยจะมีบรรยากาศการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่เอื้อให้การพูดภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างอัตโนมัติหรือคล้ายเจ้าของภาษามากนัก ผู้เรียนสามารถปรับปรุงการพูดของตนได้ หากมีการฝึกฝนอย่างถูกหลักการ ด้วยวิธีการที่เหมาะสม และฝึกทีละขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระ ในการพูดภาษาอังกฤษให้มีสำเนียงคล้ายเจ้าของภาษานั้น ผู้ฝึกจำเป็นต้องฝึกหัดออกเสียงพยัญชนะและสระให้ชัดเจนใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเป็นลำดับแรกแล้วจึงฝึกเสียงพยัญชนะที่เกิดขึ้นในคำ ในตำแหน่งต้นพยางค์ และตำแหน่งท้ายพยางค์

2. การฝึกออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ เมื่อฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระได้อย่างชัดเจนและถูกต้องแล้ว จึงฝึกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ซึ่งเกิดขึ้นทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ทั้งนี้ในการฝึก ควรเริ่มด้วยการฝึกออกเสียงคำที่มี 1 พยางค์

3. การฝึกออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์ การฝึกเช่นนี้ ผู้ฝึกต้องให้ความสำคัญต่อการเน้นหนักบนพยางค์ (Stress) ทั้งนี้ เพราะคำที่ประกอบด้วยหลายพยางค์นั้น จะมีการเน้นหนักบนพยางค์ไม่เท่ากัน การเน้นหนักเบาพยางค์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในภาษาอังกฤษ เนื่องจากคำที่ประกอบด้วย 2 พยางค์ขึ้นไปนั้นจะมีการเน้นหนักบนพยางค์ที่คงที่เฉพาะคำ ซึ่งถ้าเน้นหนักเบาพยางค์ผิดตำแหน่งไป ผู้ฟังอาจจะไม่เข้าใจว่าผู้พูดหมายถึงคำใด นอกจากนี้ระดับเสียง หรือ เสียงสูงต่ำของพยางค์ที่มีการเน้นหนักจะแตกต่างไปจากพยางค์ที่ไม่มีการเน้นหนัก ในขณะเดียวกันผู้ฝึกพูดภาษาอังกฤษยังต้องให้ความสนใจแก่ พยางค์หนัก (Strong syllable) และพยางค์เบา (Weak syllable) ซึ่งเกิดขึ้นสัมพันธ์กับการเน้นหนักบนพยางค์นั่นเอง

4. การฝึกออกเสียงคำประสม วลี ประโยค และถ้อยความต่อเนื่อง เมื่อฝึกออกเสียงคำหลายพยางค์แล้ว จำเป็นต้องฝึกออกเสียงในถ้อยความที่ยาวขึ้น อาทิ คำประสม วลี ประโยค และถ้อยความต่อเนื่อง เช่น การสนทนาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือการอ่านออกเสียงข้อความ ในการออกเสียงถ้อยความที่ยาวขึ้นนี้ ผู้ฝึกจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นร่วมกัน ได้แก่ จังหวะของภาษา และทำนองเสียงที่เหมาะสม องค์ประกอบเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การพูดภาษาอังกฤษมีลักษณะเป็นธรรมชาติ

5. การฝึกทำนองเสียง การใช้ทำนองเสียงให้เหมาะสมในครั้งหนึ่ง ๆ นั้น ขึ้นอยู่กับเจตนาและอารมณ์ที่ผู้พูดประสงค์จะแสดงออก โดยทำนองเสียงที่แตกต่างกันจะสื่อความรู้สึกหรือแสดงทัศนคติไม่เหมือนกัน อาทิ รูปแบบลง (Falling) เป็นการทอดเสียงลงในตอนถ้อยความ อาจแสดงลักษณะทางไวยากรณ์คือเป็นประโยคบอกเล่า ใช้ในการให้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงอย่างจริงใจโดยไม่มีทัศนคติใด ๆ เคลือบแฝงอยู่ แต่ถ้าใช้รูปแบบลงดังกล่าวกับประโยคคำถาม เช่น Will John be here? จะแสดงความหมายในเชิงปรึกษาหารือ ทำนองเสียงในภาษาอังกฤษมีหลายรูปแบบ และใช้สื่อความหมายทางทัศนคติได้ต่างๆ กัน ผู้ฝึกจึงจำเป็นต้องเรียนรู้และใช้ให้ถูกต้องกับเจตนาของตนตลอดจนใช้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ด้วย

6. การฝึกพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ องค์ประกอบในการออกเสียงพูดมีความสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ จะละทิ้งความสำคัญของเรื่องหนึ่งเรื่องใดไปมิได้ และเมื่อพูดประโยคหรือถ้อยความในภาษาอังกฤษได้ดีพอสมควรแล้ว ผู้ฝึกจำเป็นต้องฝึกหัดใช้ประโยคหรือถ้อยความต่างๆ ในสถานการณ์จริง เพื่อจะได้ทราบว่าในสถานการณ์จริงนั้นไม่ได้พูดประโยคครบถ้วนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เสมอไป สามารถ “ละ” บางส่วนไว้ในฐานที่เข้าใจได้ อีกทั้งยังเป็นการหัดใช้ทำนองเสียงให้เหมาะสมตามสถานการณ์นั้นๆ เมื่อฝึกมากขึ้นจะมีความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และสามารถซึมซับธรรมชาติทางอารมณ์ วัฒนธรรม ตลอดจนรูปแบบทางภาษาที่ใช้ในโอกาสต่าง ๆ เพื่อจะได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม (พิณทิพย์ ทวยเจริญ 2539 : 4-5)

เกมทางภาษา

เกม (Game) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ความบันเทิง ทำให้ผู้เล่นสนุกสนาน และมีจุดมุ่งหมายในการเล่น หรือมีงานที่ผู้เล่นจะต้องทำอย่างชัดเจนเพื่อแข่งขันกันเป็นผู้ชนะ ซึ่งการแข่งขันกันนี้ทำให้เกิดการท้าทายในการทำกิจกรรม สำหรับเกมที่นำมาใช้ในการฝึกภาษานั้น จะเป็นกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยนำโครงสร้างภาษาที่ผู้สอนสอนแล้วมาฝึกใช้ (เอกรินทร์ สังข์ทอง, มปป : 40-41)

ปัจจุบันเกมจัดเป็นสื่อที่แพร่หลายในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเป็นที่ยอมรับว่าเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษได้อย่างดียิ่ง(สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 116) เกมทางภาษาเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดพัฒนาการทางด้านสติปัญญาและทักษะทางภาษา (ถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 13) เพราะการจัดกิจกรรมโดยใช้เกมนั้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการเรียน ช่วยลดความตึงเครียด และเปลี่ยนบรรยากาศจากการฝึกซ้ำ ๆ ซึ่งสามารถใช้จูงใจผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เอกรินทร์ สังข์ทอง, มปป : 41) และเร้าความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี (Toth, 1995 : 6 ; สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2525 : 48 ; อนุภาพ ดลโสภณ, 2540 : 35) จึงส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว (ทิพพดี อ่องแสงคุณ, 2529 : 2-3 ; มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ, 2539 : 778-779) ทั้งนี้เพราะในระหว่างเล่นเกมนั้นผู้เรียนจะมุ่งมั่นที่จะทำกิจกรรมจนลืมไปว่าตนกำลังเรียนอยู่ การใช้ภาษาอังกฤษขณะเล่นเกมช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วทางภาษา (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2525 : 48 ; อนุภาพ ดลโสภณ, 2540 : 40) รวมทั้งมีความมั่นใจ และกล้าแสดงออกโดยใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น (มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ, 2539 : 778-779) ซึ่งเป็นการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายได้

เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์ (2543 : 3-4) ได้สรุปประโยชน์ของเกมทางภาษาดังต่อไปนี้

1. เสริมสมรรถภาพในการเรียนการสอนของผู้สอน
2. ใช้ในการทดสอบความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาในแต่ละช่วงได้โดยการสังเกตจากการตอบคำถามหรือการร่วมแสดงออกในกิจกรรมของเกมนั้น ๆ
3. ช่วยเร้าความสนใจในบทเรียนสำหรับผู้เรียน
4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วม ผู้เรียนที่เรียนเก่งจะช่วยผู้เรียนที่เรียนอ่อน
5. สามารถปรับใช้ได้กับทุกเพศทุกวัย ทั้งรายบุคคล กลุ่ม หรือทั้งชั้นเรียน
6. ช่วยลดความเข้มของเนื้อหา ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน อยากมีส่วนร่วมและกล้าแสดงออก
7. เสริมทักษะทางภาษาทุกทักษะทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และสามารถใช้ในลำดับขั้นการสอนภาษาทุกขั้นตอน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการสอนโดยใช้เกมทางภาษาเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดีวิธีหนึ่ง ซึ่งการให้ผู้เรียนเล่นเกมนอกจากจะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดให้กับผู้เรียน ช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานแล้ว เกมทางภาษายังช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและจำบทเรียนได้ง่ายและเร็วขึ้น (ธนะสิทธิ์ ศรีรัตน์, 2543 : 20) อย่างไรก็ดี เพื่อให้ได้ประโยชน์จากกิจกรรมเกมให้มากที่สุด ผู้สอนจึงควรเลือกเกมให้เหมาะสมกับบทเรียน เหมาะสมกับขนาดของห้องเรียน และจำนวน

ผู้เรียนรวมทั้งเหมาะสมกับวัย ความสามารถและความสนใจของผู้เรียนด้วย (เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์, 2543 : 5 ; มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ, 2539 : 779 ; เอกรินทร์ สังข์ทอง, มปป : 42-44) ในการจัดกิจกรรมเกมทางภาษาเพื่อให้เกิดประโยชน์และประสิทธิภาพสูงสุดในการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษนั้น ผู้สอนไม่ควรให้เวลาเล่นนานเกิน 15 นาที และควรให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสร่วมกิจกรรมเพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษา รวมทั้งให้คำชมเชยและกำลังใจภายหลังการเล่น (นานมีบุ๊ค, 2538 : 14)

กิจกรรมบทบาทสมมติ

บทบาทสมมติ (Role-Play) หมายถึง บทบาทที่สมมติขึ้นมาโดยยึดความจริงเป็นหลัก เป็นบทบาทที่เลียนแบบความเป็นจริง แต่อาจจะไม่ตรงกับความเป็นจริงในทุกกรณี การแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทที่สมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาเป็นเครื่องมือในการสอน โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นและแสดงพฤติกรรมไปตามความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้แสดงที่มีต่อบทบาท การแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทางภาษา เพราะการสร้างสถานการณ์สมมติและให้ผู้เรียนสวมบทบาทต่างๆในสถานการณ์ที่กำหนดไว้ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการและแรงบันดาลใจที่จะนำทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้มาใช้เพื่อการสื่อสาร การแสดงบทบาทสมมติในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้เกี่ยวข้องในสถานการณ์หนึ่ง ๆ และชี้ให้เห็นความสำคัญของการใช้คำที่ถูกต้องและเหมาะสม (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 142-143)

การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามบทบาทสมมติ (Social Interactive Activity) โดยสมมติสถานการณ์ทางสังคมขึ้นเหมือนกับในชีวิตจริง ๆ ผู้สอนสามารถใช้ชั้นเรียนเป็นบริบทของสังคม (Social Context) เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เหมาะกับสภาพสังคม โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทต่าง ๆ เช่น หมอกับคนไข้ ลูกค้ากับคนขายของ พ่อแม่กับลูก ครูกับลูกศิษย์ เป็นต้น (Littlewood, 1981 : 20-64) ในการให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมตินั้น อาจทำได้โดยผู้สอนกำหนดบทสนทนาและกำหนดบทบาทของแต่ละคน โดยกำหนดว่าผู้เรียนจะแสดงเป็นใคร จะพูดว่าอย่างไรบ้าง หรือผู้สอนอาจจะกำหนดว่าผู้เรียนแสดงเป็นใคร อยู่ในสถานการณ์อะไร จะพูดเกี่ยวกับอะไร แต่สิ่งที่จะพูดผู้เรียนต้องคิดเอง (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 117) การแสดงบทบาทสมมติจึงมีความสำคัญในการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และเป็นกิจกรรมที่ดีที่สุดที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เหมาะสมกับสภาพทางสังคม เนื่องจากบทบาทต่าง ๆ ที่ผู้เรียนแสดงนั้น เป็นเหตุการณ์ที่ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ (เอกรินทร์ สังข์ทอง, มปป : 23)

นอกจากนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 150-151) ยังกล่าวว่าการแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะการแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีกระตุ้นสถานการณ์ในชีวิตจริงให้เกิดขึ้นภายในห้องเรียน ภายใต้เงื่อนไขที่มีการควบคุมไว้ ผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาในการสื่อสารเหมือนกับกำลังเผชิญสถานการณ์นั้นในชีวิตจริง และเน้นการสื่อความหมายอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การแสดงบทบาทสมมติทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะที่จำเป็นในการจัดการกับสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

Paulston (1979 : 19-21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการที่ผู้สอนจะต้องทราบก่อนที่จะให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาทสมมติ ซึ่งได้แก่

1. สถานการณ์ (Setting) เป็นสถานที่และเวลาที่บทบาทสมมติเกิดขึ้น รวมถึงสิ่งหรืองานที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนทำหรือปฏิบัติให้สำเร็จ จะมีความยากง่ายตามระดับของผู้เรียน เช่น แสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับการรับโทรศัพท์ การจ่ายตลาด ในส่วนนี้หากมีข้อมูลเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมหรือธรรมเนียมปฏิบัติ ผู้สอนก็สามารถสอดแทรกเพิ่มเติม
2. บทบาท (Role) เป็นการกำหนดบทตัวละครที่ผู้เรียนได้รับ โดยผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจในบทบาทที่ตนได้รับ
3. สำนวนที่นำมาใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ (Useful Expression) ซึ่งหมายถึงคำศัพท์เฉพาะ สำนวน วลี โครงสร้างทางไวยากรณ์ และรูปแบบของภาษาที่นำมาใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ
4. ความรู้พื้นฐานทั่วไป (Background Knowledge) ในกรณีที่ผู้เรียนต้องแสดงบทบาทสมมติในสิ่งที่ผู้เรียนยังมีความรู้ไม่เพียงพอ ผู้สอนจำเป็นต้องให้ความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวกับสถานการณ์ในการแสดงแก่ผู้เรียน

ทิศนา แขมมณี (2547 : 359-360) กล่าวว่า การใช้วิธีสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนต้องกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะให้ชัดเจน และสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติที่จะช่วยสนองวัตถุประสงค์นั้น สถานการณ์และบทบาทสมมติที่กำหนดขึ้น ควรมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และมีระดับความยากง่ายเหมาะกับวัยและความสามารถของผู้เรียน ผู้สอนอาจใช้บทบาทสมมติแบบละคร ซึ่งจะกำหนดเรื่องราวหรือหัวข้อให้แสดงแต่ผู้สวมบทบาทต้องคิดบทเอง หรืออาจใช้บทบาทสมมติแบบแก้ปัญหา ซึ่งจะกำหนดสถานการณ์ที่มีปัญหาหรือความขัดแย้งให้ โดยผู้สอนสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้หลายวิธี เช่น โยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน หรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนครั้งก่อน ๆ เข้าสู่เรื่องที่จะแสดงบทบาทสมมติ หรืออาจใช้วิธีเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติที่เตรียมมาแล้วทิ้งท้ายด้วยปัญหา เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตาม และผู้สอนควรชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์จากการแสดงบทบาทสมมติ และเมื่อผู้เรียนรับทราบเรื่องที่จะแสดงบทบาทสมมติแล้ว ควรให้เวลาผู้เรียนได้

เตรียมตัว ทั้งนี้ก่อนการแสดงอาจมีการจัดฉากการแสดงให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ฉากการแสดงอาจเป็นฉากง่าย ๆ ใช้เพียงโต๊ะ เก้าอี้ หรืออาจจะจัดให้ดูสวยงาม ระหว่างการแสดง ผู้สอนสังเกตผู้เรียน แต่ไม่ควรมีการขัดจังหวะหากเกิดข้อผิดพลาด เมื่อแสดงเสร็จ ต้องมีการวิเคราะห์อภิปรายผลการแสดง ซึ่งเป็นขั้นตอนสำคัญมาก เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์ โดยผู้สอนต้องอภิปรายว่าผู้แสดงสามารถใช้คำศัพท์ สำนวน ประโยค หรือบทสนทนาที่สื่อความหมายได้สอดคล้องกับหัวข้อหรือไม่และมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

สถานการณ์จำลอง

สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่ใช้ห้องเรียนเป็นปริบททางสังคมเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในลักษณะที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากที่สุด สถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์ที่จำลองขึ้นให้เหมือนจริงหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงเป็นเครื่องมือในการสอน โดยให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้น มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในสภาพการณ์นั้น และใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริงในสถานการณ์นั้นในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ (ทิศนา แขมมณี, 2547 : 370 ; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 142, 151)

สถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมที่อยู่ในขั้นสูงกว่าการแสดงบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ของตนประกอบกับการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ แม้ผู้เรียนจะยังไม่รอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนก็จำเป็นจะต้องใช้ความรู้ความสามารถทั้งหมดที่มีอยู่เพื่อสื่อความหมายกับผู้อื่น กิจกรรมสถานการณ์จำลองต้องการให้ผู้เรียนได้มุ่งความสนใจไปที่การใช้ภาษามากกว่าความถูกต้องของคำศัพท์หรือไวยากรณ์ สถานการณ์จำลองจะทำให้ผู้เรียนให้ความสนใจกับการอภิปรายโต้แย้ง และแสดงความคิดเห็นซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น และจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ เพราะการสร้างสถานการณ์จำลองทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วม มีความสนุกสนาน และยังช่วยในการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 151; สมคิด อิสระวัฒน์, 2543 : 146)

Jones (1983 อ้างถึงในสุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 152-153) กล่าวเพิ่มเติมว่า กิจกรรมสถานการณ์จำลองมีลักษณะสำคัญ คือ เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียน ซึ่งจำลองเหตุการณ์จากชีวิตจริง ดังนั้น ห้องเรียนจึงกลายเป็นสถานที่จำลองของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์จริง และผู้เรียนเป็นตัวแทนของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์จริงนั้น และต้องใช้ประสบการณ์ของตนเองในการตัดสินใจและการแก้ปัญหา สถานการณ์จำลองมีลักษณะเหมือนชีวิตจริง คือ ไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง

สำหรับปัญหาที่ผู้เรียนต้องแก้ สิ่งที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จำลองไม่อาจทำนายได้ เพราะเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้เรียนแต่ละคน

กิจกรรมทัศนศึกษา

วิธีสอนโดยการใช้กิจกรรมทัศนศึกษา (Field Trip) เป็นกระบวนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันวางแผนและเดินทางไปศึกษาเรียนรู้ ณ สถานที่อันเป็นแหล่งความรู้ในเรื่องนั้น (ซึ่งอยู่นอกสถานที่ที่เรียนกันอยู่เป็นปกติ) โดยมีการศึกษาสิ่งต่างๆในสถานที่นั้นตามกระบวนการหรือวิธีการที่ได้วางแผนไว้ และมีการอภิปรายสรุปการเรียนรู้จากข้อมูลที่ได้ศึกษา วิธีสอนโดยใช้การไปทัศนศึกษาเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงในเรื่องที่เรียน ได้เรียนรู้สภาพความเป็นจริง ได้ใช้แหล่งชุมชนให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ทำให้เกิดความเข้าใจ และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้การจัดกิจกรรมทัศนศึกษายังเอื้อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะต่าง ๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการวางแผน ทักษะการประสานงาน ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการแสวงหาความรู้ นอกจากนั้นยังส่งเสริมการพัฒนาคุณธรรมต่างๆ เช่น ความรับผิดชอบ ความสามัคคี ความเสียสละ เป็นต้น และเป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนบรรยากาศในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น และความสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้น และเพื่อให้การจัดกิจกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนควรดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอนต่อไปนี้ (ทิศนา แขมมณี, 2547 : 343-346)

1. การวางแผน ผู้สอนและผู้เรียนจำเป็นต้องมีการวางแผนร่วมกันก่อนจะเดินทางไปทัศนศึกษา สิ่งที่ผู้สอนควรทำความเข้าใจกับผู้เรียนให้ชัดเจนคือ วัตถุประสงค์ของการไปศึกษา ซึ่งหากวัตถุประสงค์ชัดเจนแล้ว ผู้เรียนอาจมีส่วนในการเลือกสถานที่ที่จะไปด้วย (ในกรณีที่ผู้สอนไม่เจาะจงสถานที่) เมื่อมีการกำหนดสถานที่แน่ชัดแล้ว จะเป็นการดีมากหากผู้สอนและ/หรือผู้เรียนบางคนมีโอกาสไปสำรวจสถานที่นั้นก่อนซึ่งจะช่วยให้ได้ข้อมูลที่ดีในการวางแผนขั้นต่อไป และช่วยลดปัญหาเมื่อมีการเดินทางจริง

2. การเดินทางไปทัศนศึกษา ผู้สอนควรดูแล เอาใจใส่ในเรื่องความปลอดภัย สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน และให้คำปรึกษาแนะนำตามความเหมาะสม

3. การศึกษาในสถานที่เป้าหมาย เมื่อไปถึงยังสถานที่เป้าหมายแล้ว ผู้สอนควรประชุมผู้เรียนทั้งหมดก่อนปล่อยผู้เรียนให้ไปศึกษาตามความสนใจของตน โดยย้ำถึง 1) วัตถุประสงค์ของการมาศึกษา 2) การเคารพต่อสถานที่ ไม่ทำสิ่งใดอันเป็นการทำลายหรือทำความเสียหายต่อสถานที่ 3) ความปลอดภัย 4) การศึกษาด้วยวิธีการที่เตรียมมา และ 5) การนัดหมายและการตรงเวลา เมื่อทำความเข้าใจแล้ว จึงปล่อยให้ผู้เรียนไปศึกษาด้วยตนเอง โดยผู้สอนสังเกตการณ์ทั่ว ๆ ไป

4. การเดินทางกลับ และสรุปบทเรียน หากไม่รีบเดินทางกลับและสามารถจัดสรรเวลา

ได้ การสรุปประเมินผลการเรียนรู้ในทันทีจะให้ผลดีมาก เนื่องจากผู้เรียนยังจำความคิด ประสบการณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ได้ดี การสรุปผลการเรียนรู้ทำได้หลายวิธี เช่น การให้ผู้เรียนแต่ละคนนำเสนอประสบการณ์และข้อมูลที่ตนได้จากการศึกษาและอภิปรายร่วมกัน สรุปเป็นประเด็นการเรียนรู้ที่ได้รับและอาจจะประเมินดูว่า การเรียนรู้ที่ได้รับเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด

จากการศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า การฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องทั้งเสียงพยัญชนะและสระในรูปของคำ วลี ประโยค รวมทั้งการฝึกทำนองเสียง เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพราะจะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และเมื่อผู้เรียนฝึกออกเสียงได้อย่างถูกต้องแล้ว ผู้สอนจำเป็นต้องฝึกให้ผู้เรียนใช้ประโยคหรือถ้อยความต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง เกมทางภาษาก็เป็นกิจกรรมอีกอย่างหนึ่งที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย สนุกสนาน และตื่นเต้น นอกจากนี้เกมยังช่วยกระตุ้นและเร้าความสนใจของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ และกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ กิจกรรมบทบาทสมมติ และกิจกรรมสถานการณ์จำลองนับเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน การฝึกบทสนทนาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้อง และเหมาะสม กิจกรรมทัศนศึกษาเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่เสริมสร้างประสบการณ์และความรู้ใหม่ ๆ นอกห้องเรียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีโอกาสทำกิจกรรมภาษาอังกฤษที่หลากหลายน่าสนใจ และเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียน อันส่งผลให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

สื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

สื่อการสอน หมายถึง วัสดุ อุปกรณ์ หรือกิจกรรมที่เป็นตัวกลางในการช่วยนำและถ่ายทอดข้อมูลความรู้จากผู้สอนหรือจากแหล่งความรู้ไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่ผู้สอนถ่ายทอดได้ง่ายขึ้น และตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนที่กำหนดไว้ (วรียา สุริยันยงค์, 2544 : 22) สื่อการสอนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้นดังที่ Lee and Coppen (1964 : 1) กล่าวว่า สื่อทัศนูปกรณ์ช่วยให้ห้องเรียนสดใส ทำให้บทเรียนน่าสนใจ ช่วยกำหนดความหมายของเนื้อหาให้ชัดเจน ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น และช่วยให้รายละเอียดเกี่ยวกับภูมิหลังและวัฒนธรรมของคนที่พูดภาษาอังกฤษ ดังนั้นเพื่อให้มีประสิทธิภาพและตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนจึงควรมีความหลากหลาย มีลักษณะเป็นสื่อประสมที่น่าสนใจ และช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอย่างรวดเร็ว โดยผู้สอนต้องสามารถเลือกใช้ ปรับและจัดการใช้สื่อต่าง ๆ ได้อย่าง

เหมาะสมกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาที่จะเรียน นับตั้งแต่สื่อพื้นฐานใกล้ตัวผู้เรียน เช่น สื่อของจริง สิ่งพิมพ์ต่างๆ สื่อบันทึกเสียง จนถึงสื่อที่เป็นเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์ เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษา บทเรียนสำเร็จรูป วีดิทัศน์ ศูนย์การเรียนรู้ สื่อทางไกล เป็นต้น (รัชดา เบญเจ๊ะอาแว, 2546 : 6)

เพลง ภาพยนตร์ ข่าวทางโทรทัศน์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต เป็นสื่อการสอนที่มีบทบาทมากในการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่าง ๆ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 115) เนื่องจากผู้เรียนจะได้เรียนในสิ่งที่เป็นจริง เป็นภาษาอังกฤษที่พูดโดยเจ้าของภาษา สื่อเหล่านี้ช่วยจำลองหรือถ่ายทอดสภาพการณ์ใช้ภาษาอังกฤษในสังคม รวมทั้งสอดแทรกเรื่องราวของวัฒนธรรมไปในตัว สื่อการสอนเหล่านี้จึงมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการสอนทั้งในการนำเข้าสู่บทเรียน สอนเนื้อหา และยังสามารถสรุปและทบทวนได้อย่างดีและน่าสนใจ อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้รวดเร็วชัดเจนและมีความแม่นยำอีกด้วย นอกจากนี้ประโยชน์สำคัญที่สุดในการใช้สื่อการสอนเหล่านี้คือ ช่วยรวมความสนใจของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีใจจดจ่อกับการเรียน ช่วยให้บรรยากาศของห้องเรียนมีชีวิตชีวา ช่วยพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจและแรงกระตุ้นที่จะเรียนภาษาอังกฤษต่อไป (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 167)

เพลง

เพลงนับเป็นสื่อที่มีอิทธิพลอย่างมากในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพลงจะถ่ายทอดและสะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต การตั้งใจฟังเพลงเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาหรือความหมายจึงเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งของผู้เรียน นอกจากนี้ ผู้เรียนส่วนใหญ่มักจะยินดี และเต็มใจที่จะร้องเพลงภาษาอังกฤษ แม้ว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจเนื้อหาหรือความหมายของเพลงทั้งหมด ทั้งนี้เพราะวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาที่แท้จริงนั้นก็คือต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้ ไม่ใช่เรียนแต่ตัวภาษา ดังนั้น การที่ผู้เรียนสามารถร้องเพลงภาษาอังกฤษได้ นับเป็นก้าวแรกในการใช้ภาษาอังกฤษที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนและใช้ในชีวิตจริงต่อไป (เอกรินทร์ สังข์ทอง, มปป : 27) นอกจากนี้เพลงยังทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ความซาบซึ้ง หรือความประทับใจซึ่งนำไปสู่ทัศนคติที่ดีต่อการเรียน จึงเป็นผลให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างมีความสุข ดังนั้นหากผู้สอนนำเพลงเข้ามาใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนก็จะมีโอกาสเสนอกระบวนการเรียนรู้โดยใช้ท่วงทำนอง จังหวะ และดนตรีในบทเพลง เพื่อที่จะเปลี่ยนสภาพการเรียนการสอนที่เคยจำเจน่าเบื่อ มาสู่สภาพห้องเรียนที่น่าตื่นเต้น ช่วยกระตุ้น หรือเร้าความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสนุกสนานร่าเริง แจ่มใส และยังช่วยสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองให้กับผู้เรียนด้วย (Finocchiaro and Bonono, 1973)

เอกรินทร์ สังข์ทอง (มปป : 29-39) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมที่ใช้เพลงเป็นสื่อ ไว้ดังนี้

1. Musical Dictation เพลงจัดเป็นสื่อที่ดีในการใช้ทำกิจกรรมเขียนตามคำบอก เนื่องจากบทเพลง คือบทกวี ส่วนมากจะเป็นโคลง กลอน ที่มีสัมผัส ทำให้ง่ายต่อการคาดเดาคำที่ได้ยิน ในตอนแรกผู้สอนควรเปิดเทปบันทึกเสียงเพลงตลอดทั้งเพลง 1 ครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบสิ่งที่ได้ยินกับสิ่งที่ตนเขียน ข้อควรระวังก็คือ ผู้สอนควรที่จะให้เนื้อเพลง 2 บรรทัดแรกกับผู้เรียนเพื่อที่จะได้คุ้นเคยกับเสียงที่จะได้ยิน หลังจากนั้นในบรรทัดต่อไปก็เริ่มเว้นคำต้น ๆ ตลอดจนเว้นให้ผู้เรียนเขียนเติมทั้งประโยค

2. Completion Exercises การใช้เพลงเป็นสื่อในการทำกิจกรรมประเภทนี้ ผู้สอนจะแจกเอกสารที่มีเนื้อเพลงให้ผู้เรียนโดยมีคำหรือข้อความบางส่วนขาดหายไป ผู้เรียนจะต้องฟังเพลงแล้วเลือกคำที่ผู้สอนกำหนดให้เติมลงไปในส่วนที่ขาดหายไป ในกรณีนี้ผู้สอนอาจเลือกที่จะเน้นการสอนเสียงใดเสียงหนึ่งโดยเฉพาะก็ได้

3. Cloze Procedure ผู้สอนแจกเอกสารที่มีเนื้อเพลงให้กับผู้เรียน โดยมีคำหรือข้อความบางส่วนขาดหายไป โดยที่ผู้สอนจะไม่ให้ List ไว้ ผู้เรียนจะต้องฟังเพลงแล้วเติมส่วนที่ขาดหายไปเอง

4. Scrambled Words เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกสะกดคำศัพท์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว โดยผู้สอนจะให้คำศัพท์ที่เรียงตัวสะกดผิดแล้วให้ผู้เรียนเรียงใหม่ให้ถูกต้อง

5. Illustrations เป็นกิจกรรมวาดรูปเพื่อใช้รูปภาพสื่อความหมายเพลง

6. Scrambled Sentences กิจกรรมประเภทนี้ ผู้สอนสามารถทำได้โดยการให้ประโยคต่าง ๆ ในเพลงสลับที่กัน หลังจากที่ผู้เรียนฟังเพลง จึงให้ผู้เรียนเรียงลำดับประโยคต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามข้อความที่ได้ยินในเพลง

7. Song Puzzles กิจกรรมนี้สามารถทำได้โดยการที่ผู้สอนให้เนื้อเพลงที่สมบูรณ์พร้อมทั้ง Crossword puzzle และ Clue ผู้เรียนจะต้องเติมคำศัพท์ลงไปใน Puzzle โดยใช้คำจากเนื้อเพลงที่ให้มา

8. Word Search กิจกรรมดังกล่าวเป็นการฝึกผู้เรียนในเรื่องของคำศัพท์โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสะกดคำ

9. Song with Action กิจกรรมประเภทนี้ สามารถทำได้กับเพลงบางเพลงที่มี action การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงออกเป็นการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นการประเมินได้ว่าผู้เรียนเข้าใจความหมายของเพลงที่ตนเองกำลังร้อง

10. Comprehension Questions หลังจากที่ผู้สอนสอนเนื้อหาในเพลงไปเรียบร้อยแล้ว กิจกรรมที่อาจทำได้ก็คือ การตรวจสอบความเข้าใจเนื้อหา (text) ที่ผู้เรียนได้เรียนไป ผู้สอนอาจจะตั้งคำถามให้ผู้เรียนตอบ หรืออาจจะสร้างแบบฝึกหัดแบบเลือกตอบ

11. Grammatical Features ในบางกรณีผู้สอนอาจจะสร้างกิจกรรม เพื่อสอนโครงสร้าง

ทางภาษา โดยใช้เพลงเป็นสื่อ เพราะในบทเพลงส่วนใหญ่จะเห็นโครงสร้างภาษาที่ปรากฏย่อยในเพลงนั้น เช่น “Leaving on a Jet Plane” เป็นตัวอย่างของการสอน Present Continuous Tense หรือเพลง “Where Have All the Flowers Gone?” เป็นตัวอย่างของการสอน Perfect Tense เป็นต้น

12. Vocabulary Learning โดยทั่วๆ ไป การสอนศัพท์ใหม่ เป็นกิจกรรมที่ทำให้อยู่ในความสนใจของผู้เรียนได้ค่อนข้างลำบาก แต่ถ้ามีโอกาสสอนศัพท์โดยใช้เพลงเป็นสื่อ นับว่าจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี เพราะมีคำศัพท์หลายคำในเพลงที่แสดงให้เห็นถึงแนวคิด หรืออารมณ์ความรู้สึก ซึ่งผู้เรียนจะโยงเครือข่ายของคำศัพท์ประเภทเดียวกันเอาไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน

13. Discussion Sessions ในกรณีที่ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดค่อนข้างดี ผู้สอนก็ควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีการอภิปรายเพื่อแสดงความคิดเห็น หรือความรู้สึกที่มีต่อเพลงว่าเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยกับแนวคิดในเพลง หรือวิเคราะห์ วิจารณ์ได้ว่าเพลงนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เป็นต้น

14. Cultural/Social Background ประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้เพลงเป็นสื่อในการสอนอีกประการหนึ่ง ก็คือความเข้าใจในวัฒนธรรมและการดำเนินชีวิตของเจ้าของภาษา ผู้เรียนจะได้มีโอกาสเรียนรู้สิ่งเหล่านี้จากเนื้อหาในบทเพลง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจถึงสภาพสังคมที่แตกต่างกันออกไป

15. Sing-Along กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมสุดท้าย คือ การให้ผู้เรียนมีโอกาสร้องเพลงไปพร้อมกับเทปบันทึกเสียงในครั้งแรกๆ และเมื่อชำนาญแล้วก็ให้ผู้เรียนร้องด้วยตนเองพร้อมๆ กันซึ่งผู้เรียนจะได้ทำกิจกรรมร่วมกันกับเพื่อน ๆ

ภาพยนตร์และข่าวทางโทรทัศน์

ภาพยนตร์และข่าวทางโทรทัศน์ เป็นประสบการณ์ที่ให้ทั้งภาพเคลื่อนไหว และเสียงประกอบที่สามารถดึงดูดผู้ชมได้ดี เป็นจริงเป็นจัง น่าเชื่อถือ และสามารถนำประสบการณ์ที่เป็นอดีตหรือที่อยู่ห่างไกลมาเรียนรู้ได้ นอกจากนั้นยังสามารถเรียนรู้ในสิ่งที่ปกติวิสัยของมนุษย์ไม่สามารถรับรู้ได้ด้วยตนเอง โดยอาศัยเทคนิคการถ่ายทำต่างๆ และยังสามารถเผยแพร่ความรู้ไปสู่ผู้ชมจำนวนมาก นอกจากนี้ยังสามารถนำเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนั้นมาให้ชมได้ในเวลาเดียวกับที่เหตุการณ์นั้นกำลังดำเนินอยู่ (วรียา สุริยันยงค์, 2544 : 25)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยให้ผู้เรียนชมภาพยนตร์ และข่าวหรือเหตุการณ์ทางโทรทัศน์เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัว มีความอยากรู้อยากเห็น ช่วยส่งเสริมความสนใจ ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และช่วยสร้างบรรยากาศในห้องเรียน นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำพูดได้ง่ายและเร็วขึ้น เพราะผู้เรียนได้รับทั้งภาพและเสียงในเวลาเดียวกันนั่นคือ ได้เห็นสีหน้าท่าทางและได้ฟังคำพูดของบุคคลในสื่อไปพร้อม ๆ กัน (Janssens, 1977 : 44-47 ; Williams, 1968 : 4-17)

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง การนำคอมพิวเตอร์มาใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอน เพื่อช่วยขยายขอบเขตความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน และความสามารถในการสอนของผู้สอน โดยการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ หรือจัดหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ที่เหมาะสมที่มีผู้สร้างไว้แล้วมาใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งอาจจะเป็นชุดการสอนหรือบทเรียนสำเร็จรูปในแผ่นซีดีหรือดีวีดี การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น และทำให้การเรียนการสอนมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น (วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2542 : 28)

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูปเหล่านี้จะมีตัวอักษร ภาพกราฟิก ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ภาพเสมือนจริง และเสียงประกอบในลักษณะของสื่อประสม ทำให้ผู้เรียนสนุกไปกับการเรียน ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายและเกิดความเพลิดเพลิน (กิดานันท์ มลิทอง, 2548:220) นอกจากนี้การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูปยังเป็นวิธีที่ช่วยเสนอเนื้อหาได้รวดเร็วฉับไว ทำให้เพิ่มศักยภาพในการเรียนภาษาได้อีกมาก (ประนอม สุรัสวดี, 2535:40) การนำเสนอบทเรียนแบบคอมพิวเตอร์ที่ได้รับความนิยม อาทิ แบบทบทวนความรู้ (Tutorial) ซึ่งเป็นการทบทวนความรู้เดิมหรือนำเสนอเนื้อหาใหม่ การนำเสนอบทเรียนแบบฝึกปฏิบัติ (Drill & practice) เป็นลักษณะของการฝึกการทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ จนสามารถเข้าใจบทเรียนนั้น ๆ ได้ดี บทเรียนแบบเกม (Game) สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กับการเล่นอย่างเพลิดเพลิน การนำเสนอบทเรียนแบบสถานการณ์จำลอง (Simulation) ผู้เรียนสามารถเข้าไปเล่นและใช้ข้อมูลที่มีในการตัดสินใจแก้ปัญหา และได้รับผลจากการตัดสินใจนั้น ๆ (กิดานันท์ มะลิทอง, 2548 : 220-221; ทิศนา แขมมณี, 2547 : 151-152 ; วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2542 : 28)

การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยฝึกทักษะทางภาษา เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดไม่ว่าจะใช้บทเรียนสำเร็จรูปหรือชุดการสอนที่มีจำหน่ายโดยทั่วไป ผู้สอนจะต้องเลือกใช้โปรแกรมที่เหมาะสมกับทักษะเนื้อหา ผู้เรียน ระยะเวลา และเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนของตนให้มากที่สุด ซึ่งส่วนใหญ่แล้วผู้สอนมักจะใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูปเพื่อจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้ (จุฑารัตน์ วิบูลผล อ้างถึงในจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรัตน์, 2542 : 127-128)

1. เพื่อฝึกความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนใช้โปรแกรมในการฝึกความคล่องในการใช้ภาษาซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยสามารถฝึกด้วยตนเองตามสภาพปัญหา และตามความต้องการของตน

2. เพื่อฝึกความแม่นยำ (Accuracy) การสอนภาษาในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้

ภาษาในการสื่อสารอย่างเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยไม่ละเลยความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ผู้สอนจึงอาจใช้โปรแกรมเพื่อฝึกความแม่นยำในการใช้ภาษาในการสื่อสารที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

3. เพื่อเป็นแหล่งการเรียนรู้ ผู้สอนอาจเลือกใช้โปรแกรมที่ผู้เรียนสามารถใช้ในการทบทวนบทเรียน หรือศึกษาเพิ่มเติมจากในห้องเรียนตามความสนใจ สำหรับทั้งผู้เรียนที่เรียนอ่อน หรือผู้เรียนที่ต้องการเสริมการเรียนรู้จากในห้องเรียน

4. เพื่อการทดสอบและประเมินผล ผู้สอนอาจใช้โปรแกรมในการประเมินผลผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนจะสามารถทราบผลการทดสอบทันทีจากโปรแกรม โดยผู้ออกแบบโปรแกรมลักษณะนี้อาจทำแบบทดสอบไว้เป็นจำนวนมาก และให้โปรแกรมทำการสุ่มเลือกข้อสอบมาให้ผู้เรียนแต่ละคนใช้ได้แตกต่างกัน ทำให้สามารถใช้ทดสอบผู้เรียนได้หลายคนโดยไม่ต้องกังวลเรื่องการลอกข้อสอบหรือการบอกต่อ

5. เพื่อเป็นสิ่งเร้า (Stimulus) หรือเป็นข้อมูล (Data) ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ทางภาษา เช่น อาจนำเสนอตารางข้อมูลภาพ หรือข้อความ เพื่อให้ผู้เรียนใช้ข้อมูลนั้นในการฝึกทักษะทางภาษาต่าง ๆ

6. เพื่อเป็นเครื่องมือหรือสิ่งอำนวยความสะดวก โปรแกรมลักษณะนี้เป็นโปรแกรมที่สร้างขึ้นใช้งานโดยเฉพาะ เช่น โปรแกรมตรวจไวยากรณ์ โปรแกรมที่แนะนำเกี่ยวกับงานเขียน เป็นต้น

บทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต

โลกปัจจุบันกำลังตื่นตัวและให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ด้วยเหตุนี้ อินเตอร์เน็ตจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในด้านต่าง ๆ รวมทั้งด้านการศึกษา การเรียนการสอนโดยใช้อินเตอร์เน็ตสามารถทำได้หลายรูปแบบ การใช้บทเรียนภาษาอังกฤษออนไลน์ในเว็บไซต์ต่าง ๆ เป็นกิจกรรมเสริมการฝึกทักษะการฟังและการพูดเป็นรูปแบบหนึ่งที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้เนื่องจากความง่ายและสะดวกรวดเร็ว เนื้อหาบนเว็บเพจจะอยู่ในลักษณะสื่อหลายมิติ ประกอบด้วยภาพกราฟฟิก เสียง ภาพเคลื่อนไหว แบบวีดิทัศน์ และภาพเสมือนจริง ซึ่งช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และช่วยเสริมการเรียนรู้ได้เป็นอย่างมาก อีกทั้งยังช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนอีกด้วย (กิดานันท์ มลิทอง, 2548 : 255-256)

สื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้นเป็นสื่อการสอนที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งนอกจากจะเป็นสื่อที่จำลองหรือถ่ายทอดสภาพการณ์ใช้ภาษาอังกฤษจริง ๆ ในสังคมแล้ว ยังสอดแทรกวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอีกด้วย การใช้สื่อเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ เรียนในสิ่งที่เป็น

จริง เป็นภาษาอังกฤษที่เจ้าของภาษาพูดจริง ซึ่งนอกจากจะทำให้บทเรียนน่าสนใจ และช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ยังช่วยทำให้บรรยากาศในห้องเรียนมีชีวิตชีวา ทำให้ผู้เรียนไม่เครียด สนุกสนานกับการเรียน ซึ่งเป็นการสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษอีกวิธีหนึ่ง

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่าในกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดนั้น ผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมหลากหลายรูปแบบและต้องใช้สื่อการสอนหลายประเภทร่วมกัน เพื่อกระตุ้นหรือเพิ่มพูนความสนใจของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษน่าสนใจและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่จำกัด และมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้อยู่เสมอ เป็นการสร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ และช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษได้

4. การวัดและประเมินผลทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลเป็นส่วนประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของการเรียนการสอน เพราะในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมตามเป้าหมายนั้น ต้องอาศัยผลของการวัดและประเมินผลเป็นเครื่องช่วยกำกับแนวทางให้มุ่งตรงไปสู่เป้าหมายอยู่เสมอ กล่าวคือ ในการเรียนการสอนหัวข้อใดก็ตาม ผู้สอนต้องกำหนดจุดมุ่งหมายไว้ก่อน จากนั้นจึงจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และเมื่อต้องการทราบผลว่า กิจกรรมนั้น ๆ สามารถช่วยให้บุคคลถึงจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่เพียงใด ก็ต้องมีการวัดและประเมินเพื่อตรวจสอบอยู่ตลอดเวลา บทบาทของการวัดและประเมินกับการเรียนการสอนจึงเกี่ยวข้องกันอย่างยิ่ง เพราะเป็นกิจกรรมที่ช่วยประเมินผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอนที่จัดขึ้น (สมบูรณ์ ชิตพงศ์, 2549 : 2)

สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2549 : 2-4) กล่าวว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบใดก็ตาม ควรมีการวัดและประเมินผล 3 ขั้นตอนต่อไปนี้

1. การวัดและประเมินก่อนสอน (Pre-evaluation) เป็นการสอบวัดและประเมินพฤติกรรมพื้นฐาน หรือความพร้อมของผู้เรียน สิ่งที่เป็นพฤติกรรมพื้นฐานอย่างน้อย 3 ประการ คือ พื้นฐานความรู้ที่จำเป็นในการเรียนรู้ในสิ่งที่ต้องการสอน ความสามารถทางสมองเป็นระดับของพัฒนาการด้านปัญญา ว่าบุคคลนั้นสมองพัฒนาถึงระดับที่จะสามารถเข้าใจในสิ่งที่มีลักษณะเช่นใดได้แล้ว และความสนใจของผู้เรียน เป็นการพยายามจูงใจให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่จะเรียน สิ่งเหล่านี้ผู้สอนต้องทำการวัดและประเมิน ถ้าผู้เรียนยังบกพร่องในเรื่องใด ก็จำเป็นต้องสร้างความพร้อมนั้น ๆ ให้เกิดขึ้นเสียก่อน

2. การวัดและประเมินขณะสอน (Formative Evaluation) เป็นกิจกรรมที่สำคัญของกระบวนการเรียนการสอนที่ใช้วัดและประเมินการเปลี่ยนแปลงในแต่ละระยะของการเรียนการสอน เพื่อให้รู้ว่าผู้เรียนสามารถรอบรู้ไปตามลำดับของโครงสร้างในหัวข้อการเรียนรู้นั้นๆหรือยัง สิ่งสำคัญของการวัดและประเมินผลขณะสอนก็คือ ในแต่ละหัวข้อต้องเรียงเนื้อหาให้เป็นไปตามลำดับ และกำหนดจุดมุ่งหมายให้เป็นจุดมุ่งหมายที่สามารถสังเกตและวัดได้ หรือที่เรียกว่าจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

3. การวัดและประเมินหลังสอน (Summative Evaluation) เป็นกระบวนการที่จำเป็นเพราะเป็นการประเมินระดับความรู้รวบยอดของผู้เรียนเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน เป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งหมด โดยเน้นที่พฤติกรรม ทักษะ และความรู้ของผู้เรียน และเป็นการตัดสินผลการเรียน เพื่อชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนมีความรู้อยู่ในระดับใด

การประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสาร

ด้วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเน้นความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วมากกว่าความรู้ความสามารถในรูปแบบของภาษา การวัดและการประเมินผลจึงต้องเน้นทักษะสัมพันธ์ และต้องวัดและประเมินผลตลอดเวลา เพื่อจะได้เห็นพัฒนาการในการสื่อสารของผู้เรียน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 118-119) เพราะฉะนั้น รูปแบบการประเมินต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งอาจประเมินจากความสามารถของผู้เรียนทางด้านองค์ประกอบของภาษา เช่น น้ำเสียงและการใช้ศัพท์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียนและจุดมุ่งหมายของการประเมินว่าต้องการประเมินด้านใด (กิ่งแก้ว อารีรักษ์, 2546 : 76 ; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537 : 202-204) อย่างไรก็ตาม Johnson (1982 : 163-172) กล่าวว่าการวัดและประเมินผลทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารนั้น ควรจะประเมินความสามารถในการสื่อสารอย่างถูกต้องของผู้เรียน นั่นคือ พิจารณาความสามารถในการรับข้อมูล และความสามารถในการสื่อสารอย่างเป็นที่เข้าใจ รวมทั้งความสามารถในการทำกิจกรรมตามที่ผู้สอนกำหนดให้ ทั้งนี้โดยที่ผู้สอนไม่เน้นเรื่องความถูกต้องของไวยากรณ์ หากการสื่อสารนั้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและปัญหาทางด้านไวยากรณ์ไม่ร้ายแรงนัก

การประเมินผลทักษะการฟัง

ทักษะการฟังในขั้นของการสื่อสารหมายถึงขั้นที่ผู้เรียนเข้าใจคำสั่งและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ สามารถเข้าใจความหมายทั่วไปของข้อความซึ่งมีคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคย สามารถเติมข้อความที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน และสามารถฟังการสนทนาที่พูดในอัตราความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้ (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 192)

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 130-135) กล่าวว่า การประเมินความสามารถด้านการฟังสามารถวัดได้ทั้งหน่วยย่อยและความเข้าใจโดยรวม โดยอาศัยโครงสร้างและความรู้ของผู้เรียน ทั้งนี้เกณฑ์การประเมินการฟังควรเป็นไปตามรูปแบบของการฟัง เช่น การฟังแบบตัวต่อตัวหรือสนทนา ควรใช้เกณฑ์กำหนดความสามารถในการจับใจความ การตีความและการสังเกตเกี่ยวกับกริยาอาการ สีหน้าท่าทาง สัมพันธภาพระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง รวมทั้งลีลาภาษาที่ใช้หรืออาจจะประเมินโดยการทดสอบความสามารถของผู้ฟังว่าเข้าใจสิ่งที่ได้ฟังมากน้อยเพียงใด เช่น สามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งได้ เป็นต้น (Hubbard, 1983 : 263-265) นอกจากนี้ การทดสอบทักษะการฟังในขั้นของการสื่อสารนี้ อาจทำได้โดยให้ผู้เรียนฟังบทละคร บทสนทนา เรื่องเล่า หรือข่าวกระจายเสียง แล้วถามเกี่ยวกับใจความสำคัญหรือรายละเอียด หรือให้ผู้เรียนทำตามคำสั่ง หรือขั้นตอนของการกระทำบางสิ่งบางอย่างที่ได้ยิน รวมทั้งอาจให้เรียงลำดับขั้นตอนการกระทำให้ถูกต้อง แบบทดสอบที่นิยมกันจะเป็นแบบเลือกตอบและแบบถูกผิด หรือให้ทำเครื่องหมายลงในตารางให้ตรงกับข้อมูลที่ได้ฟัง (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 192)

กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546:81-83) ได้เสนอแนะวิธีการทดสอบทักษะการฟังไว้ ดังนี้

1. การทดสอบการจับใจความสำคัญของคำพูด (Skimming) เช่น ฟังข่าวแล้วให้ผู้เรียนเขียนชื่อบุคคล สถานที่ที่ได้ยินในข่าว ฟังผู้สอนเล่าเรื่องหรือนิทานที่คุ้นเคย แล้วให้ผู้เรียนตั้งชื่อเรื่อง ฟังผู้สอนเล่า อธิบายเกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของ บุคคล ภาพยนตร์ หรือเหตุการณ์ แล้วให้ผู้เรียนเขียนสิ่งที่ผู้สอนเล่า เช่น ผู้สอนเล่าเกี่ยวกับรายการทีวีที่มีชื่อเสียง ผู้เรียนเขียนชื่อเรื่อง หรือฟังเทปที่บันทึกจากรายการวิทยุ แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าเป็นรายการประเภทใด เช่น ข่าวทั่วไป ข่าวกีฬา พยากรณ์อากาศ เรื่องตลก เป็นต้น

2. การทดสอบความเข้าใจข้อความ (Oral Comprehension) แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็นมาตรฐาน มักจะมีการทดสอบความเข้าใจข้อความอยู่ด้วย ข้อความที่บันทึกลงในเทปมักจะเป็นบทสนทนาที่แต่งขึ้นแล้วชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้ออกเสียง คำถามเพื่อทดสอบความเข้าใจมักจะเป็นแบบเลือกตอบ และควรเป็นคำถามที่เข้าใจได้ง่าย โดยการเขียนลงในกระดาษให้ผู้เรียนเห็นและบันทึกลงในเทป ด้วยการเปิดเทปให้ผู้เรียนฟัง อาจเป็น 1 หรือ 2 ครั้งก็ได้ ถ้าเป็น 2 ครั้ง อาจให้ผู้เรียนฟังทั้งหมดในรอบแรก และในรอบที่สองให้ฟังทีละตอน แล้วให้ตอบคำถามหลังจากฟังแต่ละตอนจบลง การทดสอบความเข้าใจในการฟัง สามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความหมายย่อย และความเข้าใจสารโดยรวม

3. การทดสอบการรับข้อมูล (Perception) เช่น ผู้สอนแจกแผนที่ของสถานที่ต่าง ๆ อาทิ ถนน เมือง หรือรถไฟใต้ดิน พร้อมกับพูดให้ผู้เรียนฟัง โดยบอกจุดเริ่มต้นในแผนที่ และวิธีการเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางแล้วให้ผู้เรียนทำเครื่องหมายแสดงเส้นทางตามไป และแสดงจุดหมายปลายทางลงในแผนที่ หรือให้ผู้เรียนฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น อุณหภูมิของอากาศ

ในแต่ละภาค หรือหมายเลขของผู้เล่นในทีมฟุตบอล แล้วกรอกข้อมูลหรือทำเครื่องหมายลงในตารางหรือแผนที่ หรืออาจจะสมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์ แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน และการให้ผู้เรียนฟังเฉพาะข้อความที่ต้องการ โดยมีข้อความประกาศหลาย ๆ เรื่อง โดยให้ผู้เรียนแยกแยะออกมาเฉพาะเรื่องที่กำหนดให้และจดบันทึกไว้

4. การทดสอบการถ่ายทอดคำพูดหรือเรื่องราว (Transfer the Oral Messages) เป็นแบบวัดที่มีระดับค่อนข้างสูง จึงสามารถนำไปใช้กับผู้เรียนระดับสูงได้ โดยจะทดสอบความสามารถของ 2 ทักษะที่ปรากฏในชีวิตจริง คือ ทักษะการรับสารและถ่ายทอดออกเป็นทักษะการส่งสาร เช่น สมมติให้ผู้เรียนได้รับโทรศัพท์ฝากข้อความแล้วให้จดบันทึกไว้ หรือให้นำไปส่งข่าวต่อด้วยการพูด ถ้าผู้สอนต้องการวัดเฉพาะทักษะการรับสาร ก็อาจให้ถ่ายทอดเป็นภาษาแม่ได้ หรือผู้สอนเล่าเรื่องให้ผู้เรียนฟังแล้วให้ผู้เรียนเล่าต่อให้เพื่อนฟัง แล้วบันทึกเทปไว้สำหรับให้คะแนนภายหลัง การให้คะแนนอาจให้ตามประสิทธิภาพของการสื่อสารทั้งหมด หรือให้ตามรายละเอียดหลัก ๆ ของเรื่องที่มีผลต่อความเข้าใจในเนื้อเรื่อง

5. การเขียนตามคำบอก (Dictation) เป็นการทดสอบว่าผู้เรียนเข้าใจภาษาที่พูดเพียงใด จำนวนคำหรือข้อความที่บอกจะเพิ่มขึ้นตามระดับของผู้เรียน ผู้สอนต้องแบ่งประโยคในการอ่านให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด และเป็นไปในความเร็วปกติ ความยาวของข้อความในแต่ละช่วงที่หยุดขึ้นอยู่กับความต้องการให้ข้อความยากหรือง่าย โดยอาจมีการบอกให้เขียนเครื่องหมายวรรคตอนและย่อหน้าประกอบกันไป แบบสอบการเขียนตามคำบอกสามารถประเมินความชำนาญทางภาษาของผู้เรียน รวมทั้งปัญหาด้านโครงสร้างภาษา เช่น การใช้กริยาให้ถูกต้องตามกาลได้อีกด้วย

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 64-68) ได้เสนอเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนนความสามารถด้านทักษะการฟังดังนี้

4 คะแนน เมื่อฟังคำสั่งได้ถูกต้องเพียงครั้งเดียว
3 คะแนน เมื่อฟังคำสั่งได้ถูกต้องหลังการฟัง 2 ครั้ง
2 คะแนน เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้อง แต่แก้ไขได้เองไม่ต้องฟัง 2 ครั้ง
1 คะแนน เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้อง แต่แก้ไขโดยการฟังครั้งที่ 2
0 คะแนน เมื่อฟังคำสั่งได้ไม่ถูกต้องทั้ง 2 ครั้ง

การประเมินผลทักษะการพูด

โดยปกติแล้วทักษะการพูดจะเชื่อมโยงหรือสัมพันธ์กับทักษะการฟัง ผู้สอนต้องเข้าใจว่าผู้เรียนอาจจะเข้าใจ รู้ความหมายของคำ และประโยคต่าง ๆ ได้ แต่อาจจะสามารถนำไปใช้ในการพูดได้น้อย การสอบขั้นการสื่อสารนั้นเป็นขั้นที่เรียกว่า Self Expression ซึ่งผู้เรียนสามารถที่จะพูดแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างอิสระ โดยผู้สอนอาจจะให้เพียงแนวทางหรือคำแนะนำที่เป็น

หัวข้อกว้าง ๆ หรือให้ใช้โครงสร้างเฉพาะ หรืออาจจะให้คำศัพท์เพิ่มเติม ระดับต่ำสุดของขั้นการสื่อสารคือ ผู้เรียนอาจจะพูดตะกุกตะกักแต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจได้ และขั้นสูงสุดคือผู้เรียนสามารถพูดได้คล่องแคล่ว เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผลนั้นจะพิจารณาจากความสามารถในการสื่อสาร โดยไม่เคร่งครัดในเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์ (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 193)

กุสุมา ล่านุ้ย (2537 : 193-194, 205) ยกตัวอย่างวิธีการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษดังนี้

1. ให้ผู้เรียนพูดแสดงความคิดเห็นของตน เล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เล่าขั้นตอนของการทำบางสิ่งบางอย่างหรือพูดชักชวนโน้มน้าวให้ผู้ฟังเชื่อถือ หรือให้บรรยายเกี่ยวกับรูปภาพ

2. การสอบสัมภาษณ์ แบบทดสอบโดยการสัมภาษณ์เป็นการทดสอบทักษะการสื่อสารในการพูดโดยผู้สอนอาจจะถามคำถามที่เกี่ยวกับรูปภาพ ตัวผู้เรียน ครอบครัว โรงเรียน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน หรือสัมภาษณ์โดยการพูดคุยถึงเหตุการณ์หรือหัวข้อที่น่าสนใจและเป็นหัวข้อที่ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นได้ ผู้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ทำการทดสอบอาจจะช่วยโดยการตั้งคำถามและกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบ แต่ควรหลีกเลี่ยงการใช้คำถามที่จะตอบ Yes/No ผู้ทำการสอบควรวางแผนและเตรียมแนวคำถามไว้ก่อน แม้ขั้นตอนและคำถามที่วางไว้อาจมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อคำตอบของผู้เรียนไม่เป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ การให้คะแนนพิจารณาดูจากความสามารถในการพูดของผู้เรียนและโดยผู้สัมภาษณ์จดบันทึกสิ่งที่ผู้เรียนพูดผิด และเพื่อให้การสอบพูดมีความน่าเชื่อถือ ผู้สอนควรกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนที่มีมาตรฐาน และการให้คะแนนนั้นควรจะให้หลังจากที่ผู้เรียนได้ทดสอบเสร็จแล้ว การให้คะแนนอาจเริ่มต้นโดยการให้คะแนนตามความรู้สึก ไปจนถึงคะแนนที่ได้มาจากการจดบันทึกคำผิดต่าง ๆ อย่างละเอียดในเรื่องของคำศัพท์ การออกเสียง การเน้นเสียงหนักเบา เสียงสูง ต่ำ รวมทั้งความคล่องแคล่วในการพูด

กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546 : 84-85) ได้เสนอแนะวิธีการทดสอบทักษะการพูดเพื่อความเข้าใจและทักษะการพูดในขั้นสื่อสาร ดังนี้

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1.1 การให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ เช่นผู้เรียนพูดประโยคโดยมีรูปภาพเป็นสื่อ

1.2 การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด เช่น ผู้สอนพูดประโยค 1 ประโยค และแสดงคำตอบด้วยท่าทางหรือสีหน้า แล้วให้ผู้เรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้น ๆ หรือให้ผู้เรียนเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนด หรือฟังบทสนทนาของเจ้าของภาษา แล้วรายงานเนื้อหาของสิ่งที่ได้ฟัง

1.3 การสอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการทดสอบแบบโคลซ (Cloze) การเลือกข้อความสำหรับสอบใช้วิธีเดียวกับการเลือกข้อความสำหรับให้เขียนตามคำบอกโดยอาจบันทึกเทปจากราย

การทางวิทยุ หรือข้อความอื่นๆ ที่อยู่ในรูปแบบของการพูดที่ไม่ยากเกินไป แล้วให้ผู้เรียนฟังข้อความ 2 ครั้ง ครั้งแรกฟังข้อความทั้งหมด หลังจากนั้นให้ผู้เรียนฟังข้อความที่มีบางตอนเว้นว่างไว้ให้เติม ผู้เรียนจะต้องพูดแล้วเติมช่องว่างด้วยข้อความที่เหมือนกับที่ได้ยินมาแล้วในรอบแรก

1.4 การเล่าเรื่อง เช่น ผู้สอนเล่าเรื่องให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนเล่าต่อให้เพื่อนฟัง แล้วบันทึกเทปไว้สำหรับให้คะแนนภายหลัง การให้คะแนนอาจให้ตามประสิทธิภาพของการสื่อสารทั้งหมด หรือให้ตามรายละเอียดหลัก ๆ ของเรื่องที่มีผลต่อความเข้าใจในเนื้อเรื่อง

2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบดังนี้

2.1 ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด

2.2 ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ

2.3 ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรกำหนดหัวข้อให้หลากหลาย เพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้

2.4 ให้ผู้เรียนบรรยายวัตถุโดยใช้ภาษาที่เรียน ถ้าเป็นระดับกลาง วัตถุนั้นอาจจะไม่สลับซับซ้อนมากนัก แต่ถ้าเป็นระดับที่สูงขึ้นอาจเป็นสิ่งที่ซับซ้อนขึ้น

2.5 ให้พูดเพื่อสนับสนุนความคิดของตนเอง โต้แย้ง ปฏิเสธ พูดหักล้างข้อโต้แย้ง

2.6 ให้พูดนำเสนอข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ เช่น บทความ ภาพ ภาพประกอบบทความ แถบบันทึกเสียง วีดิทัศน์

2.7 ให้พูดสรุปจากเอกสาร

2.8 ให้พูดเชิงวิเคราะห์โดยนำเสนอหน้าชั้น

การสนทนาและสัมภาษณ์เป็นวิธีการทดสอบทักษะพูดที่เหมาะสม นิยมใช้ และเป็นธรรมชาติมากที่สุด อย่างไรก็ดีแบบสอบสมรรถภาพทางการพูดจะเป็นแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่หรือความสามารถในการสื่อสารก็ต่อเมื่อแบบสอบนั้นให้โอกาสแก่ผู้สอบในการแสดงความสามารถที่จะเรียบเรียงส่วนประกอบต่างๆของคำพูดให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม สำหรับเนื้อหาในการสัมภาษณ์ ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน สำหรับผู้เรียนในระดับสูง หัวข้อการสนทนาส่วนใหญ่เป็นการแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อเสนอแนะ โดยอาจให้ผู้เรียนอ่านบทความเกี่ยวกับเหตุการณ์ในสังคมปัจจุบันที่เตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วให้แสดงความคิดเห็น

Oller (1979 : 320-323 อ้างถึงในถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 25-26) กล่าวถึงเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดเพื่อสื่อสาร ดังนี้

ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1 ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก ยากแก่การเข้าใจ ต้องย้ำบ่อย ๆ

ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่ง ทำให้ต้องตั้งใจฟังและออกเสียงผิด ๆ ทำให้เข้าใจผิดบางครั้ง

ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งในบางที่ และออกเสียงผิดในบางครั้งแต่ยังเข้าใจ

ระดับ 5 ไม่มีการออกเสียงผิด แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีร่องรอยว่าเป็นต่างชาติเลย

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับ 1 พูดช้ามากและตะกุกตะกักไม่ปะติดปะต่อ จนทำให้พูดสนทนาไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด

ระดับ 2 พูดช้ามากและติดตะกุกตะกัก ไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้น ๆ ที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 พูดช้าและไม่คล่อง บางประโยคพูดได้ไม่จบ

ระดับ 4 พูดช้าและไม่คล่องในบางครั้ง ทำให้ต้องพูดซ้ำใหม่ ติดขัดในเรื่องการใช้คำศัพท์

ระดับ 5 พูดได้คล่อง แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 พูดได้ทุกเรื่องทั้งเรื่องงานและเรื่องทั่ว ๆ ไปได้คล่องแคล่วและเหมือนเจ้าของภาษา

Heaton (1990 : 68-71) ได้แบ่งระดับการให้คะแนนในการประเมินผลทักษะการพูดไว้ 6 ระดับ ได้แก่

ระดับ 1 มีการออกเสียงผิดมากหลายแห่ง พูดผิดไวยากรณ์ หยุดพูดบ่อย การใช้สำนวนจำกัดมาก การสื่อความไม่สามารถเข้าใจได้

ระดับ 2 มีการออกเสียงผิดมาก มีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์เบื้องต้น มีการหยุดพูดนานอย่างไม่เป็นธรรมชาติ มีการใช้สำนวนที่จำกัด การสื่อความส่วนใหญ่ยังไม่ชัดเจน ต้องอาศัยความพยายามในการทำความเข้าใจ

ระดับ 3 การออกเสียงได้รับอิทธิพลมาจากภาษาแม่ มีการออกเสียงผิด และพูดผิดหลักไวยากรณ์ มีข้อผิดพลาดหลายแห่ง มีการหยุดเพื่อหาคำพูดนาน การใช้สำนวนเป็นไปอย่างจำกัด การสื่อสารส่วนใหญ่เข้าใจได้

ระดับ 4 การออกเสียงมีสำเนียงติดภาษาแม่บ้างเพียงเล็กน้อย พูดผิดไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดนาน และหยุดอย่างไม่เป็นธรรมชาติ สามารถสื่อความทั่วๆ ไปได้ชัดเจน

ระดับ 5 การออกเสียง มีสำเนียงติดภาษาแม่เล็กน้อย มีการหยุดคิดเพื่อหาคำพูดแต่ไม่นาน สามารถสื่อใจความทั่วไปได้ชัดเจน

ระดับ 6 การออกเสียงดี พูดผิดไวยากรณ์เล็กน้อย มีการหยุดพูดเพียงเล็กน้อย พูดเข้าใจง่าย

กล่าวโดยสรุป การวัดและประเมินผลเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญมากขั้นตอนหนึ่งในการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรวัดและประเมินผลก่อนสอน เพื่อทดสอบระดับความสามารถของผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้ทราบระดับความรู้ของตนเอง ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยดึงความสนใจ และจูงใจผู้เรียนให้เห็นคุณค่าของสิ่งที่จะเรียน การวัดและประเมินผลในขณะสอนในแต่ละบทเรียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพราะจะทำให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนทราบว่าผลสัมฤทธิ์ที่ได้นั้นตรงตามวัตถุประสงค์ของหน่วยการเรียนแต่ละหน่วยที่กำหนดไว้หรือไม่ และผู้เรียนเองมีพัฒนาการความสามารถทางด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ การวัดและประเมินผลความสามารถหลังเรียน เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะสามารถประเมินผลได้ว่าผู้เรียนบรรลุเป้าหมายของการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือไม่

การประเมินความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้ประเมินจะต้องเลือกใช้วิธีการที่ถูกต้องเหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการวัดและควรให้ความสำคัญต่อความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างกันมากกว่าความถูกต้องของภาษา ทั้งนี้ในการประเมินความสามารถทางด้านทักษะการฟัง ทำได้โดยให้ผู้เรียนฟังคำสั่งแล้วทำตามคำสั่ง หรืออธิบายสิ่งที่ได้ยิน ฟังบทสนทนา บทละคร เพลง แล้วเติมข้อความที่ขาดหายไป ฟังข่าว หรือเรื่องเล่า แล้วสรุปใจความสำคัญ ส่วนการประเมินความสามารถทางด้านทักษะการพูด สามารถทำได้โดยให้ผู้เรียนพูดตอบคำถามต่าง ๆ ตามที่ผู้สอนกำหนดไว้ พูดแสดงความคิดเห็น หรือเล่าเรื่องราวของตนเอง สนทนาโต้ตอบกับผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ และทำแบบทดสอบโดยการสัมภาษณ์ ส่วนเกณฑ์ในการประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูด ควรประเมินจากพฤติกรรมด้านต่าง ๆ เช่น น้ำเสียง กริยาท่าทาง ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความเหมาะสมในการใช้ภาษาโต้ตอบระหว่างกันในสถานการณ์ต่าง ๆ

5. ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ปัจจุบัน เด็กไทยสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เนื่องจากมีกิจกรรมการเรียนการสอนแบบใหม่ที่น่าสนใจ อาทิเกม เพลง อุปกรณ์และสื่อในการจัดการเรียนการสอนที่ทันสมัย จูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียน รวมถึงวิธีการสอนที่เน้นการสื่อสาร (Communicative Approach) ผ่านทางบทสนทนา (Conversation) ตามสถานการณ์เป็นหลัก ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง (เฉลิมพล ดาวเรือง อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535:55) อย่างไรก็ดีความสามารถของเด็กไทยรุ่นใหม่ ในการนำภาษาอังกฤษไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ยังได้ผลไม่เป็นที่น่าพอใจเท่าที่ควร ผู้เรียนไทยส่วนใหญ่ไม่สามารถโต้ตอบหรือสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 1) เนื่องจากความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้งการฟังและการพูด รวมทั้งการสนทนาภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ในระดับอ่อนมากนั่นเอง (ศรีเงิน แพสุพัฒน์, 2541 : 58 ; ศิริเพ็ญ มากบุญ, 2541 :

55-56) ทั้งนี้เป็นเพราะการเรียนภาษาอังกฤษที่ผ่านมายังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ผู้เรียนส่วนใหญ่ฟังภาษาอังกฤษเกือบไม่รู้เรื่องและพูดภาษาอังกฤษได้น้อย หรือแทบไม่ได้เลยไม่ว่าจะเรียนในช่วงชั้นใด (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2526 : 1) ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยต่างๆ เช่น การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ (สุพจน์ สีกันทา, 2529 : 63-65) พบว่าผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะสื่อสารเพื่อการฟังอยู่ในระดับ 1 ในขณะที่สมรรถภาพการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสะเดาขรรค์ชัยกัมพลาอนุสรณ์ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลาอยู่ในระดับ 0 คือ อ่อนมาก (หมะนียา เลิศลาย, 2528 : 84) นอกจากนี้คณะทำงานจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดน่าน (2546 : 28-29) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ความถนัดทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนันทบุรีวิทยาได้คะแนนทดสอบวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยร้อยละ 34.38 ซึ่งเป็นคะแนนที่ต่ำ ในส่วนของระดับอุดมศึกษา อเนก กิมสุวรรณ (2547:7-9) ศึกษาภาพรวมการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศและการใช้ภาษาต่างประเทศในภาคเหนือ พบว่า ทักษะภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนมีความสามารถเป็นอันดับ 1คือ ทักษะการอ่าน ในขณะที่ทักษะการฟังเป็นอันดับ 2 ทักษะการเขียนเป็นอันดับ 3 และทักษะการพูดเป็นอันดับ 4 และนักศึกษาระดับอุดมศึกษาต้องการจะปรับปรุงทักษะการพูดเป็นอันดับ 1 และการฟังเป็นอันดับ 2

ผลการวิจัยเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ยังไม่ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง แม้ผู้เรียน นิสิต นักศึกษาจะเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเกือบ 10 ปี แต่ก็ยังไม่สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าแม้คนไทยจำนวนมากจะเรียนภาษาอังกฤษมาอย่างคร่ำเคร่งเป็นเวลาหลายปีนับตั้งแต่อนุบาลจนถึงมหาวิทยาลัย ก็ยังไม่สามารถพูดหรือสนทนากับชาวต่างประเทศได้อย่างคล่องแคล่ว (เฉลิมพล ดาวเรือง อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 55) อาจเกิดจากปัจจัยหลายประการประกอบกันดังต่อไปนี้

สภาพแวดล้อม

สภาพแวดล้อมนับเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นบ้านโรงเรียน หรือสภาวะแวดล้อมประจำวันล้วนส่งผลในการสั่งสมประสบการณ์และการสร้างความเคยชินให้แก่ผู้เรียนในการพูดภาษาอังกฤษ ปัจจุบันแม้ว่าประเทศไทยจะเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมากขึ้น สภาพสังคมและเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีนักลงทุนชาวต่างชาติจำนวนมากมาประกอบธุรกิจในประเทศไทย ทำให้ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างคุณประโยชน์ต่อประเทศชาติอย่างมากมายมหาศาล แต่เนื่องด้วยกระทรวงศึกษาธิการ

กำหนดให้หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ สังคมไทยมิได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจึงขาดความต่อเนื่องในการนำไปใช้ เพราะผู้เรียนได้รับการฝึกรูปประโยคในการสนทนาในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว แต่ไม่มีโอกาสได้ใช้เมื่อกลับถึงบ้าน ทั้งนี้เป็นเพราะครอบครัวไทยส่วนใหญ่ไม่ได้สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ เมื่อไม่มีโอกาสใช้ในชีวิตประจำวัน การที่จะให้ผู้เรียนไทยพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่ต้องนึกคิดเป็นภาษาไทยก่อนในสถานการณ์ที่ต้องใช้จริง ๆ จึงเป็นไปได้ค่อนข้างยาก (เฉลิมพล ดาวเรือง อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 55-59) เมื่อผู้เรียนอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยในการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ย่อมเป็นผลให้ขาดความคุ้นเคย ความมั่นใจ และความคล่องแคล่วในการสื่อสาร เป็นเหตุให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษเนื่องจากไม่สามารถสื่อสารได้อย่างต้องการ และในที่สุดก็ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ในชีวิตจริง (ถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548:3)

สภาพการเรียนการสอนและห้องเรียน

สภาพห้องเรียนเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนการสอนในปัจจุบันที่มีจำนวนผู้เรียนถึง 50 – 60 คนในชั้นเรียนวิชาศึกษาทั่วไป เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ แม้บางครั้งผู้สอนจะแก้ปัญหาด้วยการแบ่งกลุ่ม (Group work) หรือจับคู่ (Pair work) ทำกิจกรรม ก็ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากผู้สอนไม่สามารถให้คำแนะนำและแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนเป็นรายบุคคลได้ ทั้งนี้เป็นเพราะคาบการสอนที่มีเพียง 45-50 นาที และจำนวนผู้เรียนที่มากเกินไป (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ อ้างถึงในจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรักษ์, 2542 : 119) จำนวนผู้เรียนแต่ละห้องที่มากขนาดนี้ ไม่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนและการฝึกทักษะการฟังและการพูด (เอกรินทร์ สังข์ทอง, มปป. : 25) ดังนั้น ผู้สอนจึงควรจัดห้องเรียนด้วยการเรียนการสอนเป็นกลุ่ม ๆ รวมถึงการจัดโต๊ะเรียน แสงสว่างภายในห้อง อุณหภูมิภายในห้องเรียน วัสดุอุปกรณ์และวิธีการเรียนการสอน ให้มีบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด ให้ผู้เรียนมีความสุข และมีแรงจูงใจในการเรียน เพื่อไม่ให้เกิดความบกพร่องในปัจจัยของสภาพแวดล้อมในห้องเรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนขาดสมาธิ ลดความกระฉับกระเฉง ไม่มีความกระตือรือร้น ไม่ตั้งใจเรียน อันส่งผลให้การเรียนรู้หย่อนประสิทธิภาพและไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ (กิดานันท์ มลิทอง, 2548 : 29)

ผู้เรียน

สภาพแวดล้อมและสภาพการเรียนการสอนทำให้โอกาสในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนมีน้อย ผู้เรียนขาดการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง ขาดแรงจูงใจที่จะใช้ภาษานอกห้องเรียน ขาดทักษะเชิงภาษาจากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร รวมทั้งมีเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ ผลที่ตามมาคือ ผู้เรียนหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษ

ในชีวิตจริง ดังปรากฏในผลการวิจัยของดวงพร หนูพงษ์ (2549 : 8) ที่ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา พบว่าผู้เรียนเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ไม่สามารถใช้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว อาทิ ผู้เรียนขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (62.7%) ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานทางภาษาไม่เพียงพอ (52.1%) ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ (50.7%) ผู้เรียนไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ (46.5%) ผู้เรียนมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษ (45.8%) ผู้เรียนขาดความอดทนในการฝึกใช้ภาษา (45.1%) ผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียง (44.4%) ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (41.5%) และผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ (35.2%) ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้มากที่สุด และมีแรงจูงใจในการเรียน รวมทั้งมีทัศนะคติที่ดีในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อย่างไรก็ตามไม่ว่ากิจกรรมและรูปแบบการสอนที่จัดจะดีเพียงไร ประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษก็จะเกิดขึ้นได้ยาก หากผู้เรียนซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญไม่ดิ้นรนขวนขวาย และมีความตั้งใจจริงในการพัฒนาศักยภาพของตนเอง

ผู้สอน

เฉลิมพล ดาวเรือง (อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 57) กล่าวว่าปัจจุบันประเทศไทยยังคงประสบภาวะขาดแคลนผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพ มาตรฐานผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่พบอยู่ในโรงเรียนทั่วไป ผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวนมากขาดความเชี่ยวชาญแม่นยำในด้านไวยากรณ์ การออกเสียงและคำศัพท์ต่าง ๆ ตลอดจนขาดความรู้ในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องตามมารยาท และที่สำคัญก็คือ ขาดความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งจากรายงานผลการสำรวจเรื่องความต้องการพัฒนาการเรียนการสอนของผู้สอนภาษาอังกฤษ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2540) พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนระดับประถมศึกษาเป็นผู้ที่ไม่มีวุฒิการศึกษาทางภาษาอังกฤษถึงร้อยละ 65 และผู้สอนจำนวนไม่น้อยในเมืองไทยที่ยึดอาชีพครูเพราะไม่รู้ว่าจะประกอบอาชีพอะไร ทำให้ขาดลักษณะความเป็นครูที่ดี เมื่อต้องมาสอนภาษาอังกฤษซึ่งมิใช่ภาษาแม่ของตน และไม่ใช่สาขาที่เรียนมาโดยตรง จึงเกิดอุปสรรคและความท้อถอย ไม่พากเพียรบากบั่นในการแก้ปัญหาเท่าที่ควร หรือผู้สอนบางคนอาจจะสามารถสอนได้ดี แต่สอนเพราะความจำเป็นหรือสอนตามหน้าที่ มิได้เกิดจากความรู้สึกนึกคิดที่เป็นผู้สอนอย่างแท้จริง ก็จะทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้เรียนเช่นกัน การที่จะให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จรวมทั้งใช้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วจึงเป็นไปได้ค่อนข้างยาก (เฉลิมพล ดาวเรือง อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 57)

ปัญหาด้านผู้สอนดังกล่าวข้างต้นสามารถเห็นได้ชัดเจนจากการศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนของดวงพร หนูพงษ์ (2549 : 7) ซึ่งพบว่า สภาพปัญหาทางด้านตัวผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ประกอบด้วยผู้สอนขาดจิตวิทยาในการสอนภาษาต่างประเทศ (45.1%) ผู้สอนขาดเทคนิคในการสร้างคำถาม (44.4%) ผู้สอนขาดความรู้ความสามารถในการนำสื่อและเทคโนโลยีมาใช้ในการสอนภาษา (42.3%) ผู้สอนขาดเทคนิคในการเร้าความสนใจผู้เรียน (42.3%) ผู้สอนขาดความรู้ความสามารถทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน (40.8%) ผู้สอนขาดความรู้ความสามารถในการสอนแบบเน้นประสบการณ์ทางภาษา (40.1%) ผู้สอนมีปัญหาการสอนฟัง-พูด (38.7%) ผู้สอนมีปัญหาทางด้านการจัดกิจกรรมทางภาษา (38.0%) ผู้สอนขาดความรู้ ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมตะวันตก (33.8%) ผู้สอนมีปัญหาการสอนการออกเสียง (33.1%) และผู้สอนมีปัญหาการสอนไวยากรณ์และโครงสร้าง (31.0%) เมื่อผู้เรียนในระดับประถมศึกษาได้รับประสบการณ์ในการเรียนภาษาที่ไม่ถูกต้องเท่าไรนัก รวมทั้งไม่ค่อยมีโอกาสในการฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ การสื่อสารอย่างคล่องแคล่วเมื่อเรียนในระดับสูงขึ้นไปจึงเป็นเรื่องค่อนข้างยาก เพราะได้รับการปูพื้นฐานไม่ดีพอ สิ่งนี้อาจทำให้ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน และมีทัศนคติไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ ขาดความมั่นใจในการสื่อสาร และหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษในที่สุด

กุสุมา ล่านุ้ย (2537:112) และ Lawtie (2006 : 1-2) กล่าวว่า เนื่องจากในชีวิตประจำวันผู้เรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย การฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีโอกาสเกิดขึ้นเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น หากผู้สอนไม่ค่อยใช้ภาษาอังกฤษในการสอน ผู้เรียนก็จะขาดทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ดังนั้นเพื่อพัฒนาทักษะดังกล่าว ผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรพยายามพูดภาษาอังกฤษในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษให้มากที่สุด เฉลิมพล ดาวเรือง (อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2535 : 59) กล่าวเพิ่มเติมว่า ตัวผู้สอนเองจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีของการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน สลัดความเคอะเขินแล้วสร้างความกล้า พยายามใช้ภาษาอังกฤษกับผู้เรียนในชั่วโมงเรียนภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยโดยไม่จำเป็น เพราะชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษนับเป็นโอกาสทองของแต่ละวันอย่างที่สุดแล้วที่จะฝึกให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ และสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ตามสถานการณ์ในสภาพความเป็นจริงได้

หลักสูตรและแบบเรียน

หลักสูตรและแบบเรียนเป็นปัจจัยสำคัญเช่นกันในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ การสำรวจสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของ ดวงพร หนูพงษ์ (2549 : 7) พบปัญหาในส่วนของหลักสูตรดังนี้ ปัญหาเนื้อหาหลักสูตรไม่ทันสมัย (47.2%) ปัญหาเนื้อหาในหลักสูตรมีมากเกินไป (46.5%) ปัญหาเนื้อหาหลักสูตรไม่เรียงลำดับตามความยาก-ง่าย (45.1%) หนังสือเรียนมีการฝึกไม่ครบทุกทักษะ (33.1%) แนวทางการจัดกิจกรรมในหลักสูตรบางเรื่องปฏิบัติ

ไม่ได้ (38.0%) และ เนื้อหาไม่เหมาะสมกับท้องถิ่นและสภาพสังคม (37.3%) เมื่อเนื้อหาหลักสูตรไม่ทันสมัยและไม่เหมาะสมกับท้องถิ่นและสภาพสังคม ผู้เรียนก็จะเกิดความเบื่อหน่าย ไม่รู้สึกสนุกกับการเรียนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเนื้อหาในหลักสูตรมีมากเกินไป ผู้สอนจำเป็นต้องเร่งสอนเพื่อให้จบทันเวลา โอกาสในการฝึกทักษะการฟังและการพูดให้ผู้เรียนจึงเป็นไปได้ยาก นอกจากนี้การมุ่งเน้นเนื้อหาด้านไวยากรณ์มากเกินไปก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดพัฒนาการทางด้านการฟังและการพูดเท่าที่ควร

สรุปได้ว่าปัญหาที่ทำให้เด็กไทยไม่สามารถใช้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่วนั้นมีปัจจัยร่วมหลายประการ ทั้งในเรื่องสภาพแวดล้อม สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สภาพห้องเรียน หลักสูตรและแบบเรียนที่ไม่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้เรียนขาดความเคยชิน และขาดความมั่นใจในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ผลที่ตามมาคือ ไม่มีแรงจูงใจในการเรียนและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ และหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษในที่สุด ผู้สอนภาษาอังกฤษจึงจัดว่าเป็นบุคลากรที่สำคัญยิ่ง ที่จะถ่ายทอดความรู้และทักษะทางภาษา สร้างบรรยากาศและกิจกรรมทางภาษาอันจะเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา กระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษและรักที่จะเรียนภาษา อย่างไรก็ตามตัวผู้เรียนเองก็ต้องให้ความร่วมมือ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน และหมั่นฝึกฝนทักษะทางภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในโลกยุคโลกาภิวัฒน์ และมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้ ดังที่สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (อ้างถึงในจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรัตน์, 2542 : 112) กล่าวว่า “การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ที่ตัวผู้เรียนเอง”

6. ทัศนคติ แรงจูงใจ ความมั่นใจ

ทัศนคติ

ทัศนคติ หมายถึง ท่าที ความรู้สึก ความคิดเห็นที่แสดงออกมาของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ ความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจซึ่งอาจเป็นการสนับสนุนหรือต่อต้านสถานการณ์ใด ๆ ทัศนคติมักเป็นเรื่องของความชอบ ความไม่ชอบ (Good, 1959 : 48; Hilgard, 1967 : 214; Kagan, 1968 : 128) ดังที่ Newcomp (1954 : 128) อธิบายว่าลักษณะพึงพอใจหรือชอบ อาจเป็นผลให้ผู้นั้นเกิดความพอใจรักใคร่อยากใกล้ชิดสิ่งนั้น ๆ เรียกว่าทัศนคติเชิงบวก (Positive Attitude) กับทัศนคติอีกแบบหนึ่งซึ่งแสดงออกมาในรูปของความไม่พึงพอใจ เบื่อหน่าย เป็นผลให้ผู้นั้นเกิดความชิงชังไม่อยากใกล้ชิดสิ่งนั้น ๆ เรียกว่า ทัศนคติเชิงลบ (Negative Attitude) ซึ่งสอดคล้องกับปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2539 : 207) ที่กล่าวว่าทัศนคติเป็น

เรื่องของความชอบ ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อฝังใจของเราต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งมักเกิดขึ้นเมื่อเรารับรู้และประเมินผู้คนรวมทั้งเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม เราจะเกิดอารมณ์ความรู้สึกบางอย่างควบคู่ไปกับการรับรู้นั้นและมีผลต่อความคิดและปฏิกิริยาในใจของเรา ดังนั้น ทัศนคติจึงเป็นทั้งพฤติกรรมภายนอกที่อาจสังเกตได้หรือพฤติกรรมภายในที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ง่าย แต่มีความโน้มเอียงที่จะเป็นพฤติกรรมภายในมากกว่าพฤติกรรมภายนอก

สุชา จันทน์เอม (2531 : 242) กล่าวว่าทัศนคติมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้น ๆ เพื่อเป็นเหตุผลในการที่จะสรุปรวมเป็นความเชื่อหรือประเมินสิ่งเร้านั้น ๆ องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้าต่าง ๆ เป็นผลต่อเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินสิ่งเร้านั้นแล้วว่า พอใจหรือไม่พอใจ ชอบหรือไม่ชอบ ดีหรือเลวอย่างไร และองค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบด้านความโน้มเอียงของบุคคลที่จะประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่สนับสนุน หรือคัดค้าน ทั้งนี้เป็นผลมาจากความรู้ ความเข้าใจ และความรู้สึก

ทัศนคติ หรือ เจตคติ เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะวัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับวัฒนธรรม ให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเพียงพอที่จะใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อในระดับสูง หรือการประกอบอาชีพ ให้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนเพื่อใช้ในการสื่อสารและการแสวงหาความรู้ ให้มีความรู้และความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และเพื่อพัฒนาให้มีความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์แล้ว ยังมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งของหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คือ เพื่อให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539 : 18-19)

ทัศนคติมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และมีความสำคัญต่อการเรียนเป็นอย่างยิ่งเพราะเมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ จะสนใจ เอาใส่ใจต่อการเรียนและเข้าใจบทเรียนในที่สุด นอกจากนี้ ทัศนคติยังเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ดังเช่น Savignon (1983 : 110) กล่าวถึงความสำคัญของทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า

ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ทัศนคติของผู้เรียนเป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการเรียนรู้ และ Krashen (1984 : 21) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ทัศนคติมีความสัมพันธ์และส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นองค์ประกอบในการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะใช้ภาษาติดต่อกับเจ้าของภาษาหรือยอมรับในการเรียนรู้ภาษานั้น และส่งเสริมให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ประโยชน์ และเห็นความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจภาษา และสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ด้วยเหตุนี้จึงอาจสรุปได้ว่า ทัศนคติมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพราะเมื่อมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนอันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้และความพยายามที่จะใช้ภาษาอังกฤษต่อไป

ทัศนคติจัดเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา สมคิด อิสระวัฒน์ (2543 : 107-110) กล่าวว่า ทัศนคติหรือเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นอุปสรรคประการหนึ่งที่ขัดขวางการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ดังนั้นทัศนคติจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนระดับอุดมศึกษา หากผู้เรียนรู้สึกว่าเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นเรื่องที่รู้อยู่แล้ว ไม่มีอะไรใหม่ที่น่าสนใจ เรียนไปก็เสียเวลาเปล่า ๆ ทำไม่ได้ในสถานการณ์จริง หรือไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต หรือบางครั้งอาจจะเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจในความสามารถของผู้สอน เบื่อหน่ายวิธีการสอนแบบบรรยายที่จำเจ รวมทั้งอาจคิดว่าตนเองไม่มีความสามารถที่จะเรียน คิดว่าตนเองเป็นคนโง่ กลัวตนเองทำไม่ได้และได้รับความอับอาย กลัวความล้มเหลวที่จะเกิดขึ้น ไม่อยากให้คนอื่นรู้ว่าตนเองไม่รู้ กลัวการถูกลงโทษ เบื่อไม่อยากเรียน คิดว่าสิ่งอื่นสำคัญกว่าการเรียน ทัศนคติเหล่านี้เป็นอุปสรรคที่ทำให้ผู้เรียนไม่ต้องการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้น และทำให้ผู้เรียนตัดสินใจที่จะไม่เข้าเรียนหรือเรียนโดยไม่ประสบผลสำเร็จในที่สุด

ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เพื่อผู้เรียนจะได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ สมคิด อิสระวัฒน์ (2543 : 224) จึงให้ข้อเสนอแนะว่า ผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่จะเกิดการเรียนรู้ดีขึ้นมากขึ้นนั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น สภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เหมาะสม (ขนาดห้องเรียน เสียง แสง กลิ่น อุณหภูมิที่พอเหมาะ ความพร้อมของเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ) จะทำให้ผู้เรียนมีความสบายกาย มีสมาธิและมีความตั้งใจได้อย่างเต็มที่ สำหรับสภาพแวดล้อมทางจิตใจที่ดี เช่น การสร้างความรู้สึกสบายใจ ไม่บีบคั้นทางจิตใจ การได้รับการยกย่องและยอมรับจากบุคคลอื่น ความรู้สึกว่าตนมีความสำคัญ สภาพการเรียนที่สนุกสนาน ยืดหยุ่น ไม่เครียด จะทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียน อยากมีส่วนร่วม สภาพแวดล้อมในเชิงบวกเช่นนี้ล้วนส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ แม้ว่าผู้เรียนจะไม่มีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง ก็อาจกล้าที่จะถาม กล้าที่จะทดลองเพราะผู้สอนให้โอกาสและมีความเข้าใจในตัวของผู้เรียน ดังนั้นสภาพแวดล้อมที่ดีทั้งด้านกายภาพและด้านจิตใจ จึงช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ได้ดีขึ้นและ

มีความรู้สึกที่ดีต่อผู้สอน ต่อสิ่งที่เรียน เกิดเป็นความชื่นชม ชื่นชอบและประทับใจ อีกนัยหนึ่งการจัดสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพและจิตใจที่ดี และเหมาะสมมีผลทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนนั่นเอง

วิธีการวัดทัศนคติ

ทัศนคติเป็นเรื่องของความชอบ ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความเชื่อมั่น ความรู้สึก และความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ ดังนั้น การวัดทัศนคติจึงสามารถวัดได้ในรูปแบบของความคิดเห็น (Opinion) หรือจากการแสดงออกทางภาษา (Verbal Expression) (Scott, 1981 : 206-210)

Edwards (1957 : 3-16 อ้างถึงในถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 35-36) ได้เสนอแนวทางในการวัดทัศนคติ 3 วิธี คือ

1. โดยการสัมภาษณ์หรือการซักถามโดยตรง เป็นวิธีที่ง่ายและตรงไปตรงมาที่สุดที่ผู้ถามจะได้ทราบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของผู้ตอบที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่มีข้อเสียที่ผู้ถามอาจจะไม่ได้รับคำตอบเนื่องจากผู้ถูกสัมภาษณ์อาจเกิดความเกรงกลัวต่อการแสดงความคิดเห็น ซึ่งวิธีการแก้ไขคือ ผู้สัมภาษณ์จะต้องสร้างบรรยากาศให้ผู้ตอบรู้สึกเป็นอิสระ และแน่ใจว่าคำตอบของเขาเป็นความลับ

2. โดยการสังเกตพฤติกรรม การสังเกตพฤติกรรมเป็นวิธีการหนึ่งที่ศึกษาความคิดหรือความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลนั้นได้ แต่วิธีนี้มีข้อจำกัด หากเป็นการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก เพราะทำให้ไม่สามารถสังเกตพฤติกรรมได้หมดทุกคน นอกจากนี้พฤตกรรมที่บุคคลแสดงออกมาอาจไม่ใช่ตัวตัดสินทัศนคติที่แท้จริง การคาดหวังพฤติกรรมของบุคคลโดยพิจารณาจากทัศนคติอย่างเดียว หรือใช้พฤติกรรมที่แสดงออกมาตัดสินว่าเขามีทัศนคติอย่างไรนั้นทำไม่ได้

3.โดยการสร้างข้อความที่เป็นแบบสอบถามที่เป็นความคิดเห็นต่อสิ่งเร้าที่ต้องการวัด การวัดทัศนคติเป็นเครื่องเร้าให้คนที่เราต้องการให้เขาแสดงทัศนคติต่อสิ่งนั้นตอบคำถามในเชิงเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นๆ การวัดด้วยวิธีนี้จะออกมาในรูปแบบทัศนคติหรือเครื่องมือวัดทัศนคติซึ่งเหมาะจะใช้กับงานวิจัยด้านการศึกษา เนื่องจากสะดวกรวดเร็วต่อการทราบค่ามัชฌิมเลขคณิตของทัศนคติต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งของบุคคลส่วนใหญ่

แรงจูงใจ

แรงจูงใจ (Motivation) คือสภาพหรือสถานะที่อยู่ในตัวบุคคล เพื่อแสดงหรือผลักดันให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมไปสู่เป้าหมาย แรงจูงใจอาจเกิดขึ้นตามธรรมชาติ หรือจากการเรียนรู้ และเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะทำให้บุคคลนั้นทำกิจกรรมเพื่อไปสู่เป้าหมาย แรงจูงใจของคนจะเกิดขึ้นได้เมื่อ

ความต้องการถูกตอบสนองและเป็นการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา (พวงทอง ป้องภัย, 2540 : 14)

พวงทอง ป้องภัย (2540 : 19) กล่าวเพิ่มเติมว่า การแสดงออกของแรงจูงใจจะแตกต่างไปตามวัฒนธรรม และแตกต่างกันไปตามตัวบุคคลในวัฒนธรรมเดียวกัน ดังนั้น วิธีแสดงออกของแต่ละบุคคลจึงไม่เหมือนกัน ทั้งนี้เพราะแรงจูงใจเป็นสิ่งที่ได้มาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ แรงจูงใจอย่างเดียวกัน อาจทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างกัน พฤติกรรมที่แสดงออกอาจได้รับการกระตุ้นจากแรงจูงใจหลาย ๆ อย่าง เช่น การประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ของนักวิทยาศาสตร์ อาจมาจากแรงจูงใจหลายอย่าง เช่น อยากมีชื่อเสียง อยากร่ำรวย ต้องการข้อเท็จจริง หรือต้องการสร้างคุณประโยชน์ให้แก่มนุษยชาติ

Samuel (1987 : 295-309) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในการเรียนรู้ทั้งกระบวนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนอกเหนือจากความรู้ความสามารถด้านต่าง ๆ ที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจภาษาของผู้เรียน โดยรวมถึงความรู้เดิมหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวกับภาษา และความเข้าใจในภาษาท่าทาง ดังที่ รัชดา เบ็ญเจ๊ะอาแว (2546 : 5) ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยเรื่อง “ผลของกิจกรรมประกอบการสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม” ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรหนึ่งที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

สมคิด อิสระวัฒน์ (2543 : 227) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในหลักสูตรใด ๆ ก็ตาม จะมีคนอยู่ 2 กลุ่มคือ กลุ่มแรกเป็นคนซึ่งเรียนด้วยความสนใจ อยากรู้ อยากเรียน และกลุ่มที่ 2 คือ คนซึ่งเรียนเพราะถูกบังคับหรือจำใจ ถ้าผู้สอนต้องสอนคนทั้ง 2 กลุ่มในเวลาเดียวกัน กลุ่มคนซึ่งอยากเรียนรู้ ไม่ต้องใช้หรือใช้การกระตุ้นและการจูงใจน้อยมาก แต่จะทำอย่างไรกับกลุ่มที่ไม่อยากเรียนหรือถูกบังคับให้เกิดความอยากเรียนหรืออยากรู้ ผู้สอนจึงมีหน้าที่ต้องกระตุ้นและจูงใจให้ผู้เรียนสนใจในการเรียน สำหรับการสอนนักศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น ผู้สอนต้องรู้ว่าผู้ใหญ่เรียนรู้ได้ดีเมื่อผู้เรียนมีความรู้สึกภาคภูมิใจ มีความรู้สึกว่าตนเองได้รับความสำเร็จ สิ่งที่เรียนเป็นสิ่งที่มีความหมายเป็นเรื่องเป็นราว และเรื่องที่เรียนหรือสิ่งที่นำเสนอมีประโยชน์กับตัวเขา สมคิด อิสระวัฒน์ (2543 : 228-229) จึงได้เสนอวิธีการกระตุ้นและการจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียน ไว้ดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนรู้ว่า สิ่งที่เรียนมีประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างไร

2. ทำให้ผู้เรียนเกิดความสบายใจ มีความสุขเมื่อเข้าเรียน ปราศจากการขู่ หรือการบังคับหรือมีให้น้อยที่สุด ไม่ควบคุมผู้เรียนจนเกิดเป็นความเครียด หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้เรียนเกิดความอับอายหรือเจ็บใจ เช่น การตอกย้ำในคำตอบที่ผิด หรือการแสดงออกของผู้เรียนซึ่งทุกคนหัวเราะ แต่

ผู้สอนควรสร้างความมั่นใจในตนเองให้ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าตัวผู้เรียนมีความสามารถที่จะทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนซึ่งเคยล้มเหลวในการเรียนมาก่อน

3. จัดสภาพการเรียนรู้ให้น่าสนใจ ใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย หลีกเลี่ยงการสอนแบบเดียวโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการสอนที่ผู้เรียนต้องนั่งนิ่งอยู่กับที่ เช่น การบรรยายแบบเก่า แต่ควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยธรรมชาติแล้ว ผู้ที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนจะมีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาเพราะต้องคิด ต้องติดตามหรือมีความสนุกสนาน มีโอกาสแสดงออก และอาจได้รับการยกย่อง นอกจากนี้ความกลัวการผิดพลาด หรือได้รับความอับอายจะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และตั้งใจเรียน

4. ใช้รางวัลเป็นเครื่องมือในการกระตุ้น ผู้สอนอาจนำรางวัลมาเป็นเทคนิคในการจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียน ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่เป็นวัตถุ หรือรางวัลทางด้านจิตใจ เช่น คำชม การยกย่อง

5. ผู้สอนต้องมีบุคลิกที่น่าเชื่อถือ เช่น การบอกถึงคุณวุฒิ ประสบการณ์ และมีบุคลิกที่น่านับถือ เช่น การแสดงออกด้านคำพูด การแต่งกาย การวางตัว

6. ผู้สอนต้องเตรียมตนเองให้เป็นคนมีความรู้ ความสามารถในเนื้อหานั้น ๆ

7. ผู้สอนต้องนำเสนอ ด้วยวิธีการสอนที่แจ่มแจ้ง ชัดเจน เข้าใจง่าย

8. ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติในทางบวกต่อผู้สอน เรื่องที่เรียน และวิธีการเรียนรู้ ผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียนมีความศรัทธาในตัวผู้เรียนเอง และเห็นว่าเรื่องที่เรียนเป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ เพื่อจะได้เกิดพฤติกรรมอยากเรียน มีความสนใจและตั้งอกตั้งใจ

9. มีการประเมินผลขณะทำการสอนและเมื่อจบบทเรียน เมื่อพบปัญหา ก็รีบดำเนินการแก้ไข

10. แสวงหาวิธีที่ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกซึ่งความสามารถและความรับผิดชอบ

11. ใช้วิธีการสื่อสาร เครื่องมือในการสอน หรือการนำเสนอให้เหมาะสมกับผู้เรียน เนื้อหา เวลา และวัตถุประสงค์ของการสอน

12. ใช้สถานที่เรียนที่แตกต่างจากที่คุ้นเคยหรือเรียนอยู่ประจำเมื่อมีโอกาส เช่น การใช้สถานที่ในต่างจังหวัด หรือสถานที่ที่ผู้เรียนไม่ได้คุ้นเคย

ความมั่นใจ

นอกจากทัศนคติและแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ความมั่นใจเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (อ้างถึงในจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรักษ์, 2542 : 112) กล่าวว่าในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นควรพิจารณาปัจจัยที่ตัวผู้เรียนแทนที่จะมองไปที่ความรู้ความสามารถของผู้สอนและวิธีการสอนที่ผู้สอนใช้เนื่องจากการเรียนจะเกิดขึ้นได้ที่ตัวผู้เรียนเอง วิธีการก็คือจะต้องพัฒนาความสามารถด้านกลยุทธ์การสื่อสาร (communication strategies) อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทำได้โดยการฝึกยุทธวิธี

หรือกลยุทธ์การสื่อสารให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ มีแรงจูงใจ มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา เกิดการเรียนรู้ภาษาเมื่อได้ร่วมการสนทนาและสื่อสารกันได้ดี

สมคิด อิสระวัฒน์ (2543 : 108-109, 230) กล่าวว่า ประสบการณ์เดิมในอดีตจะมีผลต่อความมั่นใจในตนเองของผู้เรียนและมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เป็นวัยผู้ใหญ่ ถ้าผู้เรียนมีประสบการณ์เดิมที่ดี เช่น ผู้เรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้คะแนนดีมาโดยตลอด และได้รับการชมเชยว่าพูดภาษาอังกฤษไพเราะ สิ่งนี้จะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองและเป็นสิ่งที่กระตุ้นจูงใจให้เกิดความอยากเรียนต่อไป อย่างไรก็ตามผู้สอนเองก็มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความมั่นใจในตนเองให้ผู้เรียนโดยการยอมรับในตัวของผู้เรียน ยอมรับในความสามารถและยอมรับความเป็นตัวตนของเขาตลอดเวลาของการสอน รวมทั้งให้เกียรติและยกย่องผู้เรียนเสมอ และสิ่งสำคัญที่ควรระวังมากที่สุดในขณะที่กำลังสอน คือ การกระทำที่ทำให้ผู้เรียน “เสียหน้า” ดังนั้นผู้สอนจึงต้องมีความระมัดระวัง เพราะเมื่อคนเราเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจ ไม่ชอบใจ ไม่พอใจ ก็มักไม่อยากเรียน

กล่าวโดยสรุป ทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนอยากเรียนภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตัวเองในการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการเรียนและพัฒนาความสามารถทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

7. หลักสูตรแบบเข้ม

หลักสูตรแบบเข้ม (Intensive Course) หมายถึง การทำให้หลักสูตรกระชับ เหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อให้มีความรู้และความสามารถในเนื้อหาใดเนื้อหาหนึ่งด้วยเวลาที่จำกัด เป็นวิธีการช่วยให้ผู้เรียนใช้เวลาเรียนอย่างคุ้มค่าที่สุด (Tomlinson, 1998 : 2001)

เนื่องจากผู้เรียนมีความรู้ ความสนใจ และโอกาสแตกต่างกัน เวลาเรียนเนื้อหาสาระใดก็ตามจึงต้องใช้เวลาไม่เท่ากัน ผู้เรียนบางคนอาจเรียนได้ดีจากการอ่านหนังสือ บางคนอาจเรียนได้ดีจากการฝึกปฏิบัติจริง การกระชับหลักสูตรหรือการทำหลักสูตรแบบเข้ม อาจทำเป็นครั้งคราวเพื่อเพิ่มคุณภาพของหลักสูตร และช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาตนเอง ถ้าผู้สอนจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนไว้ที่ระดับปานกลาง ผู้เรียนบางคนจะเบื่อหน่ายเพราะรู้เรื่องนั้นดีแล้ว ขณะที่บางคนไม่สามารถติดตามบทเรียนได้เพราะอาจจะยากเกินไป เนื่องจากพื้นความรู้ไม่เพียงพอ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนตามความสามารถของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้ผู้เรียนทุกคนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (อรจรีย์ ณ ตะกั่วทุ่ง, 2545 : 99)

หลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเข้ม (Intensive English Course) โดยทั่วไปใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละประมาณ 20 ชั่วโมง และมีผู้เรียนประมาณ 8 – 10 คน หรือมากที่สุดโดยเฉลี่ย 12

คน เพื่อผู้สอนจะได้ดูแลเอาใจใส่ผู้เรียนอย่างใกล้ชิดและทั่วถึง เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเข้มครอบคลุมทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน รวมทั้งคำศัพท์ และไวยากรณ์ สำหรับกิจกรรมที่เน้นทักษะการฟังและการพูดจะเป็นกิจกรรมสนทนาเป็นคู่ การอภิปรายกลุ่ม การโต้วาที การแสดงบทบาทสมมติ และการฝึกออกเสียงซึ่งรวมทั้งการเน้นเสียงและทำนองเสียง การจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเข้มมีทั้งสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงแต่ต้องการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษในเวลาที่รวดเร็ว และสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนและต้องการปรับปรุงความสามารถภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามเป้าหมายสำคัญที่เหมือนกันของหลักสูตรแบบเข้ม คือ การสร้างความคล่องแคล่วทางภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตัวเองให้ผู้เรียน (Swandean, 2006 : 1 ; Victoria School, 2006 : 1)

ในการวิจัยครั้งนี้ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจะได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม 6 สัปดาห์ เป็นเวลา 90 ชั่วโมง เพื่อพัฒนาศักยภาพในการฟังและการพูด นักศึกษาจะได้รับการปูพื้นฐานการออกเสียงที่ถูกต้องทั้งในส่วนเสียงสระและพยัญชนะ (Segmentals) และส่วนที่เป็นทำนองเสียง การเน้นเสียง (Suprasegmentals) ไปจนถึงการออกเสียงคำศัพท์ และการฝึกฟังและพูดในระดับประโยค ข้อความ และบทสนทนาสั้นๆ ในหัวข้อที่กำหนด โดยใช้กิจกรรมและสื่อต่างๆ อาทิ เอกสารประกอบการสอน เพลง ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป บทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต รวมทั้งการแสดงบทบาทสมมติและการจำลองสถานการณ์ เพื่อสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมให้เหมือนจริงเพื่อให้นักศึกษากลุ่มดังกล่าวเกิดความคุ้นเคยและมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ตามหัวข้อต่อไปนี้ 1. Greeting, Leave-Taking and Self-Introduction 2. Health 3. Safety First 4. Marine Life 5. Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life และ 6. Modern Technology โดยการฝึกนั้นจะเริ่มจากกลุ่มใหญ่ก่อนเพื่อสร้างความคุ้นเคยและความมั่นใจให้ผู้เรียน จากนั้นจึงฝึกเป็นกลุ่มย่อย ฝึกเป็นคู่ และท้ายที่สุดคือการฝึกเป็นรายบุคคล

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผลของการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาเอกสารข้างต้น เห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ที่สำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือ ให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สามารถสนทนาโต้ตอบกับเจ้าของภาษาได้ และสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว เหมาะสมและถูกกาลเทศะ อย่างไรก็ตามจากสภาพการณ์ปัจจุบัน แม้จะมีผู้ให้ความสำคัญและเห็นความจำเป็นของภาษาอังกฤษดังกล่าวมาแล้ว ผลของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังมิได้เป็นไปตามที่คาดหวังไว้เท่าที่ควร (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ อ้างถึงใน จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรักษ์, 2542 : 110)

งานวิจัยของศุลีรัตน์ ภัทรานนท์ (2531 : 58) เรื่อง “ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย” แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษาทั่วประเทศ มีความสามารถด้านการพูดผ่านเกณฑ์ระดับที่ 1 คือขั้นทักษะกลไกหรือความสามารถในการพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก การออกเสียงเชื่อมระหว่างคำแบบเจ้าของภาษาและท่องจำตัวเลขต่าง ๆได้โดยไม่เข้าใจความหมายเท่านั้น ซึ่งหมายความว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ

เช่นเดียวกับรายงานการวิจัยเรื่อง “การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530” ของสุพัฒน์ สุกมลสันต์ (อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2537 : 12-14) ซึ่งเป็นการวิจัยที่ศึกษาสภาพทั่วไปของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากงานวิจัย 335 เรื่อง โดยวิธีอภิวิเคราะห์ผลการวิจัย พบข้อสรุปที่สำคัญคือ เมื่อวัดความสามารถการฟังด้วยแบบทดสอบการฟังโดยตรง นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร มีศักยภาพทางการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายอาชีพ มีความสามารถทั่วไปทางภาษาอังกฤษด้านการอ่าน ฟัง พูด และเขียนค่อนข้างต่ำมาก และยังพบว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร มีลำดับความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษเหมือนกับนักเรียนในระดับประถมศึกษา นั่นคือ ต้องการฝึกทักษะการฟัง และการพูดเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวและชีวิตประจำวันมากที่สุด แต่รายละเอียดที่ต้องการจะเรียนแตกต่างกันไปตามความต้องการและความสนใจในวัยที่ต่างกัน ความต้องการเหล่านี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนรัฐบาลในเชียงใหม่ ที่ต้องการให้ผู้สอนฝึกการฟัง พูด ในหัวข้อที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ต้องการให้ผู้สอนจัดกิจกรรมการสอนด้วยสื่อที่น่าสนใจและจัดกิจกรรมในเทศกาลต่าง ๆ รวมทั้งต้องการให้มีการทดสอบย่อย ออกข้อสอบที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่สอนมากที่สุด และต้องการให้นำคะแนนกิจกรรมและการมีส่วนร่วมในห้องเรียนมาเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลการเรียนด้วย

นอกจากนี้ งานวิจัยเรื่อง “ภาพรวมการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศและการใช้ภาษาต่างประเทศในภาคเหนือ” ของ เอนก กิมสุวรรณ (2547 : 7-9) ก็สะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับมหาวิทยาลัย กล่าวคือ ผลจากการศึกษาทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในทักษะการฟังเป็นอันดับที่ 2 และมีความสามารถในทักษะการพูดเป็นอันดับที่ 4 และผู้เรียนเพียงร้อยละ 50 เท่านั้นที่มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาต่อ ผู้เรียนระดับอุดมศึกษาจึงต้องการปรับปรุงทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นอันดับหนึ่งและต้องการปรับปรุงทักษะการฟังภาษา

อังกฤษอยู่ในอันดับต้นๆ ทั้งนี้เพื่อผู้เรียนจะได้สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในการทำงาน ชีวิตประจำวัน และการศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาในการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

การที่ผู้เรียนเห็นประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษ น่าจะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารประสบผลสำเร็จ แต่ความเป็นจริงที่ปรากฏในปัจจุบันไม่เป็นเช่นนั้น ทั้งนี้เป็นผลมาจากสภาพการเรียนการสอนที่ไม่เอื้อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเห็นได้จากผลการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูและเวลาที่ใช้ในการเรียนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร” ของศิริพร ฉันทานนท์ (2532 : 116) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมการสอนของผู้สอน พบว่า โดยเฉลี่ยผู้สอนไม่ได้สอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ไม่มีการฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ แต่มุ่งเน้นด้านการสอนอ่าน การสอนไวยากรณ์ และสอนตามบทเรียนเท่านั้นเพื่อให้ทันหลักสูตร โดยไม่ให้เวลากับการฝึกทักษะโดยเฉพาะทักษะฟังและพูดอย่างจริงจัง เมื่อเป็นเช่นนี้ ผลที่ตามมาคือ ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “วิธีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน” ของสุไร พงษ์ทองเจริญ (2524) ที่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน ภายหลังที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษมา 6 ปี พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ฟังและพูดภาษาอังกฤษข้อความสั้น ๆ หรือคำศัพท์ง่าย ๆ แทบจะไม่ได้เลย ซึ่งทั้งนี้มีสาเหตุจากวิธีการสอนของผู้สอนที่ยึดตัวผู้สอนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้เรียนไม่ได้ฝึกฝนการพูด การฟัง และการสนทนา ได้แต่ท่องจำและทำตามแบบผู้สอน

นอกจากนี้งานวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาอังกฤษด้วยการฟังจากการสอนโดยใช้เทปกับจากการสอนโดยใช้สไลด์เทปเสียง” ของเยาวลักษณ์ บุญศิริ (2522, อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2537:14) พบว่า ปัจจัยที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากที่สุดคือตัวผู้สอน ซึ่งจะช่วยให้หลักสูตร บทเรียน และวิธีการสอนที่กำหนดไว้ได้ผลตามความมุ่งหมาย ทั้งนี้เพราะผู้สอนเป็นเสมือนจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ และความสำคัญไม่ได้อยู่ที่ผู้สอนจะเลือกวิธีการสอนแบบใดมาใช้ หากแต่อยู่ที่ผู้สอนจะมีวิธีการสอนอย่างไร เพราะผู้สอนจะรู้จักเด็กของตนเอง รู้สภาพปัญหาในชั้นเรียน และรู้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เผชิญอยู่ จึงควรเป็นผู้ที่สามารถหาวิธีแก้ปัญหาได้ ดังนั้นผู้สอนจึงต้องคิดหากลวิธีในการสอนที่ได้ผลดีที่สุดต่อผู้เรียน เพื่อจะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว

นอกจากการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนที่ไม่เอื้อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแล้ว สภาพแวดล้อมของผู้เรียนก็เป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ขจิต ฝอยทอง (2546 : 36–38) ได้ศึกษาเรื่อง “การสร้างแรงจูงใจในการเรียน” โดยเก็บข้อมูลจากการทำแบบสอบถามผู้เรียนจำนวน 715 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนหนองรีประชานิมิตร จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า ผู้เรียนร้อยละ 70 ขาดแรงจูงใจในการเรียนและคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษน่าเบื่อ เรียนแล้วไม่เข้าใจ หรือ ไม่ชอบเรียน ในขณะเดียวกันร้อยละ 80 ขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ เพราะแทบจะไม่ได้นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เกิดความเข้าใจว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องไกลตัว เนื่องจากสถานที่ตั้งของโรงเรียนอยู่ในชนบท และไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว ขณะที่พ่อแม่ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างและเป็นเกษตรกร ไม่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษ ปัจจัยแวดล้อมเหล่านี้จึงไม่เอื้อต่อการฝึกทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติด้านลบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร” ของ อุไรวรรณ ศฤงคาร์นันท์ (2527 อ้างถึงในระเบียบ รังแก้ว, 2544 : 14) ที่ศึกษาความคิดเห็นของผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษา เกี่ยวกับแนวทางสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า การจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย จะช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนเห็นประโยชน์ในการสอนเพื่อการสื่อสาร เพราะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางการพูด และเจตคติของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ” (พรสวรรค์ สายสุดใจ, 2542) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดของผู้เรียนที่เกิดจากการใช้กลวิธีทางการสื่อสารเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการได้รับการสอนกิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสารและศึกษาเจตคติที่มีต่อกิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสารหลังได้รับการสอนกิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสาร ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการทดสอบความสามารถในการพูดเพื่อสร้างคำจำกัดความของคำศัพท์โดยใช้บัตรคำศัพท์ขนาด 2″ x 5 ″จำนวน 8 บัตร และทำการวัดความคล่องในการพูดโดยใช้รูปภาพขนาด 10″x 12″ จำนวน 4 รูป หลังจากนั้นใช้แบบสอบถามเพื่อวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนความคล่องในการพูดมากขึ้นกว่าก่อนได้รับการสอนกิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสาร และผู้เรียนมีเจตคติต่อภาษาอังกฤษดีขึ้น

ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร” ของสุวรรณ ตรีขัน (2530 : 42-46)

ซึ่งได้ศึกษาผลของการใช้การแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 คน พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้การแสดงบทบาทสมมติมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กรรณิการ์ กาญจันดา (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างและหลังการเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 12 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 015 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนพิงครัตน์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ดำเนินการทดลองแบบกลุ่มเดียว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการสอนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 5 แผน งานที่ผู้เรียนได้รับมอบหมาย คือ กิจกรรมบทบาทสมมติ แบบสอบสัมภาษณ์ และแบบวัดแรงจูงใจ ผู้วิจัยวัดความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนระหว่างการแสดงกิจกรรมบทบาทสมมติในแต่ละแผนการสอน หลังจากการเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารครบทั้ง 5 แผน ผู้วิจัยวัดความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยการสอบสัมภาษณ์ วัดแรงจูงใจของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 60 หลังการเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และผู้เรียนมีแรงจูงใจเพิ่มขึ้นหลังการเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

งานวิจัยเรื่อง “ผลของบทบาทสมมติต่อความมั่นใจของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร” ของ กุลยา แซ่ตัน (2534) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจผลของบทบาทสมมติที่มีต่อความมั่นใจของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และทัศนคติของนักเรียนต่อการใช้บทบาทสมมติในชั้นเรียน โดยที่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนสตรีภูเก็ต จำนวน 44 คน ทำการทดลอง 6 สัปดาห์ๆ ละ 3 คาบ เก็บข้อมูลจากการสังเกต การตอบแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการบันทึกประจำวัน ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าบทบาทสมมติมีผลให้ความมั่นใจการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่เพิ่มขึ้นจริง และนักเรียนเกือบทุกคนมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้บทบาทสมมติ และเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์และน่าสนใจ

Dudney (1983 : 30-31) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “Hidden-Information Roleplays” ซึ่งเป็นการทดลองสอนนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยโรคลอร์ โดยใช้บทบาทสมมติชนิดมีปริศนาในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับเข้มข้น โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ผลการทดลองพบว่า การใช้บทบาทสมมติชนิดมีปริศนาประสบผลสำเร็จ และการกระทำเช่นนี้ถือว่าเป็นแบบฝึกหัดที่ดี เพราะทุกคนได้มีส่วนร่วมในการใช้ภาษาในการสื่อสารและมีส่วนร่วมในการแสดงออก

จากผลงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเป็นการสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้ผู้เรียนโดยตรง เป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ผู้เรียนมีโอกาสสนทนาโต้ตอบกันโดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้เป็นอย่างดี เพราะในการแสดงบทบาทสมมติผู้เรียนต้องตั้งใจฟังคู่สนทนา และพูดโต้ตอบกลับไปตามบทบาทของตนเอง การได้ฝึกสนทนาในกิจกรรมบทบาทสมมติเป็นประจำจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ เกิดความมั่นใจ กล้าพูด กล้าแสดงออก อันจะทำให้การเรียนการสอนได้ประโยชน์อย่างเต็มที่ นอกจากนี้วิธีการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติยังเป็นการจำลองสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง อันเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เข้าใจในบทเรียนได้อย่างลึกซึ้ง เป็นการฝึกทักษะสร้างสัมพันธภาพของผู้เรียนในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี

นอกจากกิจกรรมบทบาทสมมติแล้ว เกมภาษาเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษน่าสนใจมากขึ้น การจัดกิจกรรมเกมภาษาช่วยเร้าความสนใจ สร้างแรงจูงใจ ช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนที่น่าเบื่อ ทำให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน และช่วยพัฒนาทักษะทางการเรียนของผู้เรียนได้ จากผลการวิจัยเรื่อง “ค่ายภาษาอังกฤษ : กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน” (ศิริยา คนิวรานนท์, 2541 : 77-78) พบว่า เกมภาษาและกิจกรรมต่าง ๆ ในค่ายภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ตลอดจนเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษมากขึ้นและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอีกด้วย

ขจิต ฝอยทอง (2546 : 36-38) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การสร้างแรงจูงใจในการเรียน” โดยสำรวจความคิดเห็นผู้เรียนถึงรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ต้องการ ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่สนใจจะเรียนภาษาอังกฤษอย่างสนุกสนาน เช่น เล่นเกม ร้องเพลง และทำกิจกรรมกลางแจ้งอื่น ๆ รวมทั้งฝึกสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ หลังจากได้ข้อมูลจากการสำรวจแล้ว ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน นั่นคือ การจัดกิจกรรมค่าย

ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ เช่นกิจกรรมเพื่อละลายพฤติกรรมผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนเล่นเกมง่าย ๆ อาทิ Simon Says โดยผู้สอนจะพูดประโยค “Simon says clap your hand one time.” (ผู้เรียนปรบมือ 1 ครั้ง) “Simon says stand up.” (ผู้เรียนยืนขึ้น) แต่ถ้าผู้สอนไม่พูดคำว่า Simon says เช่น “Sit down.” ผู้เรียนไม่ต้องปฏิบัติ นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมเกมภาษาที่เน้นการฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน อื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากในระหว่างการเข้าค่าย ผลจากการจัดค่ายภาษาอังกฤษครั้งนี้ พบว่าผู้เรียนร้อยละ 90 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น กล้าพูดและซักถามเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งน่าจะช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเป็นไปได้ด้วยดีเช่นกัน ดังที่ Bada and Okan (2006 : 1-2) สรุปไว้ในงานวิจัยเรื่อง “Students’ Language Learning Preferences” ว่าการเรียนการสอนจะประสบผลสำเร็จเมื่อผู้เรียนได้เรียนในสิ่งที่ตนเองต้องการ ได้เรียนตามความสามารถ ตามศักยภาพ และได้เรียนในสิ่งที่ตนเองชอบ ทั้งนี้ Bada and Okan ได้สำรวจข้อมูลจากนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยซูดูโรวา จำนวน 230 คน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการฝึกการสนทนาในหัวข้อที่ตนเองชอบ และต้องการมีส่วนร่วมในการกำหนดหัวข้อการสนทนาเพื่อตนเองจะได้พูดโต้ตอบ และแสดงความคิด ความรู้สึกได้อย่างเต็มที่

นอกจากนี้ งานวิจัยเรื่อง “กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โรงเรียนนันทบุรีวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดน่าน” (ถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 2) พบว่า หลังจากการเข้าค่ายภาษาอังกฤษแล้ว ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเข้าค่ายภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนการเข้าค่ายภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และที่สำคัญที่สุด กิจกรรมที่จัดในค่ายภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนชอบมากที่สุดคือกิจกรรมเกมภาษา

ในงานวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างการสอนแบบการใช้เกมภาษาและการสอนแบบธรรมดา” ของแน่งน้อย เพียรสุขสวัสดิ์ (อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2537 : 17) พบว่าผลสัมฤทธิ์และความแม่นยำในการจำตัวสะกดศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบใช้เกมกับการสอนแบบธรรมดา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงให้เห็นว่าการใช้เกมสอนภาษาอังกฤษได้ผลกับการสอนคำศัพท์ด้วยการดึงความสนใจของผู้เรียน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นอกจากนี้ การใช้เกมยังเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้สื่อสารโดยไม่รู้ตัวเพราะขณะเล่นเกมผู้เรียนต้องพูดคุยปรึกษาหารือ เนื่องจากกิจกรรมเกมส่วนมากต้องการความร่วมมือซึ่งกันและกัน อาจเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มช่วยกันคิด ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งตามวิธีการ Cooperative Learning

นอกจากเกมทางภาษาแล้ว การใช้เพลงเป็นสื่อในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ดังปรากฏในงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาสัมฤทธิผลทางการเรียนและเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงเป็นกิจกรรมเสริม” ของดวงเดือน แสงชัย และคณะ (อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2537 : 17) ที่พบว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้เพลงประกอบการสอนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนเข้าใจบทเรียน และสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นและผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนใช้เพลงประกอบการเรียนการสอนสม่ำเสมอ การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าเพลงเหมาะที่จะนำมาใช้สอนวิชาภาษาอังกฤษและเป็นส่วนประกอบของบทเรียน เพราะผู้เรียนไม่ว่าเป็นวัยเด็กหรือผู้ใหญ่มักจะยินดีและเต็มใจที่จะฟังหรือร้องเพลงและเกิดการเรียนรู้ควบคู่กันไป (เอกรินทร์ สังข์ทอง, มปป : 27)

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป เป็นสื่อการเรียนการสอนอีกชนิดหนึ่งที่เร้าความสนใจของผู้เรียน และมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาก เห็นได้จากงานวิจัยของ ดิเรก วรรณเศียร (อ้างถึงในประนอม สุรัสวดี, 2537 : 19) เรื่อง “ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาอังกฤษกับอัตราการเสริมแรงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาอังกฤษกับอัตราการเสริมแรงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 กล่าวคือ ผู้เรียนทุกคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากเดิมเมื่อเรียนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ซึ่งนับว่าเป็นสื่อการสอนที่เสริมแรงให้ผู้เรียนซึ่งจะทราบผลจากการฝึกภาษาโดยทันที ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

บทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต เป็นสื่อการเรียนการสอนอีกชนิดหนึ่งที่สร้างความตื่นเต้น เร้าใจ สร้างความแปลกใหม่ และช่วยเสริมแรงให้แก่ผู้เรียน (กิดานันท์ มลิทอง, 2548 : 15) ปัจจุบันมีเว็บไซต์มากมายที่ผู้เรียนสามารถศึกษาหาข้อมูล และผู้สอนสามารถใช้ประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เว็บไซต์ของ ESL/EFL เป็นอีกเว็บไซต์หนึ่งที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ Kung and Chuo (2006 : 4) ได้วิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้ ESL/EFL เว็บไซต์ โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาจำนวน 49 คน จากมหาวิทยาลัยไต้หวัน ทดลองโดยให้นักศึกษาฝึกทักษะการฟัง-พูดด้วยตนเอง โดยใช้เว็บไซต์ที่กำหนดให้ 5 เว็บไซต์ แล้วทำการทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพื่อดูผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เว็บไซต์ดังกล่าว และเห็นว่าเป็นวิธีการสอนที่น่าสนใจ มีประสิทธิภาพ และมีประโยชน์ต่อผู้เรียนมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนโดยใช้เว็บไซต์ทางอินเตอร์เน็ตเป็นที่ต้องการของผู้เรียน ทั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จารุณี มณีกุล (2545 : 42) เรื่อง “การใช้เนื้อหาและกิจกรรมที่แท้จริงเพื่อพัฒนา

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่" ที่นักศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า นอกจากให้นักศึกษาฝึกทักษะการฟังจากการดูวีดิทัศน์แล้ว ผู้สอนควรเพิ่มกิจกรรมการฟังจากอินเตอร์เน็ตด้วย

การให้ผู้เรียนดูโทรทัศน์หรือวีดิทัศน์เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้ เพราะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัว เนื่องจากได้ดูภาพประกอบพร้อมกับการฟังเสียงในเวลาเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยเรื่อง "การใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีวีดิทัศน์ประกอบเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4" (ปิญชาน์ รินง้าว, 2545) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีวีดิทัศน์ประกอบ และแรงจูงใจของผู้เรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีวีดิทัศน์ประกอบ กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (อ 024 ก) จำนวน 28 คน โรงเรียนทุ่งกว๋าววิทยาคม อำเภอเมืองปาน จังหวัดลำปาง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 รูปแบบการทดลองเป็นการทดลองแบบกลุ่มเดียว เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือแผนการสอนโดยมีวีดิทัศน์ประกอบ จำนวน 4 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบประเมินทักษะการพูดและแบบสอบถามวัดแรงจูงใจของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า หลังได้รับการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีวีดิทัศน์ประกอบ ผู้เรียนทุกคนมีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์การพูดภาษาอังกฤษที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 และแรงจูงใจของผู้เรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีวีดิทัศน์ประกอบหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสิริวรรณ จันทร์เพ็ญ (2534) เรื่อง "ผลของวิธีเสนอเรื่องที่มีต่อความเข้าใจของนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน" ซึ่งแบ่งวิธีฟังภาษาอังกฤษออกเป็น 4 วิธี คือ ฟังเรื่องโดยวีดีทัศน์ ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ และฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2534 จากโรงเรียนคณะราษฎรบำรุง จังหวัดยะลา จำนวน 360 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนกลุ่มที่ฟังเรื่องโดยวีดีทัศน์ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ฟังเรื่องโดยใช้ภาพประกอบ กลุ่มที่ฟังเรื่องโดยเทปบันทึกเสียงและกลุ่มที่ฟังเรื่องโดยการนำเรื่องด้วยเรื่องย่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Rubin (1995) กล่าวว่า การใช้วีดีทัศน์มีความสำคัญต่อการสอนการฟังเพื่อความเข้าใจ เพราะการใช้วีดีทัศน์เป็นการให้ภาพได้แก่ สถานที่ ท่าทางและปฏิบัติสัมพันธ์ ที่เอื้อต่อการทำความเข้าใจข้อความ จากการวิจัยเรื่อง "The Contribution of Video to the Development of Competence in Listening" ซึ่งเป็นการทดลองสอนโดยใช้วีดิทัศน์เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาต่างชาติระดับมัธยมศึกษาที่ดูวีดีทัศน์มากกว่า 6 สัปดาห์ Rubin พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการฟังสูงขึ้น 49.9% จึงกล่าวได้ว่าการใช้วีดีทัศน์ในการเรียนการสอน

ภาษาต่างประเทศ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายกว่าการใช้ความรู้ทางภาษาเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนสามารถสร้างบริบทเพื่อความเข้าใจในเรื่องที่ได้ฟัง ทำให้ประสบความสำเร็จในการฟังมากกว่าเกิดความสับสน ดังนั้นแรงจูงใจในการฟังของผู้เรียนจึงเพิ่มมากขึ้น ขณะเดียวกันภาพในวีดีทัศน์ยังเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจอีกด้วย นอกจากนี้ การใช้วีดีทัศน์ยังมีประโยชน์ในการให้บริบทที่ส่งเสริมความจำ เพราะทำให้ผู้เรียนเห็นภาพและเกิดความจดจำได้ดีกว่าการฟังเทป รวมทั้งวีดิทัศน์ไม่มีอุปสรรคต่อการฟัง เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องฟังทุกคำแต่สามารถเข้าใจได้จากการมองเห็นภาพนั่นเอง

งานวิจัยเรื่อง “การประเมินโปรแกรมการสอนทักษะการฟังที่ประกอบด้วยแถบบันทึกภาพและแถบบันทึกเสียงของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มภาคฤดูร้อน พ.ศ. 2532” (วัฒนวรรณ สงวนเรือง, 2534) เป็นงานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าการให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังโดยดูภาพประกอบจะทำให้ผู้เรียนฟังได้อย่างเข้าใจมากขึ้น กลุ่มตัวอย่างจำนวน 121 คน เป็นผู้เข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มภาคฤดูร้อนของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ.2532 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบการฟังเข้าใจความก่อนเข้ารับการอบรมและแบบทดสอบการฟังเข้าใจความเมื่อการอบรมสิ้นสุด ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการเรียนอย่างเห็นได้ชัด และมีความพอใจโปรแกรมการสอนทักษะการฟังอยู่ในระดับสูง

นอกจากนี้ รายงานการวิจัยเรื่อง “การใช้เนื้อหาและกิจกรรมที่แท้จริงเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่” (จารุณี มณีกุล, 2545) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยการใช้เนื้อหาจริงในชีวิตประจำวัน การใช้กิจกรรมปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน และการใช้กลวิธีการฟัง โดยทำการทดลองกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนกระบวนวิชาการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา (EDSE 058454) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่รายการวีดิทัศน์ 9 รายการ ที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกมาจากรายการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมของ UBC และวีดิทัศน์ที่ผลิตโดย สำนักพิมพ์ Oxford เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบฝึกหัดทักษะการฟัง ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดเพื่อทดสอบการฟังหลังจากดูวีดิทัศน์แต่ละรายการ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากการใช้เนื้อหาจริง และกิจกรรมปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวันมีระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “An Investigation of Pronunciation and Learning Strategies in English Listening Comprehension of Thai Speaking Graduate Students in the United States” ของ Syananondh (1983 : 2136 - A) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทย เมื่อแรกไปถึงสหรัฐอเมริกา และพัฒนาการของการใช้ภาษาพูดหลังจากใช้ชีวิตอยู่ในสหรัฐอเมริกา โดยทำการศึกษากับบัณฑิตไทย จำนวน 300 คน ในวิทยาลัย

และมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การดูโทรทัศน์ การสนทนากับคนอเมริกัน และการฟังคำบรรยาย สามารถพัฒนาทักษะการฟังได้ นอกจากนี้ยังเสนอว่าการพูดนั้นต้องมาจากการฟัง และไม่ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ไม่มีพัฒนาการด้านการฟัง เพราะผู้พูดจะพูดได้ดีก็ต่อเมื่อได้ฟังข้อมูลต่างๆสะสมเป็นความรู้ของตนเองอย่างเพียงพอที่จะใช้ในการสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่นได้

จากผลการทดลองที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาพประกอบการฟังพร้อมกับเสียงในเวลาเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการฟังรายการโทรทัศน์ หรือวีดิทัศน์ที่เป็นภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า กิจกรรมดังกล่าวเป็นการใช้สื่อการสอนทางตาที่จูงใจเพราะช่วยผู้เรียนในการแปลความหมายในการฟังภาษาอังกฤษ และลดภาระในการสร้างมโนภาพ รวมทั้งลดความตึงเครียดในการแปลความหมายลงได้ นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ของความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูงขึ้นด้วย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดข้างต้น สรุปได้ว่าเด็กไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว แม้แต่ผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลาเกือบ 10 ปี ทั้งนี้เป็นเพราะสิ่งแวดล้อมไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษมากนัก ไม่ว่าจะเป็นสภาพการเรียนการสอนในห้องที่ผู้สอนไม่มีเวลาให้ฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร ด้วยข้อจำกัดเรื่องเวลาและหลักสูตรเนื้อหา หรือการที่ผู้เรียนไม่ค่อยมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารนอกห้องเรียน ด้วยเหตุนี้การที่จะให้ฟังและพูดภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่วจึงเป็นไปได้ยาก

นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เป็นผู้เรียนอีกกลุ่มหนึ่งที่ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้วยสถานที่ตั้งของมหาวิทยาลัยที่อยู่ห่างไกลเมืองหลวงและไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่ไม่เอื้อต่อการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โอกาสที่จะนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันจึงแทบจะไม่มี ด้วยเหตุนี้ ทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนจึงค่อนข้างจำกัด ประสบความยากลำบากในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่สามารถสนทนาโต้ตอบ และแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษได้ ซึ่งเห็นได้จากงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์” ของ นิดา วุฒิวัย และคณะ (2546) ที่พบว่าร้อยละ 63.9 ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,545 คน มีปัญหาด้านทักษะการฟังเป็นอันดับ 1 และการพูดภาษาอังกฤษเป็นอันดับ 2 นักศึกษาไม่สามารถสื่อสารหรือสนทนาโต้ตอบกับผู้สอนหรือเพื่อนร่วมห้องได้ นักศึกษาจึงขาดความสุข ขาดความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และไม่มีแรงจูงใจในการเรียน และส่งผลให้มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลที่ตามมาคือ นักศึกษาไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเห็นได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยมีผลการศึกษาระดับ E ในรายวิชาดังกล่าว (งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2548 : 95 - 96)

คณะผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรทดลองสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มเพื่อพัฒนาศักยภาพในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษให้แก่นักศึกษากลุ่มดังกล่าว ด้วยข้อสังเกตที่ว่าหากผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษได้ ฟังเจ้าของภาษาเข้าใจ จะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ (ปราณี กุลละวณิชย์, 2547) โดยคณะผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าเมื่อผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มตามรูปแบบการสอนของคณะผู้วิจัยแล้ว สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาโต้ตอบ และใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพมากขึ้นหรือไม่ และสามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้เพื่อศึกษาหาความรู้ในวิชาอื่น ๆ ได้ดีหรือไม่เพียงใด รวมทั้งมีทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนและใช้ภาษาอังกฤษอย่างไร ในการทำวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยทำการทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2549 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 33 คน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ในระดับต่ำ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาแนวทางในการจัดรูปแบบการสอนที่เหมาะสม รวมทั้งปรับทัศนคติ สร้างแรงจูงใจ และสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียนกลุ่มอ่อนด้วย

การวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยจัดการเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 สัปดาห์ เป็นเวลา 90 ชั่วโมง เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนประกอบด้วยการปูพื้นฐานการออกเสียงที่ถูกต้องทั้งเสียงสระ พยัญชนะ ทำนองเสียง การเน้นเสียง เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตัวเองเวลาออกเสียงภาษาอังกฤษทั้งที่เป็นคำและประโยค หลังจากนั้นฝึกทักษะการฟังและการพูดในหัวข้อ 1. Greeting, Leave-Taking and Self Introduction 2. Health 3. Safety First 4. Marine Life 5. Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life และ 6. Modern Technology ซึ่งเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับบริบททางการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน เห็นประโยชน์ในการเรียน และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ ทั้งนี้ในการสอนทุกเนื้อหาคณะผู้วิจัยจะเริ่มด้วยการฝึกออกเสียงคำศัพท์ใหม่ก่อน แล้วจึงฝึกการออกเสียงรูปประโยค วลี และสำนวนต่าง ๆ ที่ใช้ในการสื่อสาร และฝึกในรูปบทสนทนา โดยฝึกพร้อมกันทั้งชั้นเพื่อสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียน แล้วจึงฝึกเป็นกลุ่ม ฝึกเป็นคู่ และวัดผลสัมฤทธิ์ด้วยแบบทดสอบการฟังและการแสดงบทบาทสมมติ หรือสถานการณ์จำลอง เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เพื่อฝึกความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ และสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สื่อการสอนรูปแบบต่างๆ เช่น โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป บทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ตจากเว็บไซต์ต่าง ๆ

ข่าวทางโทรทัศน์ และภาพยนตร์ เพื่อเร้าความสนใจและช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการฟังได้ดีขึ้น

ทั้งนี้ในระหว่างฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม คณะผู้วิจัยจะจัดกิจกรรมการเล่นเกมภาษาอังกฤษ และการฟังเพลงภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับกิจกรรมการเรียนการสอนทุกเนื้อหา เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และเรียนโดยไม่เคร่งเครียดเกินไป และในระหว่างการจัดการเรียนการสอน 6 สัปดาห์ คณะผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมทัศนศึกษานอกสถานที่ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงด้วย

สำหรับการวัดและประเมินผลประสิทธิภาพการเรียนนั้น ในเบื้องต้นคณะผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดก่อนเข้าร่วมหลักสูตร เพื่อดูระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และประเมินผลผู้เรียนทุกระยะ ทุกเนื้อหาในระหว่างเรียน เพื่อวัดความสามารถ และพัฒนาการของผู้เรียน โดยใช้แบบทดสอบการฟังและการพูดระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร และแบบบันทึกพฤติกรรมการมีสวนร่วมในชั้นเรียน ทั้งนี้คณะผู้วิจัยจะเน้นความสามารถในการสื่อสาร เน้นความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ และเมื่อเสร็จสิ้นการเรียนการสอน คณะผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตร เพื่อดูผลการพัฒนาความสามารถในทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน

อนึ่ง ในการศึกษาทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนั้น คณะผู้วิจัยใช้เครื่องมือซึ่งได้แก่ แบบสอบถามก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ชุดคำถามสัมภาษณ์ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียน และหลังได้รับการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มแล้ว และเมื่อจบหลักสูตร คณะผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดแบบเข้มเพื่อศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อหลักสูตร ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต่อไป

บทที่ 3
วิธีการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยมีวัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
4. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
5. เพื่อศึกษาประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

ประชากร

ประชากรของการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2548 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 33 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2548 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 33 คน ที่มีผลการเรียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ระดับ D+ ลงมา โดยเป็นการเข้าร่วมโครงการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่หนึ่ง คณะผู้วิจัยประชาสัมพันธ์โครงการผ่านทางผู้สอนวิชา 417-102 English II (ภาษาอังกฤษ 2) ที่มีนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2548 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีลงทะเบียนเรียน

ขั้นที่สอง คณะผู้วิจัยให้นักศึกษากลุ่มดังกล่าวระบุเกรดวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ที่ได้รับ จากนั้นจึงนัดนักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับ D+ ลงมาพบเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ในการจัดหลักสูตรแบบเข้ม

ขั้นที่สาม คณะผู้วิจัยให้นักศึกษาที่สนใจเข้าร่วมหลักสูตรลงชื่อ ในเบื้องต้นมีนักศึกษาแสดงความจำนงเข้าร่วมการอบรมจำนวนกว่า 60 คน แต่เนื่องจากนักศึกษาจำนวนหนึ่งลงทะเบียนเรียนภาคฤดูร้อนไว้ เป็นเหตุให้ต้องถอนตัวออกไป ท้ายที่สุดมีผู้เข้าร่วมหลักสูตรจำนวน 33 คน

<u>แบบแผนการวิจัย</u>

การวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบทดสอบก่อนและหลังกับกลุ่มเดียว (One – group pretest – posttest design) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2536: 216) มีลักษณะดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แบบแผนการวิจัยแบบทดสอบก่อนและหลังกับกลุ่มเดียว

Pretest	Treatment	Posttest
O_1	X	O_2

(ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2536 : 216)

เมื่อ O_1 แทน การทดสอบก่อนเรียน

O_2 แทน การทดสอบหลังเรียน

X แทน การให้ความรู้โดยใช้หลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

<u>หลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม</u>

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในโครงการนี้เกี่ยวเนื่องกับบริบททางวิทยาศาสตร์เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมและชีวิตประจำวันของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจากคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งครอบคลุมหัวข้อต่อไปนี้ 1. Greeting, Leave-Taking and Self-Introduction 2. Health 3. Safety First 4. Marine Life 5. Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life และ 6. Modern Technology ประกอบด้วยแผนการสอน 30 แผน ดังนี้

แผนที่ 1-5 เรื่อง Greeting, Leave-Taking and Self-Introduction

แผนที่ 6-10 เรื่อง Health

แผนที่ 11-15 เรื่อง Safety First

แผนที่ 16-20 เรื่อง Marine Life

แผนที่ 21-25 เรื่อง Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life

แผนที่ 26-30 เรื่อง Modern Technology

องค์ประกอบของแผนการสอน

สาระสำคัญของแผน คือ ความคิดรวบยอดของเนื้อหาหัวข้อนั้นๆ

จุดประสงค์การเรียนรู้ คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้เหมาะสมกับสถานการณ์

เนื้อหา คือ คำศัพท์ วลี สำนวน รูปประโยคและบทสนทนาของหัวข้อนั้นๆ

กิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนเริ่มด้วยการฝึกออกเสียงคำศัพท์ และการฝึกฟังและพูดในระดับคำ ประโยค ข้อความ และบทสนทนาสั้นๆ ในหัวข้อที่กำหนด โดยใช้กิจกรรมและสื่อต่างๆ อาทิ เอกสารประกอบการสอน เพลง ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป บทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต รวมทั้งการแสดงบทบาทสมมติและการจำลองสถานการณ์ เพื่อสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมให้เหมือนจริงเพื่อให้นักศึกษาเกิดความคุ้นเคยและมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

สื่อการสอน ประกอบด้วย เอกสารประกอบการสอน เพลง ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต

การวัดผลประเมินผล ใช้แบบทดสอบการฟังระหว่างเรียนและการแสดงบทบาทสมมติในหัวข้อนั้นๆ

<u>เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย</u>

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้คือ

1. แบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
2. แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร
3. ชุดคำถามสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
4. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
5. แบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

6. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

<u>การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ</u>

1. แบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

แบบทดสอบการฟังก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

1. คณะผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบฯ โดยประยุกต์จากบทเรียนสำเร็จรูปของ David P. Rein Unit 1 เรื่อง Conversation Patterns หน้า 7 (Rein, 2000 : 7) มีลักษณะเป็นแบบทดสอบเติมคำในช่องว่างจำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน คะแนนเต็ม 10 คะแนน แล้วนำมาคิดคะแนนรวมเป็นร้อยละ

2. นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) และพิจารณาความถูกต้องของภาษา และนำผลการพิจารณามาวิเคราะห์หาความเที่ยงตรง โดยคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมด้านต่างๆกับประเด็นหลักของเนื้อหา โดยใช้สูตรของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 46) ดังนี้

$$IC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักด้านต่างๆ

ΣR แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

และกำหนดให้คะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่ตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

ข้อความในแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .05 ขึ้นไป ถือว่ามีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 44)

สรุป ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญคืออยู่ในระดับ 0.67-1

3. นำแบบทดสอบที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2/2548 ที่มีคะแนนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ระดับ D+ ลงมา จำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพเครื่องมือโดยใช้สถิติต่อไปนี้

3.1 ค่าความยากง่ายของข้อสอบ (P) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543 : 196)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ดัชนีค่าความยากง่าย

R แทน จำนวนนักศึกษาที่ทำข้อสอบถูก

N แทน จำนวนนักศึกษาที่ทำข้อสอบทั้งหมด

ซึ่งมีเกณฑ์ดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543 : 185)

มากกว่า 0.80 หมายถึง ง่ายมาก (ตัดทิ้ง)

0.60-0.80 หมายถึง ค่อนข้างง่าย

0.40-0.59 หมายถึง ปานกลาง

0.20-0.39 หมายถึง ค่อนข้างยาก

ต่ำกว่า 0.20 หมายถึง ยากมาก (ตัดทิ้ง)

สรุป ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอยู่ในระดับ 0.40-0.70

3.2 ค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543 : 187)

$$D = P_H - P_L$$

เมื่อ P_H แทน สัดส่วนของกลุ่มเก่ง หาได้จาก $\frac{U}{n_U}$

P_L แทน สัดส่วนของกลุ่มอ่อนหาได้จาก $\frac{L}{n_L}$

U แทน จำนวนนักศึกษาที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง

L แทน จำนวนนักศึกษาที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ

n_U แทน จำนวนนักศึกษาทั้งหมดที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูง

n_L แทน จำนวนนักศึกษาทั้งหมดที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ

ซึ่งมีเกณฑ์ดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543 : 196)

มากกว่า 0.40 หมายถึง ดีมาก

0.30-0.39 หมายถึง ดี

0.20-0.29 หมายถึง ปานกลาง

0.00-0.19 หมายถึง ปรับปรุง

ต่ำกว่า 0.00 หมายถึง ตัดทิ้ง

สรุป ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบอยู่ในระดับ 0.20-0.80

3.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แบบแอลฟา (oC Coefficient) ของครอนบาค (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 47)

$$oC_k = \frac{K}{K-1}\left[1-\frac{Sums^2_{items}}{S^2_{Total}}\right]$$

เมื่อ oC_k แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

K แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

$Sums^2_{items}$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S^2_{Total} แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

สรุป ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับคือ 0.9162

แบบทดสอบการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

1. คณะผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบฯ เป็นแบบสัมภาษณ์ จำนวน 12 ข้อ จำนวน 10 คะแนน แบ่งเป็น ความสามารถในการตอบ 5 คะแนน และความสามารถในการออกเสียง 5 คะแนน แล้วนำมาคิดคะแนนรวมเป็นร้อยละ โดยมีเกณฑ์ดังต่อไปนี้

<u>ความสามารถในการตอบ</u>

5 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 10-12 ข้อ

4 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 8-9 ข้อ

3 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 6-7 ข้อ

2 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 4-5 ข้อ

1 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 2-3 ข้อ

0 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 0-1 ข้อ

<u>ความสามารถในการออกเสียง</u>

5 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 10-12 ข้อ

4 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 8-9 ข้อ

3 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 6-7 ข้อ

2 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 4-5 ข้อ

1 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 2-3 ข้อ

0 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 0-1 ข้อ

2. นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) และพิจารณาความถูกต้องของภาษา และนำผลการพิจารณามาวิเคราะห์หาความเที่ยงตรง โดยคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมด้านต่างๆกับประเด็นหลักของเนื้อหา โดยใช้สูตรของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 46) ดังนี้

$$IC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักด้านต่างๆ

ΣR แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

และกำหนดให้คะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่ตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

ข้อความในแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .05 ขึ้นไป ถือว่ามีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 44)

สรุป ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญคืออยู่ในระดับ 0.67-1

3. นำแบบทดสอบที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2/2548 ที่มีคะแนนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ระดับ D+ ลงมา จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นที่มีผู้ให้คะแนน 3 คนโดยใช้สถิติต่อไปนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543 : 223-224)

$$P^2 = \frac{\sigma^2_P}{\sigma^2_P + \sigma^2_i + \sigma^2_e}$$

เมื่อ P^2 แทน สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นหรือสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิง

σ^2_P แทน การประมาณค่าคำนวณความแปรปรวนของผู้สอบ ซึ่งคำนวณจาก $\frac{MS_p - MS_r}{n_i}$

σ^2_i แทน การประมาณค่าคะแนนความแปรปรวนของผู้ให้คะแนนซึ่งมีค่าเท่ากับ $\frac{MS_i - MS_r}{n_p}$

σ^2_e แทน การประมาณค่าคะแนนความคลาดเคลื่อน ความแปรปรวน ซึ่งคำนวณจากค่า MS_r

MS_p แทน ความแปรปรวนของผู้สอบที่คำนวณจากการวิเคราะห์ความแปรปรวน

MS_r แทน ความคลาดเคลื่อนของความแปรปรวนที่คำนวณจากการวิเคราะห์ความแปรปรวน

MS_i แทน ความแปรปรวนของผู้ให้คะแนน

n_i แทน จำนวนของผู้ประเมินคะแนน

n_p แทน จำนวนของผู้สอบ

สรุป ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการพูดด้านความสามารถในการตอบคือ 0.8598 และความสามารถในการออกเสียงคือ 0.9923

2. แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร

1. แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนการสอนที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามของ ผศ. ดร. อดิศา เตียว ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ซึ่งทำการวิจัยในชุดโครงการเดียวกัน อย่างไรก็ดี คณะผู้วิจัยได้มีการปรับเปลี่ยนแบบสอบถามดังกล่าวเพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างของคณะผู้วิจัย ดังต่อไปนี้

- แก้ไขคำผิด และแก้ไขคำให้เหมาะสม ชัดเจน และครอบคลุมยิ่งขึ้น
- แบบสอบถามตอนที่ 1 (ข้อมูลทั่วไป) ได้แก้ไขปรับปรุงดังนี้

  ข้อ 1 เพิ่ม อายุ และ เพศ

  ข้อ 6 เปลี่ยนคำถามจาก “ท่านใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันหรือไม่” เป็น “ท่านใช้ภาษาอังกฤษทักษะใดมากที่สุดในชีวิตประจำวัน (ตอบได้เพียงข้อเดียว)” และเปลี่ยนตัวเลือกเป็น ☐ ฟัง ☐ พูด ☐ อ่าน ☐ เขียน
- แบบสอบถามตอนที่ 2 (ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนภาษาอังกฤษ) ได้แก้ไขปรับปรุงดังนี้

  ย้ายคำถาม ข้อ 7-11 ไปไว้ข้อ 1-5 ตอนที่ 3
- แบบสอบถามตอนที่ 3 (ทัศนคติ แรงจูงใจและความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยตัดทักษะอ่านและเขียน) ได้แก้ไขปรับปรุงดังนี้

  ข้อ 6 และข้อ 7 เปลี่ยนคำว่า “มีโอกาส” เป็น “ชอบ” และเพิ่ม “ฟังบทสนทนาหรือข้อความจากเทป” อีกหนึ่งกิจกรรม

  ข้อ 9 เปลี่ยนคำว่า “มีโอกาส” เป็น “ชอบ”

  ข้อ 9.3 เพิ่มคำว่า “เทป”

  ย้ายคำถามข้อที่ 6 ไปไว้ข้อที่ 7 ตอนที่ 2 และเปลี่ยนจากการพัฒนา “ทักษะฟังและพูด” เป็น “ทักษะภาษาอังกฤษ”

2. นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) และพิจารณาความถูกต้องของภาษา และนำผลการพิจารณามาวิเคราะห์หาความเที่ยงตรง โดยคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมด้านต่างๆกับประเด็นหลักของเนื้อหา โดยใช้สูตรของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 46) ดังนี้

$$IC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักด้านต่างๆ

ΣR แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

และกำหนดให้คะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่ตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

ข้อความในแบบสอบถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .05 ขึ้นไป ถือว่ามีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 44)

สรุป ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญคืออยู่ในระดับ 0.67-1

3. ชุดคำถามสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

1. คณะผู้วิจัยได้สร้างชุดคำถามสัมภาษณ์ฯ จำนวน 10 ข้อ

2. นำชุดคำถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) และพิจารณาความถูกต้องของภาษา และนำผลการพิจารณามาวิเคราะห์หาความเที่ยงตรง โดยคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมด้านต่างๆกับประเด็นหลักของเนื้อหา โดยใช้สูตรของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 46) ดังนี้

$$IC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักด้านต่างๆ

ΣR แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

และกำหนดให้คะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่ตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

ข้อความในชุดคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .05 ขึ้นไป ถือว่ามีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 44)

สรุป ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญคืออยู่ในระดับ 0.67-1

4. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

คณะผู้วิจัยได้สร้างแบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตรโดยสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาในแง่ความสามารถในการใช้ทักษะการฟังและการพูด และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

<u>ความสามารถในการใช้ทักษะการฟังและการพูด</u>

ความสามารถในการใช้ทักษะการฟัง

คณะผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบการฟังสัปดาห์ละ 1 ชุดๆ ละ 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน ตามหัวข้อที่กำหนดไว้ในแต่ละสัปดาห์ รวมทั้งหมด 6 ชุด เป็นคะแนนทั้งสิ้น 60 คะแนน จากนั้นนำแบบทดสอบฯ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) และพิจารณาความถูกต้องของภาษา และนำผลการพิจารณามาวิเคราะห์หาความเที่ยงตรง โดยคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมด้านต่างๆกับประเด็นหลักของเนื้อหา โดยใช้สูตรของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 46) ดังนี้

$$IC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักด้านต่างๆ

ΣR แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

และกำหนดให้คะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่ตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

ข้อความในแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .05 ขึ้นไป ถือว่ามีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 44)

สรุป ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญคืออยู่ในระดับ 0.67-1

ความสามารถในการใช้ทักษะการพูด

คณะผู้วิจัยได้ใช้การแสดงบทบาทสมมติตามหัวข้อที่กำหนดไว้ในแต่ละสัปดาห์ เพื่อทดสอบความสามารถในการใช้ทักษะการพูด รวมทั้งสิ้น 6 หัวข้อๆละ 10 คะแนน รวมคะแนนทั้งหมด 60 คะแนน โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนซึ่งปรับปรุงมาจาก Oller (1979: 320-323) ดังนี้

- ด้านการออกเสียง (Pronunciation) 5 คะแนน

5 คะแนน	เมื่อไม่มีการออกเสียงผิด แต่อาจจะไม่เหมือนเจ้าของภาษา
4 คะแนน	เมื่อใช้เสียงแปร่งในบางที่ และออกเสียงผิดในบางครั้งแต่ยังเข้าใจ
3 คะแนน	เมื่อใช้เสียงแปร่ง ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และออกเสียงผิด ๆ ทำให้เข้าใจผิดบางครั้ง
2 คะแนน	เมื่อออกเสียงผิดมาก ยากแก่การเข้าใจ
1 คะแนน	เมื่อออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

- ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) 5 คะแนน

5 คะแนน	เมื่อพูดได้คล่องแคล่ว แต่อาจจะไม่เหมือนเจ้าของภาษา
4 คะแนน	เมื่อพูดช้าและไม่คล่องแคล่วในบางครั้ง ทำให้ต้องพูดซ้ำใหม่ ติดขัดในเรื่องการใช้คำศัพท์บ้าง
3 คะแนน	เมื่อพูดช้าและไม่คล่องแคล่ว บางประโยคพูดได้ไม่จบ
2 คะแนน	เมื่อพูดช้ามากและติดตะกุกตะกัก ไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้น ๆ ที่พูดทุกวัน
1 คะแนน	เมื่อพูดช้ามากและติดตะกุกตะกัก ไม่ปะติดปะต่อ จนทำให้พูดสนทนาไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด

<u>การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน</u>

คณะผู้วิจัยได้ทำแบบบันทึกพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ในลักษณะเขียนบรรยายจากการสังเกตในชั้นเรียนเป็นรายวัน

5. แบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

1. คณะผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินเป็นแบบ Rating Scale จำนวน 25 ข้อ มี 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยใช้เกณฑ์สัมบูรณ์ (Absolute Criteria) ของ บุญชม ศรีสะอาด (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 45)ในการกำหนดและแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51-5.00 หมายความว่า เห็นด้วยในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51-4.50 หมายความว่า เห็นด้วยในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51-3.50 หมายความว่า เห็นด้วยในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51-2.50 หมายความว่า เห็นด้วยในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00-1.50 หมายความว่า เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

2. นำแบบประเมินไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) และพิจารณาความถูกต้องของภาษา และนำผลการพิจารณามาวิเคราะห์หาความเที่ยงตรง โดยคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมด้านต่างๆกับประเด็นหลักของเนื้อหา โดยใช้สูตรของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 46) ดังนี้

$$IC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักด้านต่างๆ

ΣR แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

และกำหนดให้คะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่ตรงกับประเด็นหลักด้านต่างๆที่ระบุไว้

ข้อความในแบบประเมินที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .05 ขึ้นไป ถือว่ามีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 44)

สรุป ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญคืออยู่ในระดับ 0.67-1

3. นำแบบประเมินที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2/2548 ที่มีคะแนนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ระดับ D+ ลงมา จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แบบแอลฟา (oC Coefficient) ของครอนบาค (ยาวาเฮ มุกตาบุตร, 2548 : 47)

$$oC_k = \frac{K}{K-1}\left[1-\frac{Sums^2_{items}}{S^2_{Total}}\right]$$

เมื่อ oC_k แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

K แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

$Sums^2_{items}$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S^2_{Total} แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

สรุป ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทั้งฉบับคือ 0.9681

6. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

คณะผู้วิจัยได้สร้างแบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) เพื่อติดตามผลหลังการเข้าร่วมหลักสูตรโดยสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาในแง่ความสามารถในการใช้ทักษะการฟังและการพูด และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

<u>ความสามารถในการใช้ทักษะการฟังและการพูด</u>

คณะผู้วิจัยได้ทำแบบบันทึกคะแนนเป็นแบบฟอร์มให้ผู้สอนในรายวิชาดังกล่าวกรอกคะแนนทักษะการฟังซึ่งมีทั้งสิ้น 50 คะแนน และคะแนนทักษะการพูดอีก 50 คะแนน รวมทั้งหมด 100 คะแนน

<u>การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน</u>

คณะผู้วิจัยได้ทำแบบบันทึกพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ในลักษณะเขียนบรรยายจากการสังเกตในชั้นเรียนเป็นรายสัปดาห์

<u>การเก็บรวบรวมข้อมูล</u>

คณะผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนเข้าร่วมหลักสูตร
2. ให้ผู้เรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร
3. สัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร
4. ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่กำหนดไว้จำนวน 6 หัวข้อ หัวข้อละ 5 แผนการสอน รวมทั้งหมด 30 แผนการสอน
5. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังและการพูดระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
6. บันทึกพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของผู้เรียนระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
7. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตร
8. สัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมหลักสูตร
9. ให้ผู้เรียนทำแบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มหลังการเรียนเสร็จสิ้น

10. ติดตามผลการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

<u>การวิเคราะห์ข้อมูล</u>

1. แบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

1. การหาค่าเฉลี่ยหรือมัชฌิมเลขคณิต (Mean) โดยใช้สูตร

$$\overline{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร

$$SD = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ SD แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนนทุกจำนวนในกลุ่ม

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกจำนวนยกกำลังสอง

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบค่าที (t- test) แบบ Dependent Samples โดยใช้สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\frac{N\sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}$$

เมื่อ N แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง

D แทน ผลต่างระหว่างคู่คะแนนก่อนและหลังเรียน

4. นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเขียนเรียบเรียงเป็นรายงานการวิจัย

2. แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร

1. การหาค่าเฉลี่ยหรือมัชฌิมเลขคณิต (Mean) โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร

$$SD = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ SD แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนนทุกจำนวนในกลุ่ม

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกจำนวนยกกำลังสอง

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3. นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเขียนเรียบเรียงเป็นรายงานการวิจัย

3. ชุดคำถามสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

คณะผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลในชุดคำถามสัมภาษณ์ทั้งหมด 10 ข้อ ดังต่อไปนี้

ข้อที่ 1, 4, 5, 6, 7, 8 และ 10 ใช้สูตรค่าร้อยละ (Percentage) ดังนี้ (รำไพ สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา, 2532 : 72)

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{ความถี่ของรายการนั้น}}{\text{ความถี่ทั้งหมด}} \times 100$$

ข้อที่ 2, 3, 5,6, 7, 8, 9 และ 10 รวบรวมข้อมูลแล้วเขียนบรรยายสรุป

4. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

ด้านความสามารถในการใช้ทักษะการฟังและการพูด คณะผู้วิจัยรวมคะแนนแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร เป็น 120 คะแนน แล้วนำมาคิดเป็น 100 % เพื่อดูระดับความสามารถในการใช้ทักษะดังกล่าว โดยมีเกณฑ์ดังนี้

80 ขึ้นไป = ระดับความสามารถดีมาก

70-79 = ระดับความสามารถดี

60-69 = ระดับความสามารถปานกลาง

50-59 = ระดับความสามารถพอใช้

ต่ำกว่า 50 = ระดับความสามารถต่ำ

ด้านการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน คณะผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมรายวันแล้วเขียนบรรยายสรุป

5. แบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

1. การหาค่าเฉลี่ยหรือมัชฌิมเลขคณิต (Mean) โดยใช้สูตร

$$\overline{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร

$$SD = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ SD แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนนทุกจำนวนในกลุ่ม

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกจำนวนยกกำลังสอง

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3. นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเขียนเรียบเรียงเป็นรายงานการวิจัย

6. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

ด้านความสามารถในการใช้ทักษะการฟังและการพูด คณะผู้วิจัยรวมคะแนนจากแบบบันทึกคะแนนทักษะการฟังและการพูดในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) เป็น 100 คะแนน เพื่อดูระดับความสามารถในการใช้ทักษะดังกล่าว โดยมีเกณฑ์ดังนี้

81 ขึ้นไป	=	ระดับความสามารถดีมาก
70-79	=	ระดับความสามารถดี
60-69	=	ระดับความสามารถปานกลาง
50-59	=	ระดับความสามารถพอใช้
ต่ำกว่า 50	=	ระดับความสามารถต่ำ

ด้านการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน คณะผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมรายสัปดาห์ แล้วเขียนบรรยายสรุป

บทที่ 4
ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี” คณะผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยและผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล คณะผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

SD แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t แทน ค่าสถิติในการแจกแจงแบบที (t-Test แบบ Dependent Samples)

การนำเสนอข้อมูล

คณะผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในทักษะการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร

ตอนที่ 4 ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ ความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

ตอนที่ 5 ผลการสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

ตอนที่ 6 ทัศนคติต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ตอนที่ 7 การติดตามผลการเรียนหลังเข้าร่วมหลักสูตร

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน

ตารางที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
ชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	33	100.00
รวม	33	100.00
อายุ		
19 ปี	22	66.67
20 ปี	10	30.30
21 ปี	1	3.03
รวม	33	100.00
เพศ		
ชาย	4	12.12
หญิง	29	87.88
รวม	33	100.00
เกรดรายวิชา 417-101 English I		
เกรด D+	8	24.24
เกรด D	15	45.45
เกรด E	10	30.30
รวม	33	100.00
เกรดรายวิชา 417-102 English II		
เกรด C+	4	12.12
เกรด C	1	3.03
เกรด D+	16	18.48
เกรด D	5	15.15
เกรด E	2	6.06
ยกเลิกการลงทะเบียน	5	15.15
รวม	33	100.00
ความสนใจเลือกเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆ นอกเหนือจากรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้		
สนใจ	22	66.67

ไม่สนใจ	3	9.09
ไม่แน่ใจ	8	24.24
รวม	33	100
การเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้น		
อนุบาล	1	3.03
ประถมศึกษา	31	93.94
มัธยมศึกษา	-	-
ไม่ตอบ	1	3.03
รวม	33	100.00
การเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ		
ไม่เคย	16	48.48
เคย	17	51.52
รวม	33	100.00
ระดับที่เคยเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ		
อนุบาล	1	3.03
ประถมศึกษา	1	3.03
มัธยมศึกษา	14	42.42
อุดมศึกษา	1	3.03
ไม่เคยเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ	16	48.48
รวม	33	100.00
จำนวนอาจารย์ชาวต่างประเทศที่ร่วมเรียนในแต่ละระดับ		
อนุบาล	7	21.21
ประถมศึกษา	6	18.18
มัธยมศึกษา	1	3.03
อุดมศึกษา	2	6.06
ไม่ตอบ	1	3.06
ไม่เคยเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ	16	48.48
รวม	33	100.00
การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันนอกจากการเรียนในชั้นเรียนและทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์		
ไม่ใช้เลย	-	-

ใช้น้อย	21	63.64
ใช้พอสมควร	11	33.33
ใช้มาก	1	3.03
รวม	33	100.00
ทักษะภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันที่ใช้มากที่สุดนอกจากการเรียนในชั้นเรียนและทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์		
การฟัง	15	45.45
การพูด	5	15.15
การอ่าน	10	30.30
การเขียน	3	9.10
รวม	33	100.00
เหตุผลที่เรียนภาษาอังกฤษ		
ชอบ/สนใจ เลือกเป็นอันดับ 1	11	33.3
เห็นประโยชน์ เลือกเป็นอันดับ 1	9	27.3
หลักสูตรบังคับ เลือกเป็นอันดับ 1	8	24.2
พ่อแม่/ผู้ปกครองส่งเสริม เลือกเป็นอันดับ 1	3	9.1
ไม่แสดงความคิดเห็น	2	6.1
รวม	33	100.00

จากตาราง นักศึกษาทุกคนกำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยมีอายุ 19 ปี 20 ปี และ 21 ปี คิดเป็นร้อยละ 66.67 30.30 และ 3.03 ตามลำดับ ร้อยละ 12.12 เป็นนักศึกษาชาย และร้อยละ 87.88 เป็นนักศึกษาหญิง นักศึกษาเรียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ได้ผลการเรียนระดับ D+ คิดเป็นร้อยละ 24.24 ระดับ D ร้อยละ 45.45 และระดับ E ร้อยละ 30.30 ในขณะที่ผลการเรียนวิชา 417-102 English II (ภาษาอังกฤษ 2) นั้น นักศึกษาร้อยละ 12.12 ได้ผลการเรียนระดับ C+ ร้อยละ 3.03 ระดับ C ร้อยละ 18.48 ระดับ D+ ร้อยละ 15.15 ระดับ D ร้อยละ 6.06 ระดับ E และร้อยละ 15.15 ยกเลิกผลการเรียน

ด้านความสนใจเลือกเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆนอกเหนือจากรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้เรียนนั้น ผู้เรียนร้อยละ 66.67 มีความสนใจ ร้อยละ 9.09 ไม่สนใจ ในขณะที่ร้อยละ 24.24 ยังไม่แน่ใจ

สำหรับภูมิหลังในการเรียนภาษาอังกฤษ คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนร้อยละ 3.03 เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล ในขณะที่ร้อยละ 93.94 เริ่มเรียนในระดับประถมศึกษา โดยร้อยละ 48.48 ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ และร้อยละ 51.52 เคยเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศมาก่อน โดยร้อยละ 3.03 เคยเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศในระดับอนุบาล ซึ่งเท่ากับระดับประถมศึกษา และอุดมศึกษา ในขณะที่ร้อยละ 42.42 เคยเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศในระดับมัธยม จำนวนอาจารย์ชาวต่างประเทศที่เคยเรียนด้วยในแต่ละระดับนั้นคิดเป็น ระดับอนุบาลร้อยละ 21.21 ระดับประถมศึกษาร้อยละ 18.18 ระดับมัธยมศึกษาร้อยละ 3.03 และระดับมัธยมศึกษาร้อยละ 6.06

ในส่วนของทักษะภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันที่ใช้มากที่สุดนอกจากการเรียนในชั้นเรียนและทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ พบว่า ผู้เรียนใช้ทักษะการฟังมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.45 รองลงมาคือทักษะการอ่าน คิดเป็นร้อยละ 30.30 ทักษะการพูด คิดเป็นร้อยละ 15.15 และทักษะการเขียน คิดเป็นร้อยละ 9.10

เหตุผลอันดับแรกในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ชอบ/สนใจ คิดเป็นร้อยละ 33.3 เห็นประโยชน์ ร้อยละ 27.3 หลักสูตรบังคับ ร้อยละ 24.2 และ พ่อแม่/ผู้ปกครองส่งเสริม ร้อยละ 9.1

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในทักษะการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบทักษะการฟังก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

คนที่	ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร (10 คะแนน)	รวมคะแนนก่อนเข้าร่วมหลักสูตร (คิดเป็นร้อยละ)	เกณฑ์ร้อยละ 70	หลังเข้าร่วมหลักสูตร (10 คะแนน)	รวมคะแนนหลังเข้าร่วมหลักสูตร (คิดเป็นร้อยละ)	เกณฑ์ร้อยละ 70
1	2	20	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
2	4	40	ไม่ผ่าน	8	80	ผ่าน
3	2	20	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
4	6	60	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
5	7	70	ผ่าน	7	70	ผ่าน
6	7	70	ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
7	3	30	ไม่ผ่าน	10	100	ผ่าน
8	2	20	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
9	1	10	ไม่ผ่าน	5	50	ไม่ผ่าน
10	2	20	ไม่ผ่าน	4	40	ไม่ผ่าน

11	3	30	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
12	3	30	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
13	3	30	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
14	2	20	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
15	3	30	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
16	3	30	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
17	2	20	ไม่ผ่าน	9	90	ผ่าน
18	6	60	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
19	2	20	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
20	1	10	ไม่ผ่าน	3	30	ไม่ผ่าน
21	3	30	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
22	6	60	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
23	3	30	ไม่ผ่าน	4	40	ไม่ผ่าน
24	3	30	ไม่ผ่าน	5	50	ไม่ผ่าน
25	2	20	ไม่ผ่าน	4	40	ไม่ผ่าน
26	5	50	ไม่ผ่าน	8	80	ผ่าน
27	4	40	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
28	2	20	ไม่ผ่าน	4	40	ไม่ผ่าน
29	3	30	ไม่ผ่าน	4	40	ไม่ผ่าน
30	1	10	ไม่ผ่าน	5	50	ไม่ผ่าน
31	2	20	ไม่ผ่าน	5	50	ไม่ผ่าน
32	7	70	ผ่าน	7	70	ผ่าน
33	4	40	ไม่ผ่าน	5	50	ไม่ผ่าน

จากตาราง ผู้เรียนจำนวน 3 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 และจำนวน 30 คน ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ในการทำแบบทดสอบทักษะการฟังก่อนเข้าร่วมหลักสูตร

ในการทำแบบทดสอบทักษะการฟังหลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนจำนวน 15 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 และจำนวน 18 คน ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบทักษะการฟังของผู้เรียนก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

การทดสอบ	$\overline{X}$	SD.	t
ก่อนเรียน	3.30	1.78	8.194***
หลังเรียน	6.12	1.56	

*** p < .001

จากตาราง ผู้เรียนที่เข้าร่วมหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม มีผลการทดสอบทักษะการฟังหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบทักษะการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

คนที่	ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร (10 คะแนน)	รวมคะแนนก่อนเข้าร่วมหลักสูตร (คิดเป็นร้อยละ)	เกณฑ์ร้อยละ 70	หลังเข้าร่วมหลักสูตร (10 คะแนน)	รวมคะแนนหลังเข้าร่วมหลักสูตร (คิดเป็นร้อยละ)	เกณฑ์ร้อยละ 70
1	4	40	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
2	5	50	ไม่ผ่าน	9	90	ผ่าน
3	5	50	ไม่ผ่าน	8	80	ผ่าน
4	3	30	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
5	7	70	ผ่าน	8	80	ผ่าน
6	3	30	ไม่ผ่าน	5	50	ไม่ผ่าน
7	3	30	ไม่ผ่าน	9	90	ผ่าน
8	3	30	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
9	4	40	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
10	4	40	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
11	5	50	ไม่ผ่าน	8	80	ผ่าน
12	5	50	ไม่ผ่าน	8	80	ผ่าน
13	3	30	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
14	8	80	ผ่าน	9	90	ผ่าน
15	5	50	ไม่ผ่าน	8	80	ผ่าน
16	5	50	ไม่ผ่าน	5	50	ไม่ผ่าน
17	4	40	ไม่ผ่าน	5	50	ไม่ผ่าน
18	8	80	ผ่าน	10	100	ผ่าน

19	5	50	ไม่ผ่าน	9	90	ผ่าน
20	2	20	ไม่ผ่าน	9	90	ผ่าน
21	5	50	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
22	5	50	ไม่ผ่าน	8	80	ผ่าน
23	3	30	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
24	3	30	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
25	3	30	ไม่ผ่าน	6	60	ไม่ผ่าน
26	5	50	ไม่ผ่าน	9	90	ผ่าน
27	3	30	ไม่ผ่าน	9	90	ผ่าน
28	5	50	ไม่ผ่าน	7	70	ผ่าน
29	2	20	ไม่ผ่าน	5	50	ไม่ผ่าน
30	6	60	ไม่ผ่าน	9	90	ผ่าน
31	4	40	ไม่ผ่าน	8	80	ผ่าน
32	3	30	ไม่ผ่าน	5	50	ไม่ผ่าน
33	4	40	ไม่ผ่าน	8	80	ผ่าน

จากตาราง ผู้เรียนจำนวน 3 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 และจำนวน 30 คน ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ในการทำแบบทดสอบทักษะการพูดก่อนเข้าร่วมหลักสูตร

ในการทำแบบทดสอบทักษะการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนจำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 และจำนวน 10 คน ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบทักษะการพูดของผู้เรียนก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

การทดสอบ	$\bar{X}$	**SD.**	**t**
ก่อนเรียน	4.30	1.49	11.731***
หลังเรียน	7.36	1.48	

*** $p < .001$

จากตาราง ผู้เรียนที่เข้าร่วมหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม มีผลการทดสอบทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบทักษะการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

คนที่	ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร (20 คะแนน)	รวมคะแนนก่อนเข้าร่วมหลักสูตร (คิดเป็นร้อยละ)	เกณฑ์ร้อยละ 70	หลังเข้าร่วมหลักสูตร (20 คะแนน)	รวมคะแนนหลังเข้าร่วมหลักสูตร (คิดเป็นร้อยละ)	เกณฑ์ร้อยละ 70
1	6	30	ไม่ผ่าน	13	65	ไม่ผ่าน
2	9	45	ไม่ผ่าน	17	85	ผ่าน
3	7	35	ไม่ผ่าน	15	75	ผ่าน
4	9	45	ไม่ผ่าน	13	65	ไม่ผ่าน
5	14	70	ผ่าน	15	75	ผ่าน
6	10	50	ไม่ผ่าน	11	55	ไม่ผ่าน
7	6	30	ไม่ผ่าน	19	95	ผ่าน
8	5	25	ไม่ผ่าน	13	65	ไม่ผ่าน
9	5	25	ไม่ผ่าน	11	55	ไม่ผ่าน
10	6	30	ไม่ผ่าน	10	50	ไม่ผ่าน
11	8	40	ไม่ผ่าน	15	75	ผ่าน
12	8	40	ไม่ผ่าน	14	70	ผ่าน
13	6	30	ไม่ผ่าน	14	70	ผ่าน
14	10	50	ไม่ผ่าน	16	80	ผ่าน
15	8	40	ไม่ผ่าน	15	75	ผ่าน
16	8	40	ไม่ผ่าน	12	60	ไม่ผ่าน
17	6	30	ไม่ผ่าน	14	70	ผ่าน
18	14	70	ผ่าน	16	80	ผ่าน
19	7	35	ไม่ผ่าน	15	75	ผ่าน
20	3	15	ไม่ผ่าน	12	60	ไม่ผ่าน
21	8	40	ไม่ผ่าน	13	65	ไม่ผ่าน
22	11	55	ไม่ผ่าน	15	75	ผ่าน
23	6	30	ไม่ผ่าน	10	50	ไม่ผ่าน
24	6	30	ไม่ผ่าน	12	60	ไม่ผ่าน
25	5	25	ไม่ผ่าน	10	50	ไม่ผ่าน
26	10	50	ไม่ผ่าน	17	85	ผ่าน
27	7	35	ไม่ผ่าน	16	80	ผ่าน

28	7	35	ไม่ผ่าน	11	55	ไม่ผ่าน
29	5	25	ไม่ผ่าน	9	45	ไม่ผ่าน
30	7	35	ไม่ผ่าน	14	70	ผ่าน
31	6	30	ไม่ผ่าน	13	65	ไม่ผ่าน
32	10	50	ไม่ผ่าน	12	60	ไม่ผ่าน
33	8	40	ไม่ผ่าน	13	65	ไม่ผ่าน

จากตาราง ผู้เรียนจำนวน 2 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 และจำนวน 31 คน ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ในการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดก่อนเข้าร่วมหลักสูตร

ในการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนจำนวน 16 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 และจำนวน 17 คน ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

การทดสอบ	$\bar{X}$	**SD.**	**t**
ก่อนเรียน	7.61	2.45	13.198***
หลังเรียน	13.48	2.33	

*** p < .001

จากตาราง ผู้เรียนที่เข้าร่วมหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม มีผลการทดสอบทักษะการฟังและการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร

ตารางที่ 10 ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อความ	$\bar{X}$	**SD.**	**ระดับ**
1. ท่านชอบเรียนภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด	3.73	0.72	มาก
2. ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในด้านต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด			
2.1 การศึกษา	4.58	0.50	มากที่สุด
2.2 การทำงาน	4.52	0.51	มากที่สุด
2.3 ชีวิตประจำวัน	3.73	0.72	มาก

3. ท่านถนัดทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด			
3.1 ฟัง	2.73	0.88	ปานกลาง
3.2 พูด	3.00	0.83	ปานกลาง
3.3 อ่าน	3.27	0.80	ปานกลาง
3.4 เขียน	2.70	0.73	ปานกลาง
4. ท่านคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้ยากต่อการเรียนรู้ หรือยากต่อการพัฒนา มากน้อยเพียงใด			
4.1 ฟัง	3.27	1.01	ปานกลาง
4.2 พูด	3.12	0.96	ปานกลาง
4.3 อ่าน	3.12	0.82	ปานกลาง
4.4 เขียน	3.18	0.95	ปานกลาง
5. ท่านมีโอกาสฝึกทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้***<u>ในชั้นเรียน</u>*** มากน้อยเพียงใด			
5.1 ฟัง	3.33	0.85	ปานกลาง
5.2 พูด	3.18	0.88	ปานกลาง
5.3 อ่าน	3.52	0.80	มาก
5.4 เขียน	3.24	0.83	ปานกลาง
6. ท่านมีโอกาสฝึกทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้***<u>นอกชั้นเรียน</u>*** มากน้อยเพียงใด			
6.1 ฟัง	2.58	0.87	ปานกลาง
6.2 พูด	2.42	0.87	น้อย
6.3 อ่าน	2.79	0.89	ปานกลาง
6.4 เขียน	2.30	0.92	น้อย
7. ท่านคิดว่าการฝึกฝนเพิ่มเติมด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมีความจำเป็นมากน้อยเพียงใดต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	4.15	0.91	มาก

ตารางความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนภาษาอังกฤษ แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนชอบเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากและคิดว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อการศึกษาและการทำงานในระดับมากที่สุด ส่วนประโยชน์ด้านชีวิตประจำวันในระดับมาก ผู้เรียนมีความถนัดภาษาอังกฤษทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ในระดับปานกลาง และคิดว่าทักษะดังกล่าวยากต่อการเรียนรู้ หรือยากต่อการพัฒนาในระดับปานกลางเช่นกัน ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะภาษาอังกฤษ

ในชั้นเรียนด้านทักษะการอ่านในระดับมาก ส่วนด้านการฟัง พูด และเขียนมีโอกาสฝึกทักษะภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง และนอกชั้นเรียนผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะการฟังและการอ่านในระดับปานกลาง ส่วนการพูดและเขียนในระดับน้อย และผู้เรียนคิดว่าการฝึกฝนเพิ่มเติมด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมีความจำเป็นต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระดับมาก

ตารางที่ 11 ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อความ	$\bar{X}$	SD.	ระดับ
1. ท่านต้องการปรับปรุงและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด			
1.1 ฟัง	4.39	0.50	มาก
1.2 พูด	4.21	0.82	มาก
2. ท่านคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มีความสำคัญ ***ต่อการศึกษา*** มากน้อยเพียงใด			
2.1 ฟัง	4.55	0.51	มากที่สุด
2.2 พูด	4.55	0.56	มากที่สุด
3. ท่านคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มีความสำคัญ ***ต่อการทำงาน*** มากน้อยเพียงใด			
3.1 ฟัง	4.48	0.62	มาก
3.2 พูด	4.61	0.56	มากที่สุด
4. ท่านคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มีความสำคัญ ***ต่อชีวิตประจำวัน*** มากน้อยเพียงใด			
4.1 ฟัง	3.75	0.72	มาก
4.2 พูด	3.97	0.78	มาก
5. เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ท่านคิดว่าท่านมีความพร้อมในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด			
5.1 ฟัง	3.09	0.72	ปานกลาง
5.2 พูด	3.09	0.77	ปานกลาง
6. ท่านชอบฝึกฝนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษใน***ชั้นเรียน***ด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด			
6.1 การฟังเพลง	3.76	1.03	มาก

6.2 การฟังบทสนทนาหรือข้อความจากเทป	3.06	0.79	ปานกลาง
6.3 การร้องเพลง	3.27	1.23	ปานกลาง
6.4 การดูวิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์	3.42	0.90	ปานกลาง
6.5 การเล่นเกม	3.21	1.11	ปานกลาง
6.6 การเล่าเรื่อง	2.79	0.86	ปานกลาง
6.7 การพูดหน้าชั้นเรียน	3.12	0.96	ปานกลาง
6.8 การอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	2.58	0.79	ปานกลาง
6.9 การฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติ	3.36	0.96	ปานกลาง
6.10 การฝึกออกเสียง	3.85	0.91	มาก
6.11 การฝึกสนทนากับเพื่อน	3.70	0.85	มาก
6.12 การสนทนากับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ	2.67	1.19	ปานกลาง
6.13 อื่นๆ (โปรดระบุ)..... - ให้อาจารย์พูดภาษาอังกฤษกับนักศึกษา - การฝึกพูด - การเล่นทายศัพท์	3.33	1.53	ปานกลาง
7. ท่านชอบฝึกฝนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษ***<u>นอกชั้นเรียน</u>*** ด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด			
7.1 การฟังเพลง	3.91	0.88	มาก
7.2 การฟังบทสนทนาหรือข้อความจากเทป	2.64	0.65	ปานกลาง
7.3 การร้องเพลง	3.58	0.97	มาก
7.4 การดูวิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์	3.30	0.81	ปานกลาง
7.5 การเล่นเกม	2.79	1.05	ปานกลาง
7.6 การเล่าเรื่อง	2.18	0.77	น้อย
7.7 การพูดในที่ชุมชน	2.09	0.72	น้อย
7.8 การอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	1.97	0.73	น้อย
7.9 การฝึกออกเสียง	3.12	0.86	ปานกลาง
7.10 การฝึกสนทนากับเพื่อน	3.30	0.88	ปานกลาง
7.11 การฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติ	2.85	0.94	ปานกลาง
7.12 การสนทนากับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ	2.18	0.92	น้อย
7.13 การเข้าค่ายภาษาอังกฤษ	2.70	1.19	ปานกลาง
7.14 การเรียนเสริมทักษะจากสถาบันภายนอก	2.53	0.92	ปานกลาง

7.15 การไปต่างประเทศ	1.85	1.15	น้อย
7.16 อื่นๆ (โปรดระบุ)..... - เล่นทายศัพท์	1.00	0.00	น้อยที่สุด
8. ท่านคิดว่ากิจกรรมพัฒนาทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษต่อไปนี้น่าสนใจมากน้อยเพียงใด			
8.1 การฟังเพลง	4.18	0.64	มาก
8.2 การฟังบทสนทนาหรือข้อความจากเทป	3.85	0.62	มาก
8.3 การร้องเพลง	3.67	0.89	มาก
8.4 การดูวิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์	3.85	0.87	มาก
8.5 การเล่นเกม	3.21	1.11	ปานกลาง
8.6 การเล่าเรื่อง	3.30	0.81	ปานกลาง
8.7 การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน	3.55	0.83	มาก
8.8 การอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	3.27	1.01	ปานกลาง
8.9 การฝึกออกเสียง	4.09	0.84	มาก
8.10 การฝึกสนทนากับเพื่อน	3.91	0.68	มาก
8.11 การฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติ	4.06	0.83	มาก
8.12 การสนทนากับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ	3.88	1.11	มาก
8.13 การเข้าค่ายภาษาอังกฤษ	3.97	0.98	มาก
8.14 การเรียนเสริมทักษะจากสถาบันภายนอก	3.48	1.15	ปานกลาง
8.15 การไปต่างประเทศ	3.39	1.25	ปานกลาง
8.16 อื่นๆ (โปรดระบุ)..... - ทัศนศึกษาที่ๆมีชาวต่างประเทศจำนวนมาก - การเล่นทายสำนวนโวหาร	4.50	0.71	มาก
9. ท่านชอบฝึกฝนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้/สื่อต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด			
9.1 ตำราเรียน	3.09	0.63	ปานกลาง
9.2 บทเรียนคอมพิวเตอร์	3.15	0.71	ปานกลาง
9.3 วิทยุ/เทป	3.24	0.83	ปานกลาง
9.4 โทรทัศน์	3.61	0.86	มาก
9.5 วิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์	3.55	0.87	มาก
9.6 อินเตอร์เน็ต	3.61	0.90	มาก

9.7 ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง	2.67	0.74	ปานกลาง
9.8 อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... - เพลง/ประสบการณ์ตรง - บอร์ดประกาศต่าง ๆ	3.50	0.71	ปานกลาง
10. ท่านคิดว่าแหล่งเรียนรู้/สื่อต่อไปนี้มีช่วยพัฒนาทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด			
10.1 ตำราเรียน	3.64	0.74	มาก
10.2 บทเรียนคอมพิวเตอร์	3.64	0.82	มาก
10.3 วิทยุ/เทป	3.76	0.71	มาก
10.4 โทรทัศน์	3.73	0.84	มาก
10.5 วิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์	4.00	0.75	มาก
10.6 อินเตอร์เน็ต	4.00	0.79	มาก
10.7 ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง	3.50	0.84	ปานกลาง
10.8 อื่นๆ (โปรดระบุ) ..... - ประสบการณ์จริงและการใช้จริง - ตามป้ายประกาศต่าง ๆ	4.50	0.71	มาก
11. เมื่อท่านฟังและพูดภาษาอังกฤษ ท่านมีความรู้สึกหรือทำสิ่งต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด			
11.1 สนุก/มีความสุข	3.67	0.74	มาก
11.2 เครียด/กังวล	2.82	0.92	ปานกลาง
11.3 กลัวฟังไม่เข้าใจ	3.39	0.90	ปานกลาง
11.4 กลัวฟังไม่ทัน	3.64	0.70	มาก
11.5 กลัวพูดผิดไวยากรณ์	3.70	0.88	มาก
11.6 กลัวผู้ฟังไม่เข้าใจสิ่งที่ตนเองพูด	3.67	0.85	มาก
11.7 อาย/เขินเวลาพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่น	3.36	0.99	ปานกลาง
11.8 มั่นใจในความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของตนเอง	2.85	0.80	ปานกลาง
11.9 มั่นใจในความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง	2.85	0.83	ปานกลาง
11.10 พูดมากกว่าฟัง	2.91	1.04	ปานกลาง
11.11 ฟังมากกว่าพูด	3.21	0.65	ปานกลาง

	11.12 หลีกเลี่ยงการพูด/พูดเท่าที่จำเป็น	3.18	0.77	ปานกลาง
	11.13 ไม่ลดละความพยายาม/ความตั้งใจเมื่อฟังไม่ทัน หรือไม่เข้าใจ	3.36	0.70	ปานกลาง
	11.14 ไม่ลดละความพยายาม ถึงแม้จะพูดติดๆขัดๆ	3.48	0.67	ปานกลาง
	11.15 เมื่อไม่รู้ศัพท์ พยายามสื่อสารด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ เช่น แสดงท่าทางประกอบ วาดภาพ	3.52	0.83	มาก
	11.16 อื่นๆ (โปรดระบุ)..... - ความต้องการที่จะพูด	4.00	0.00	มาก
12.	ท่านคิดว่าปัญหาและอุปสรรคในการใช้ทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษของท่านมาจากสาเหตุต่างๆ ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด			
	12.1 ฟังไม่ทัน	3.94	0.66	มาก
	12.2 ฟังไม่เข้าใจ	3.88	0.78	มาก
	12.3 ไม่คุ้นกับสำเนียงเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ	3.85	1.00	มาก
	12.4 ออกเสียงไม่ได้/ไม่ชัด	3.55	0.83	มาก
	12.5 ไม่รู้ศัพท์	3.82	0.92	มาก
	12.6 ไม่รู้ไวยากรณ์	3.55	0.79	มาก
	12.7 ขาดความมั่นใจ	3.27	1.01	ปานกลาง
	12.8 ไม่ได้ฝึกทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากเพียงพอ	3.09	0.95	ปานกลาง
	12.9 ฝึกฝนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกชั้นเรียนน้อยเกินไป	3.36	0.93	ปานกลาง
	12.10 ไม่มีโอกาสใช้ทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง	3.58	0.97	มาก
	12.11 วิธีการสอนของอาจารย์	3.15	0.87	ปานกลาง
	12.12 บุคลิกของอาจารย์	2.94	1.27	ปานกลาง
	12.13 อื่นๆ (โปรดระบุ)..... - ความกล้า,ความมั่นใจ - ความไม่มั่นใจ	4.00	1.41	มาก
13	ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษทำให้ท่าน			

. ได้รับประโยชน์ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด			
13.1 สามารถนำไปใช้ติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ	3.91	0.77	มาก
13.2 สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต	4.27	0.72	มาก
13.3 มีความโดดเด่นในสังคม	3.48	1.03	ปานกลาง
13.4 ได้รับการยอมรับในสังคม	3.55	0.75	มาก
13.5 มีโอกาสในการเลือกงานมากกว่าผู้อื่น	4.21	0.74	มาก
13.6 มีโอกาสในการได้รับเลือกให้เข้าทำงานมากกว่าผู้อื่น	4.33	0.65	มาก
13.7 มีโอกาสในการศึกษาต่อ	4.28	0.63	มาก
13.8 มีเพื่อนเป็นชาวต่างชาติ	3.69	0.90	มาก
13.9 รู้และเข้าใจข้อมูลข่าวสารมากกว่าผู้อื่น	4.06	0.62	มาก
13.10 ได้คะแนนสอบวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษ เช่น โทเฟิลในระดับที่น่าพอใจ	3.66	0.94	มาก
13.11 ฟังเพลง ฟังข่าว ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษเข้าใจ	4.03	0.74	มาก
13.12 มีความสุขในการไปเที่ยวต่างประเทศ	3.94	0.72	มาก
13.13 มีโอกาสในการไปต่างประเทศ	3.84	0.85	มาก
13.14 ได้รับทุนในการศึกษาต่อต่างประเทศ	3.84	1.13	มาก
13.15 อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... - มีประโยชน์ในการทำงาน - ความภูมิใจในตนเอง	4.33	0.58	มาก
14. ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนทำให้ท่านได้รับสิ่งต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด			
14.1 ได้รับคำชมเชยจากเพื่อนร่วมชั้น	3.09	0.73	ปานกลาง
14.2 ได้รับคำชมเชยจากผู้สอน	3.16	0.68	ปานกลาง
14.3 ได้รับผลการเรียนในระดับดี	3.63	0.71	มาก
14.4 ได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมชั้น	3.41	0.56	ปานกลาง
14.5 ได้รับการยอมรับจากผู้สอน	3.44	0.67	ปานกลาง
14.6 ได้รับความรู้มากกว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียน	3.41	0.71	ปานกลาง
14.7 อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... - ได้เพื่อนใหม่	4.00	0.00	มาก

จากตารางพบว่าผู้เรียนต้องการปรับปรุงและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและพูดในระดับมาก นอกจากนี้ ผู้เรียนยังคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและพูดมีความสำคัญต่อการศึกษาในระดับมากที่สุด และทักษะการฟังมีความสำคัญต่อการทำงานในระดับมาก และทักษะการพูดมีความสำคัญระดับมากที่สุด ส่วนความสำคัญต่อชีวิตประจำวันนั้น ผู้เรียนคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและพูดมีความสำคัญในระดับมาก และผู้เรียนคิดว่าเมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ผู้เรียนมีความพร้อมในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดในระดับปานกลาง

ผู้เรียนชอบฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนด้วยการฟังเพลง การฝึกออกเสียงและการฝึกสนทนากับเพื่อนในระดับมาก ส่วนด้านการฟังบทสนทนาหรือข้อความจากเทป การร้องเพลง การดูวิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์ การเล่นเกม การเล่าเรื่องการพูดหน้าชั้นเรียน การอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติ การสนทนากับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ ให้อาจารย์พูดภาษาอังกฤษกับผู้เรียน การฝึกพูด การเล่นทายศัพท์อยู่ในระดับปานกลาง

ผู้เรียนชอบฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ด้วยการฟังเพลงการร้องเพลงระดับมาก และชอบการฟังบทสนทนาหรือข้อความจากเทป การดูวิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์ การเล่นเกม การฝึกออกเสียง การฝึกสนทนากับเพื่อน การฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติ การเข้าค่ายภาษาอังกฤษ การเรียนเสริมทักษะจากสถาบันภายนอก ชอบการเล่าเรื่อง การพูดในที่ชุมชน การอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสนทนากับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ และการไปต่างประเทศ ระดับน้อย ส่วนการเล่นทายศัพท์ผู้เรียนชอบในระดับน้อยที่สุด

ผู้เรียนคิดว่ากิจกรรมพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่น่าสนใจระดับมาก ได้แก่ การฟังเพลง การฟังบทสนทนาหรือข้อความจากเทป การร้องเพลง การดูวิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์ การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน การฝึกออกเสียง การฝึกสนทนากับเพื่อน การฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติ การสนทนากับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ การเข้าค่ายภาษาอังกฤษ ทัศนศึกษาที่ๆมีชาวต่างประเทศจำนวนมาก และการเล่นทายสำนวนโวหาร ส่วนที่ชอบระดับปานกลางได้แก่ การเล่นเกม การเล่าเรื่อง การอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การเรียนเสริมทักษะจากสถาบันภายนอกและการไปต่างประเทศ

ผู้เรียนชอบฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้/สื่อได้แก่ โทรทัศน์ วิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์ และอินเตอร์เน็ตระดับมาก ส่วนตำราเรียน บทเรียนคอมพิวเตอร์

วิทยุ/เทป ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เพลง/ประสบการณ์ตรงและบอร์ดประกาศต่าง ๆ ระดับปานกลาง

ผู้เรียนคิดว่าแหล่งการเรียนรู้/สื่อได้แก่ ตำราเรียน บทเรียนคอมพิวเตอร์ วิทยุ/เทป โทรทัศน์ วิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์ อินเตอร์เน็ต ประสบการณ์จริงและการใช้จริงตามป้ายประกาศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในระดับมาก ส่วนศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง

ผู้เรียนคิดว่าเมื่อฟังและพูดภาษาอังกฤษจะรู้สึกสนุก/มีความสุข กลัวฟังไม่ทัน กลัวพูดผิดไวยากรณ์ กลัวผู้ฟังไม่เข้าใจสิ่งที่ตนเองพูด เมื่อไม่รู้ศัพท์ พยายามสื่อสารด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ เช่น แสดงท่าทางประกอบ วาดภาพและมีความต้องการที่จะพูดในระดับมาก ส่วนรู้สึกเครียด/กังวล กลัวฟังไม่เข้าใจ อาย/เขินเวลาพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่น มั่นใจในความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของตนเอง พูดมากกว่าฟัง ฟังมากกว่าพูด หลีกเลี่ยงการพูด/พูดเท่าที่จำเป็น ไม่ลดละความพยายาม/ความตั้งใจเมื่อฟังไม่ทันหรือไม่เข้าใจ ไม่ลดละความพยายาม ถึงแม้จะพูดติดๆขัดๆอยู่ในระดับปานกลาง

ผู้เรียนคิดว่าปัญหาและอุปสรรคในการใช้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของตนมาจากสาเหตุต่างๆ ได้แก่ ฟังไม่ทัน ฟังไม่เข้าใจ ไม่คุ้นกับสำเนียงเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ ออกเสียงไม่ได้/ไม่ชัด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่รู้ไวยากรณ์ ไม่มีโอกาสใช้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ความกล้า และความมั่นใจมีปัญหาในระดับมาก ส่วนการขาดความมั่นใจ ฝึกฝนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกห้องเรียน วิธีการสอนและบุคลิกของอาจารย์มีปัญหาระดับปานกลาง

ผู้เรียนคิดว่าความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษทำให้ได้รับประโยชน์ระดับมากในด้านต่างๆได้แก่ สามารถนำไปใช้ติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต ได้รับการยอมรับในสังคม มีโอกาสในการเลือกงานมากกว่าผู้อื่น มีโอกาสในการศึกษาต่อ มีเพื่อนเป็นชาวต่างชาติ รู้และเข้าใจข้อมูลข่าวสารมากกว่าผู้อื่น ได้คะแนนสอบวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษ เช่น โทเฟิลในระดับที่น่าพอใจ ฟังเพลง ฟังข่าว ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษเข้าใจ มีความสุขในการไปเที่ยวต่างประเทศ มีโอกาสในการไปต่างประเทศ ได้รับทุนในการศึกษาต่อต่างประเทศ มีประโยชน์ในการทำงานและความภูมิใจในตนเอง ส่วนมีความโดดเด่นในสังคมผู้เรียนคิดว่ามีประโยชน์ระดับปานกลาง

ผู้เรียนคิดว่าความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนทำให้ได้รับผลการเรียนในระดับดี ได้เพื่อนใหม่ ในระดับมาก ส่วนการได้รับคำชมเชยจากเพื่อนร่วมชั้น ได้รับคำ

ชมเชยจากผู้สอน ได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมชั้น ได้รับการยอมรับจากผู้สอน ได้รับความรู้มากกว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียน ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 4 ผลการสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

ตารางที่ 12 ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

รายการ	**ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร**		**หลังเข้าร่วมหลักสูตร**	
	จำนวน	**ร้อยละ**	**จำนวน**	**ร้อยละ**
ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษน่าสนใจหรือไม่				
น่าสนใจ	33	100	33	100
ไม่น่าสนใจ	-	-	-	-
รวม	33	100	33	100
ท่านเคยแสดงละครภาษาอังกฤษหรือแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนหรือไม่				
เคย	14	42.42	33	100
ไม่เคย	19	57.58	-	-
รวม	33	100	33	100
ท่านมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่				
มั่นใจ	3	9.10	28	84.84
ไม่มั่นใจ	30	90.90	5	15.16
รวม	33	100	33	100
ท่านฟังภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีเพียงใด				
มาก	2	6.06	5	15.16
ปานกลาง	5	15.16	21	63.63
น้อย	26	78.78	7	21.21
รวม	33	100	33	100

รายการ	ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร		หลังเข้าร่วมหลักสูตร	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เมื่อท่านพบชาวต่างประเทศ ท่านกล้าสนทนากับชาวต่างประเทศหรือไม่				
กล้า	14	42.42	33	100
ไม่กล้า	19	57.58	-	-
รวม	33	100	33	100
ท่านชอบเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทยหรืออาจารย์ชาวต่างประเทศ				
ชาวไทย	27	81.81	30	90.90
ชาวต่างประเทศ	6	18.19	3	9.10
รวม	33	100	33	100
ท่านชอบภาษาอังกฤษหรือไม่				
ชอบ	25	75.75	33	100
ไม่ชอบ	8	24.25	-	-
รวม	33	100	33	100

จากตารางพบว่า ผู้เรียนจำนวน 33 คนคิดเป็น 100% มีความเห็นว่าภาษาอังกฤษน่าสนใจทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ในส่วนของการแสดงละครภาษาอังกฤษหรือการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนนั้น ผู้เรียนจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 42.42 เคยทำกิจกรรมดังกล่าว ในขณะที่ผู้เรียนจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 57.58 ไม่เคยทำกิจกรรมดังกล่าวก่อนเข้าร่วมหลักสูตร แต่เมื่อได้เข้าร่วมหลักสูตรซึ่งมีการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ผู้เรียนทั้งหมดคิดเป็น 100 % จึงให้คำตอบว่าเคยแสดงละครภาษาอังกฤษหรือการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นผู้เรียน ขณะที่ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนเข้าร่วมหลักสูตรนั้น ผู้เรียนจำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 9.10 มีความมั่นใจ และจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 90.90 ไม่มีความมั่นใจ แต่เมื่อได้เข้าร่วมหลักสูตรแล้ว ผู้เรียนจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 84.84 มีความมั่นใจ และผู้เรียน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 15.16 ไม่มีความมั่นใจ ด้านความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.06 สามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีในระดับมาก ผู้เรียนจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 15.16 สามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีในระดับปานกลาง และผู้เรียนจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 78.78 สามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีในระดับน้อย หลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 15.16 สามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีในระดับมาก ผู้เรียนจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 63.63 สามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีในระดับปาน

กลาง และผู้เรียนจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 21.21 สามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีในระดับน้อย

ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร เมื่อพบชาวต่างประเทศ ผู้เรียนจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 42.42 กล้าสนทนากับชาวต่างประเทศ และผู้เรียนจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 57.58 ไม่กล้าเข้าไปสนทนา หลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนทุกคน คิดเป็น 100 % กล้าเข้าไปสนทนากับชาวต่างประเทศ ในส่วนของความชอบเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์ชาวต่างประเทศนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 81.81 ชอบเรียนกับอาจารย์ชาวไทย และผู้เรียนจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 18.19 ชอบเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ หลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 90.90 ชอบเรียนกับอาจารย์ชาวไทย และผู้เรียนจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.10 ชอบเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 27.75 ชอบภาษาอังกฤษ และผู้เรียนจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 24.25 ไม่ชอบภาษาอังกฤษ หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนทุกคน คิดเป็น 100 % ชอบภาษาอังกฤษ

ในส่วนของข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบบรรยายสรุปซึ่งประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 7 ข้อ ดังต่อไปนี้ ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในด้านใดบ้าง ที่ผ่านมาท่านมีวิธีการฝึกทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษอย่างไร ท่านมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่ เพราะอะไร ท่านมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษหรือไม่ เมื่อท่านพบชาวต่างประเทศ ท่านมีปฏิกิริยาอย่างไร ท่านกล้าสนทนากับชาวต่างประเทศหรือไม่ ถ้าไม่กล้าเพราะอะไร ท่านชอบเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทยหรืออาจารย์ชาวต่างประเทศ เพราะอะไร ท่านชอบหรือไม่ชอบกิจกรรมใดในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เพราะอะไร ท่านชอบภาษาอังกฤษหรือไม่ ถ้าไม่ชอบ เพราะอะไร

คณะผู้วิจัยพบว่า ทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันไม่ว่าจะด้านการเรียนหรือการทำงาน โดยในส่วนของการเรียนนั้น ผู้เรียนให้ความเห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสำคัญที่ใช้ในการเรียนทุกสาขาโดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านตำรา ตีโจทย์คณิตศาสตร์ การใช้คอมพิวเตอร์ รวมถึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนต่อระดับสูง ในด้านการทำงานนั้น ผู้เรียนให้ความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญในการสมัครงาน สัมภาษณ์งาน และเชื่อว่าผู้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจะได้รับการพิจารณาเข้าทำงานเป็นพิเศษ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกับชาวต่างชาติ และช่วยให้การเดินทางท่องเที่ยวในต่างประเทศมีความคล่องตัวขึ้นอีกด้วย

ด้านการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่ผ่านมานั้น ทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนทุกคนเลือกใช้การดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม และการฟังเพลงเป็นหลัก ในขณะที่

บางคนร้องเพลงภาษาอังกฤษ ดูรายการข่าว เช่น Newsline ทางช่อง 11 และ CNN รวมทั้งรายการภาษาอังกฤษทาง UBC แล้วพยายามพูดตาม คุยกับเพื่อนผ่านทางโปรแกรม MSN หรือคุยกับเพื่อนหลังเลิกเรียนด้วยประโยคง่ายๆและบทสนทนาในชีวิตประจำวันสั้นๆ โดยพยายามเลียนสำเนียงเจ้าของภาษา และหากมีโอกาสก็จะพูดคุยกับอาจารย์ชาวต่างชาติเป็นครั้งคราว ในส่วนของการฝึกที่เกี่ยวข้องกับการเรียนนั้น นอกจากตั้งใจเรียนในห้องแล้ว ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการท่องคำศัพท์และนำไปใช้ โดยการท่องคำศัพท์วันละ 10 ตัว หรือเปิดพจนานุกรมอ่าน บางคนฟังเทปที่อัดเสียงอาจารย์ไว้จากการเรียนการสอนในห้องแล้วนำมาฟังซ้ำ และผู้เรียนบางส่วนเคยมีโอกาสร่วมกิจกรรมบทบาทสมมติในชั้นเรียน

ในส่วนของความมั่นใจและปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนให้ข้อมูลที่สามารถแบ่งได้เป็น 2 สถานการณ์คือ การสื่อสารกับชาวต่างชาติและการสื่อสารในชั้นเรียน สำหรับการสื่อสารกับชาวต่างชาตินั้น มีผู้เรียนเพียง 3 คนเท่านั้นที่กล้าพูดทักทายกับชาวต่างชาติโดยไม่ขัดเขิน เนื่องจากอาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว ทำให้มีโอกาสในการพูดคุยกับชาวต่างชาติมากขึ้น รวมทั้งเคยสัมภาษณ์ชาวต่างชาติตามชายหาดสมัยเรียนมัธยมด้วย ในขณะที่ผู้เรียน 30 คนซึ่งไม่มั่นใจในการพูดภาอังกฤษนั้น แบ่งออกเป็น กลุ่มที่หนึ่งคือ ไม่แน่ใจศักยภาพในการพูดของตัวเองสักเท่าไหร่ เนื่องจาก ไม่รู้คำศัพท์ เรียงประโยคไม่ถูก ออกเสียงไม่ได้ รวมถึงกลัวการผิดพลาดในการสนทนา จะกล้าพูดคุยกับชาวต่างชาติบ้างเมื่อถึงคราวจำเป็น เช่น โต้ตอบเมื่อถูกถามทาง หรือขอถ่ายรูปกับชาวต่างชาติเวลาไปเที่ยว กลุ่มที่สองคือ ไม่กล้าพูดกับชาวต่างชาติเลย ทั้งนี้เพราะคิดว่าสำเนียงตนเองไม่เหมือนฝรั่ง กลัวพูดผิด หากไปกับเพื่อนก็จะให้เพื่อนพูดแทน แต่ถ้าจำเป็นก็จะพูดด้วยความเขินอาย ส่วนพฤติกรรมการพูดในชั้นเรียนนั้นหากผู้สอนไม่เรียกให้ตอบเป็นรายบุคคล ผู้เรียนส่วนใหญ่ก็จะไม่อาสาที่จะตอบเพราะกลัวตอบผิดหรือแม้จะรู้คำตอบก็ตาม และที่น่าสนใจคือผู้เรียนคิดว่าเมื่อแสดงบทบาทสมมติ ตนเองออกเสียงไม่ถูกต้องและไม่สามารถสื่อสารได้ตามอารมณ์ในสถานการณ์เพราะไม่รู้ความหมายของสิ่งที่พูด เนื่องจากใช้วิธีท่องจำบทสนทนาที่ผู้สอนมอบหมายให้

หลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนทุกคนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยให้ความเห็นว่าตนรู้สึกกล้าที่จะเข้าไปพูดคุยกับชาวต่างชาติมากขึ้น กล้าเข้าไปทักทายก่อน กล้าโต้ตอบด้วยประโยคยาวๆ มากขึ้น เพราะตลอดระยะเวลา 6 สัปดาห์ที่ผ่านมา ตนได้เรียนรู้วิธีการพูดที่ถูกต้องและหลากหลาย รวมทั้งการออกเสียงที่ถูกต้อง ทำให้มีความกระตือรือร้นในการพูดและฟังเข้าใจมากขึ้น แม้จะพูดได้ไม่ถูกทั้งหมด แต่ก็มั่นใจว่าสื่อสารได้อย่างรู้เรื่องและเข้าใจ

ส่วนความมั่นใจในการฟังนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่ประเมินตนเองว่ายังไม่มั่นใจความสามารถในการฟังของตนเอง ด้วยเหตุผลสำคัญคือคิดว่าไวยากรณ์ของตนเองไม่ดีพอ

และรู้คำศัพท์น้อยเกินไป ทำให้ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่ว่าจะฟังผู้สอน ฟังชาวต่างชาติ หรือฟังจากสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ เพลง หรือ ข่าว โดยปัญหาที่พบคือ ฟังไม่ทัน ฟังไม่เข้าใจ หรือจับใจความสำคัญได้เพียงเล็กน้อย ทำให้ผู้เรียนหลายคนหลีกเลี่ยงการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากกลัวว่าหากฟังผิดจะทำให้การสื่อสารล้มเหลวนั่นเอง นอกจากนี้ผู้เรียนบางคนยังให้ความเห็นว่า เวลาตนเองชมภาพยนตร์จะฟังบทสนทนาระหว่างตัวละครไม่เข้าใจ ส่วนใหญ่จึงดูแต่ภาพ เวลาฟังเพลงก็จะได้ความไพเราะจากทำนองไม่ใช่เพราะเข้าใจเนื้อหา ซึ่งแตกต่างจากหลังเข้าร่วมหลักสูตรที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าตนสามารถฟังภาษาอังกฤษและเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

เมื่อถามทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวไทยและชาวต่างชาติทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนกับอาจารย์ชาวไทยมากกว่า ด้วยเหตุผลหลักคือ สื่อสารด้วยภาษาเดียวกัน ฟังครั้งเดียวก็รู้เรื่องทันที สามารถอธิบายความหมายที่ไม่เข้าใจได้อย่างชัดเจน อีกทั้งยังเข้าใจผู้เรียนมากกว่าในเรื่องของการออกเสียงและสำเนียงที่อาจปรับให้เหมือนเจ้าของภาษาได้ยาก โดยให้เหตุผลที่ไม่ชอบเรียนกับอาจารย์ชาวต่างชาติ อาทิ อาจารย์พูดเร็ว เน้นเสียงเกินไปทำให้ฟังไม่ออกแม้แต่คำง่ายๆ ผู้สอนดุ มีท่าทีดูถูกเมื่อตอบไม่ได้ ถ้าฟังไม่รู้เรื่องก็จะเรียนไม่ได้เลยเพราะอาจารย์แปลความหมายให้ไม่ได้ อย่างไรก็ตามผู้เรียนเพียงส่วนน้อยชอบเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติเพราะจะได้สำเนียงที่ดีกว่าอาจารย์ชาวไทยบางคน ทำให้มีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น ในขณะที่เห็นว่าการเรียนกับอาจารย์ชาวไทยทำให้ผู้เรียนไม่ได้ใช้ความพยายามเท่าไรนักเนื่องจากอาจารย์ชาวไทยจะพูดสองภาษาปนกันและมีสำเนียงที่ผิดเพี้ยนจากเจ้าของภาษา

สำหรับความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมานั้น คณะผู้วิจัยพบว่า ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร กิจกรรมที่ผู้เรียนชอบนั้นมีความหลากหลาย เช่น ฟังเพลงและเติมคำในช่องว่าง และดูภาพยนตร์ โดยให้เหตุผลคือ ไม่เป็นวิชาการจนเกินไป นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมทัศนศึกษาหรือการฝึกพูดนอกสถานที่ ร้องเพลง รวมทั้งการแสดงบทบาทสมมติ ทั้งนี้ผู้เรียนให้ข้อคิดเห็นว่า เนื้อหาที่ใช้ในการทำกิจกรรมไม่ควรเน้นไวยากรณ์โดยเฉพาะเรื่อง tenses มากเกินไป แต่ควรเป็นบทสนทนาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันที่สามารถนำไปใช้ได้จริง หลังเข้าร่วมหลักสูตร กิจกรรมที่ผู้เรียนชอบที่สุดคือ กิจกรรมบทบาทสมมติและการแสดงละคร เพราะเป็นกิจกรรมที่สนุก เสริมสร้างความมั่นใจ และทำให้สื่อสารได้คล่องแคล่วขึ้น

ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกชอบภาษาอังกฤษ ในขณะที่ผู้เรียนเพียงไม่กี่คนรู้สึกไม่ชอบ โดยเหตุผลที่ชอบนั้นเป็นเพราะคิดว่าตัวเองพูดได้ สื่อสารได้รู้เรื่องและเข้าใจ กล้าพูด กล้าสนทนา ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ สำเนียงพอใช้ได้ เป็นคนที่เรียนรู้คำศัพท์ได้ค่อนข้างเร็ว และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เอื้อในการใช้ภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ดี ผู้เรียนส่วนน้อยให้ความเห็นว่า ชอบอ่าน และ

เขียน มากกว่าฟังและพูด เพราะสามารถนำไปตีโจทย์คณิตศาสตร์ได้ ในขณะที่ไม่ชอบฟังและพูด เนื่องจากไม่รู้คำศัพท์ ไม่มั่นใจ ฟังและพูดไม่รู้เรื่องนั่นเอง ส่วนเหตุผลที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษนั้น เป็นเพราะไม่ถนัด อ่านไม่ออก แปลไม่ได้ ไม่รู้คำศัพท์ และพื้นฐานไม่แน่น แต่ที่เรียนเพราะเห็นความจำเป็นของภาษาอังกฤษที่มีต่ออนาคต

แต่เมื่อได้เข้าร่วมหลักสูตรแบบเข้ม 6 สัปดาห์ไปแล้ว ผู้เรียนทุกคนรู้สึกชอบภาษาอังกฤษ เพราะเห็นว่าเป็นหลักสูตรที่ดี และมีประโยชน์ สามารถสื่อสารและนำเนื้อหาที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในชีวิตประจำวัน และการทำงานในอนาคตได้จริงๆ และต้องการให้ระยะเวลาในการอบรมมากกว่าที่เป็นอยู่ ในส่วนของวิธีการสอนนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่พึงพอใจ เพราะวิธีการสอนที่สนุกและหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกฟังและพูดโดยการแสดงบทบาทสมมติที่มีทุกสัปดาห์ ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก และมั่นใจในการฟังและพูดมากขึ้น นอกจากนี้การที่ผู้สอนเน้นเนื้อหาสัปดาห์ละเรื่อง และแจกเอกสารประกอบการสอนที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อในสัปดาห์นั้นๆ ทำให้สามารถฝึกฝนแต่ละหัวข้อได้อย่างเต็มที่ อย่างไรก็ดีมีผู้เรียนเพียงบางคนเท่านั้นที่ต้องการให้ผู้สอนแปลเป็นภาษาไทย หรือใช้ภาษาไทยควบคู่ไปด้วย เนื่องจากเกรงจะเข้าใจความหมายผิดเพี้ยนไป และบางส่วนต้องการให้มีกิจกรรมนันทนาการเพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ ผู้เรียนยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในส่วนของปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษและวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ที่ผ่านมา ซึ่งสามารถสรุปได้ 2 ประเด็น คือ 1. ผู้เรียน และ 2. ผู้สอน สำหรับตัวผู้เรียนเองนั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ ขี้เกียจ ไม่ค่อยท่องศัพท์ ไม่ทบทวนบทเรียน อ่านไม่ออกเพราะไม่ค่อยฝึกฝน ฟังผู้สอนไม่รู้เรื่อง ไม่รู้สึกมีความสุขและสนุกที่จะเรียน เรียนแล้วไม่ได้นำไปใช้ต่อ เพราะสิ่งแวดล้อมไม่เอื้อ และที่ทำข้อสอบได้ไม่ดีเป็นเพราะไม่ได้อ่านหนังสือ เนื่องจากเวลาสอบใกล้เคียงกับวิชาอื่น ส่วนปัญหาที่เกิดจากตัวผู้สอนนั้น ผู้เรียนให้ความเห็นว่า เนื้อหาที่เรียนในห้องเน้นไวยากรณ์มากเกินไป ผู้สอนไม่ค่อยจี้ให้ตอบเป็นรายบุคคล แต่ให้ตอบพร้อมกันทั้งห้อง ทำให้ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะคิดและตอบ นอกจากนี้บรรยากาศในการเรียนการสอน รวมทั้งวิธีการสอนที่ไม่น่าสนใจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

ผู้เรียนยังชี้ให้เห็นถึงปัญหาในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษที่ยังมีอยู่โดยภาพรวมซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ 1. การฟัง และ 2. การพูด ปัญหาหลักในส่วนของการฟัง คือ ฟังไม่เข้าใจทั้งหมด เพราะวงศัพท์จำกัดและไม่คุ้นเคยกับสำเนียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากผู้พูดพูดเร็ว แต่โดยรวมสามารถจับใจความสำคัญได้หากเป็นคำศัพท์ที่คุ้นเคย ส่วนปัญหาการพูดนั้น ผู้เรียนให้ความเห็นว่า ตนยังกังวลเรื่องการออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง รวมทั้งเกรงความผิดพลาดในการเรียงประโยคตามหลักไวยากรณ์

ตอนที่ 5 ผลการสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูด

ตารางที่ 13 ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

คนที่	คะแนน (ร้อยละ)	คนที่	คะแนน (ร้อยละ)
1	71.25	18	94
2	62.5	19	76.25
3	76.5	20	78.5
4	80	21	78
5	84.5	22	67.75
6	90.25	23	62.75
7	64.75	24	73.5
8	67.75	25	84
9	73	26	81.25
10	72.25	27	76.25
11	81.25	28	79
12	83.5	29	70
13	89	30	73.25
14	77	31	64.5
15	79.5	32	83.75
16	80.25	33	79.25
17	75.75	**ค่าเฉลี่ย**	76.69

จากเกณฑ์คะแนนทดสอบการฟังและการพูดที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

80 ขึ้นไป = ระดับความสามารถดีมาก

70-79 = ระดับความสามารถดี

60-69 = ระดับความสามารถปานกลาง

50-59 = ระดับความสามารถพอใช้

ต่ำกว่า 50 = ระดับความสามารถต่ำ

คณะผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนจำนวน 11 คน ได้คะแนน 80 ขึ้นไป ซึ่งอยู่ในระดับความสามารถดีมาก ผู้เรียนจำนวน 16 คน ได้คะแนน 70-79 ซึ่งอยู่ในระดับความสามารถดี ผู้เรียนจำนวน 6 คน ได้

คะแนน 60-69 ซึ่งอยู่ในระดับความสามารถปานกลาง คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวม 76.69 ซึ่งสรุปได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถอยู่ในระดับดี

การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

สัปดาห์ที่ 1 : Greetings, Leave-Taking and Self-Introduction

วันแรกของการเข้าอบรม ผู้เรียนยังมีอาการประหม่า และไม่ค่อยมั่นใจในการโต้ตอบกับผู้สอนเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะผู้เรียนยังไม่คุ้นเคยกับผู้สอน และยังไม่รู้จักผู้เรียนคนอื่นดีเท่าที่ควร อีกทั้งยังไม่กล้าออกเสียงตามผู้สอนเท่าใดนัก อาจเป็นเพราะความเขินอาย และคิดว่าตนเองยังไม่มีความสามารถในการออกเสียงเพียงพอ

อย่างไรก็ดี หลังจากที่ผู้สอนได้ปูพื้นฐานการออกเสียงให้ผู้เรียนบ้างแล้ว ในวันต่อมาผู้เรียนจึงมีความมั่นใจ และเริ่มสนุกสนานกับการทำกิจกรรมมากยิ่งขึ้น กล้าโต้ตอบกับผู้สอน และเริ่มแสดงความคิดเห็นมากยิ่งขึ้น

สัปดาห์ที่ 2-6 : Health, Safety First, Marine Life, Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life และ Modern Technology

เนื่องจากกระบวนการสอนทั้ง 5 สัปดาห์เป็นไปในรูปแบบเดียวกัน คือ เริ่มด้วยการให้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ ในวันแรก ตามด้วยการฝึกรูปประโยคสั้นๆ บทสนทนาสั้นๆ ฝึกฟัง และดูผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแต่ละหัวข้อด้วยการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน

จากการสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาของผู้เรียน คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนสนุกกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์เป็นคำๆ ซึ่งส่งผลให้มีความมั่นใจเมื่อออกเสียงในรูปประโยค หรือ บทสนทนาสั้นๆ นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงก่อน ทำให้ทักษะการฟังของผู้เรียนซึ่งทดสอบในวันที่ 4 ของทุกสัปดาห์ค่อนข้างดีพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่ผู้เรียนคุ้นเคย และเมื่อทดสอบทักษะการพูดในวันที่ 5 ของแต่ละสัปดาห์ ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติได้อย่างมั่นใจทั้งการออกเสียงและท่าทางประกอบการสนทนา แม้จะมีข้อผิดพลาดในเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์บ้าง

นอกจากนี้จากการจัดทัศนศึกษาในสัปดาห์ที่ 4 ซึ่งได้พาผู้เรียนไปชายหาดสมิหลา จังหวัดสงขลานั้น ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริงที่เกี่ยวกับหัวข้อ Marine Life ได้อย่างสนุกสนาน

เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดของผู้เรียนในสัปดาห์แรกจนถึงสัปดาห์สุดท้ายของการอบรม คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษามากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ผู้เรียน

ทำแบบทดสอบการฟัง เช่นเติมคำในช่องว่าง เรียงข้อความ จับคู่สถานการณ์ ได้ดีขึ้น ในส่วนของทักษะการพูดนั้นผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากแต่ละหัวข้อมาประยุกต์ใช้ในการสร้างบทสนทนาของตัวเอง และสามารถแสดงบทบาทสมมติได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องมากขึ้น

โดยภาพรวม ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและมีความสุขในการทำกิจกรรมต่างๆ ตลอดเวลา 3 ชั่วโมงของการเรียนแต่ละวัน โดยคณะผู้วิจัยไม่เห็นความเหนื่อยล้าหรือความเบื่อหน่ายในตัวผู้เรียน

ตอนที่ 6 ทัศนคติต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ตารางที่ 14 ทัศนคติของผู้เรียนต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

รายการ	$\bar{X}$	SD.	ระดับ
1. การปูพื้นฐานการออกเสียงที่ถูกต้องทำให้ข้าพเจ้าแก้ไข-ข้อบกพร่องเรื่องการออกเสียงได้	4.09	0.58	มาก
2. ข้าพเจ้าเห็นคุณค่าของการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องในการเรียนทักษะการฟังและการพูด	4.45	0.51	มาก
3. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจว่าการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องช่วยให้ข้าพเจ้าฝึกทักษะการฟังและการพูดได้ดีขึ้น	4.12	0.70	มาก
4. การฝึกออกเสียงช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น	3.88	0.74	มาก
5. การปูพื้นฐานการออกเสียงทำให้ทักษะการฟังของข้าพเจ้าดีขึ้น	4.06	0.66	มาก
6. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในตัวเองในการสื่อสารกับผู้อื่นมากขึ้นเมื่อได้ฝึกการออกเสียง	3.73	0.80	มาก
7. ข้าพเจ้าคิดว่าตนสามารถฟังและจับใจความได้มากขึ้นเมื่อได้เรียนรู้เรื่องการออกเสียงที่ถูกต้อง	3.64	0.70	มาก
8. ข้าพเจ้าคิดว่าตนสามารถพูดได้อย่างถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นหลังได้รับการฝึกออกเสียง	3.48	0.57	ปานกลาง
9. การฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยการใช้สื่อเช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมช่วยสอน และอินเตอร์เน็ต ทำให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น	3.88	0.74	มาก
10. การฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยการใช้สื่อเช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมช่วยสอน และ	3.91	0.63	มาก

อินเตอร์เน็ตทำให้ข้าพเจ้าสามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ง่ายขึ้น			
11. ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้คำพูดที่เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น เมื่อเรียนโดยการใช้สื่อหรือโปรแกรมช่วยสอน	3.82	0.58	มาก
12. ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนโดยใช้สื่อหรือโปรแกรมช่วยสอนให้ความสนุกสนานและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	4.18	0.68	มาก
13. การใช้สื่อและโปรแกรมช่วยสอนในการฝึกทักษะการฟังและการพูดทำให้ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.00	0.61	มาก
14. ข้าพเจ้าสามารถฟังและจับใจความสำคัญได้มากขึ้นเมื่อได้ฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อ เช่น ข่าว ภาพยนตร์ เพลงหรือโปรแกรมช่วยสอน	3.64	0.55	มาก
15. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจในวิธีการเรียนการสอนโดยการใช้สื่อต่าง ๆ หรือโปรแกรมช่วยสอน	4.03	0.68	มาก
16. ข้าพเจ้าคิดว่าการใช้สื่อที่หลากหลายเป็นการส่งเสริมกิจกรรมการฟังและการพูด	4.24	0.56	มาก
17. ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์ของการปูพื้นฐานการออกเสียงเพื่อมาฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่าง ๆ เช่น ข่าว เพลง ภาพยนตร์ โปรแกรมช่วยสอน	4.30	0.68	มาก
18. ข้าพเจ้าคิดว่าการฝึกทักษะการฟัง-พูดโดยใช้สื่อต่าง ๆ และโปรแกรมช่วยสอนทำให้ข้าพเจ้าพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดได้เร็วขึ้น	4.03	0.68	มาก
19. ข้าพเจ้ากล้าแสดงออกมากขึ้นเมื่อเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติ	3.97	0.68	มาก
20. ข้าพเจ้าสามารถเลือกใช้คำพูดได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้นเมื่อเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติ	3.88	0.65	มาก
21. การฝึกทักษะฟังและการพูดโดยกิจกรรมบทบาทสมมติทำให้ข้าพเจ้าสามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น	3.94	0.56	มาก

22. หลังจากได้รับการอบรมในครั้งนี้ข้าพเจ้าสามารถพูดได้อย่างมั่นใจ คล่องแคล่วและถูกต้องขึ้น	3.64	0.55	มาก
23. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกและมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมการอบรมในครั้งนี้	4.18	0.53	มาก
24. ความรู้ที่ได้รับจากการอบรมในครั้งนี้มีประโยชน์ทั้งต่อการเรียนและการทำงานในอนาคต	4.33	0.69	มาก
25. หากมีการทดสอบความสามารถในการฟังและการพูด ข้าพเจ้าคิดว่าตนสามารถทำคะแนนได้ดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกทักษะการฟังและการพูดแบบเข้มในครั้งนี้	3.91	0.68	มาก
โดยรวม	**3.97**	**0.31**	**มาก**

จากตาราง ผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าผู้เรียนมีทัศนคติในระดับปานกลางในด้านที่ผู้เรียนคิดว่าตนสามารถพูดได้อย่างถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นหลังได้รับการฝึกออกเสียง ส่วนด้านอื่น ๆ ผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวกในระดับมาก

ตอนที่ 7 การติดตามผลการเรียนหลังเข้าร่วมหลักสูตร

เนื่องจากวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) เป็นวิชาเลือกของคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยผู้เรียนต้องผ่านวิชา 417-102 English II (ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2) ซึ่งเป็นวิชาบังคับก่อน ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้เรียนที่เข้าร่วมหลักสูตรเพียง 18 คนเท่านั้นที่สามารถลงทะเบียนเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) ได้

อนึ่ง วิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) เป็นวิชาที่เน้นเนื้อหาทางวิทยาศาสตร์ โดยมีการฝึกทักษะการฟังและการพูดเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนการสอน คณะผู้วิจัยจึงเก็บรวบรวมผลการเรียนเฉพาะส่วนที่เป็นกิจกรรมการฝึกทักษะการฟังและการพูดเพื่อดูความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังจากที่ได้เข้าร่วมหลักสูตรมาแล้ว ดังตารางที่ 15

ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูด

ตารางที่ 15 ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

คนที่	คะแนน (ร้อยละ)
1	68.25
2	61.25
3	71.75
4	69
5	76.62
6	74.5
7	69
8	76.62
9	61.5
10	72.75
11	62.5
12	62.4
13	60.2
14	84.62
15	68
16	79.25
17	84
18	68.75
ค่าเฉลี่ย	**70.6**

จากเกณฑ์คะแนนทดสอบการฟังและการพูดที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

80 ขึ้นไป = ระดับความสามารถดีมาก

70-79 = ระดับความสามารถดี

60-69 = ระดับความสามารถปานกลาง

50-59 = ระดับความสามารถพอใช้

ต่ำกว่า 50 = ระดับความสามารถต่ำ

คณะผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนจำนวน 2 คน ได้คะแนน 80 ขึ้นไป ซึ่งอยู่ในระดับความสามารถดีมาก ผู้เรียนจำนวน 6 คน ได้คะแนน 70-79 ซึ่งอยู่ในระดับความสามารถดี ผู้เรียนจำนวน 10 คน ได้คะแนน 60-69 ซึ่งอยู่ในระดับความสามารถปานกลาง คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวม 70.6 ซึ่งสรุปได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถอยู่ในระดับดี

การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

ผลการสังเกตระหว่างการเรียนในชั้นเรียน 16 สัปดาห์ตลอดภาคการศึกษา พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่นั่งเรียนแถวหน้า และพยายามตอบคำถามของผู้สอนทุกคำถามด้วยความมั่นใจ เสียงดังฟังชัด และมักจะตอบเป็นคนแรกๆของห้อง แม้ผู้สอนจะไม่เรียกชื่อก็ตาม

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) เรื่อง การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
4. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
5. เพื่อศึกษาประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

คณะผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 33 คน เพื่อการศึกษาครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
2. แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร
3. ชุดคำถามสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
4. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
5. แบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
6. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

<u>สรุปผลการวิจัย</u>

1. ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

จากการให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร คณะผู้วิจัยพบว่า ในส่วนของทักษะการฟังนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 3 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 15 คน ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 30 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 18 คน กล่าวโดยสรุปผลการทดสอบทักษะการฟังหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตารางที่ 4-5)

ในส่วนของทักษะการพูดนั้นก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 3 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 23 คน ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการพูดไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 30 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการพูดไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 10 คน กล่าวโดยสรุปผลการทดสอบทักษะการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตารางที่ 6-7)

เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตรการเรียนการสอนแบบเข้ม คณะผู้วิจัยพบว่า ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 2 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 16 คน ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 31 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 17 คน กล่าวโดยสรุปผลการทดสอบทักษะการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตารางที่ 8-9)

2. ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

จากการสัมภาษณ์โดยใช้ชุดคำถามสัมภาษณ์ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร สรุปได้ดังนี้

ในส่วนของทัศนคตินั้น คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนทุกคนมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษน่าสนใจทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร (ตารางที่ 12) ด้านการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่ผ่านมานั้น ทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนทุกคนเลือกใช้การดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์มและการฟังเพลงเป็นหลัก ในขณะที่บางคนร้องเพลงภาษาอังกฤษ ดูรายการข่าว เช่น Newsline ทางช่อง 11 และ CNN รวมทั้งรายการภาษาอังกฤษทาง UBC แล้วพยายามพูดตาม คุยกับเพื่อนผ่านทางโปรแกรม MSN หรือคุยกับเพื่อนหลังเลิกเรียนด้วยประโยคง่ายๆและบทสนทนาในชีวิตประจำวันสั้นๆโดยพยายามเลียนสำเนียง เจ้าของภาษา และหากมีโอกาสก็จะพูดคุยกับอาจารย์ชาวต่างชาติเป็นครั้งคราว ในส่วนของการฝึกที่เกี่ยวข้องกับการเรียนนั้น นอกจากตั้งใจเรียนในห้องแล้ว ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการท่องคำศัพท์และนำไปใช้ โดยการท่องคำศัพท์วันละ 10 ตัว หรือเปิดพจนานุกรมอ่าน บางคนฟังเทปที่อัดเสียงอาจารย์ไว้จากการเรียนการสอนในห้องแล้วนำมาฟังซ้ำ และผู้เรียนบางส่วนเคยมีโอกาสร่วมกิจกรรมบทบาทสมมติในชั้นเรียน ในส่วนของการฝึกโดยแสดงละครภาษาอังกฤษหรือการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนนั้น ผู้เรียนน้อยกว่าครึ่งเคยทำกิจกรรมดังกล่าว ในขณะที่ผู้เรียนเกินกว่าครึ่งไม่เคยทำกิจกรรมดังกล่าวก่อนเข้าร่วมหลักสูตร แต่เมื่อได้เข้าร่วมหลักสูตรซึ่งมีการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ผู้เรียนจึงให้คำตอบว่าเคยแสดงละครภาษาอังกฤษหรือการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นผู้เรียน และให้ความเห็นว่าการแสดงบทบาทสมมติที่มีทุกสัปดาห์ ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก และมั่นใจในการฟังและการพูดมากขึ้น อีกทั้งยังเห็นว่าหลักสูตรแบบเข้ม 6 สัปดาห์เป็นหลักสูตรที่ดี ทำให้ตนรู้สึกชอบภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะการที่ผู้สอนเน้นเนื้อหาสัปดาห์ละเรื่อง และแจกเอกสารประกอบการสอนที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อในสัปดาห์นั้นๆ ทำให้สามารถฝึกฝนแต่ละหัวข้อได้อย่างเต็มที่ และมีประโยชน์ สามารถสื่อสารและนำเนื้อหาที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในชีวิตประจำวัน และการทำงานในอนาคตได้จริงๆ และต้องการให้ระยะเวลาในการอบรมมากกว่าที่เป็นอยู่ ในส่วนของวิธีการสอนนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่พึงพอใจ เพราะวิธีการสอนที่สนุกและหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกฟังและพูด ในส่วนของการเรียนกับอาจารย์ไทยและอาจารย์ต่างประเทศนั้น ทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนกับอาจารย์ชาวไทย และผู้เรียนเพียงส่วนน้อยชอบเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ (ตารางที่ 12) สำหรับความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมานั้น คณะผู้วิจัยพบว่า ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร กิจกรรมที่ผู้เรียนชอบนั้นมีความหลากหลาย เช่น ฟังเพลงและเติมคำในช่องว่าง และดูภาพยนตร์ โดยให้เหตุผลคือ ไม่เป็นวิชาการ

จนเกินไป นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมทัศนศึกษาหรือการฝึกพูดนอกสถานที่ ร้องเพลง รวมทั้งการแสดงบทบาทสมมติ ทั้งนี้ผู้เรียนให้ข้อคิดเห็นว่า เนื้อหาที่ใช้ในการทำกิจกรรมไม่ควรเน้นไวยากรณ์โดยเฉพาะเรื่อง tenses มากเกินไป แต่ควรเป็นบทสนทนาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันที่สามารถนำไปใช้ได้จริง หลังเข้าร่วมหลักสูตร กิจกรรมที่ผู้เรียนชอบที่สุดคือ กิจกรรมบทบาทสมมติและการแสดงละคร เพราะเป็นกิจกรรมที่สนุก เสริมสร้างความมั่นใจ และทำให้สื่อสารได้คล่องแคล่วขึ้น ด้านความชอบภาษาอังกฤษนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกชอบภาษาอังกฤษในขณะที่ผู้เรียนเพียงไม่กี่คนรู้สึกไม่ชอบ (ตารางที่ 12) โดยเหตุผลที่ชอบนั้นเป็นเพราะคิดว่าตัวเองพูดได้ สื่อสารได้รู้เรื่องและเข้าใจ กล้าพูด กล้าสนทนา ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ สำเนียงพอใช้ได้ เป็นคนที่เรียนรู้คำศัพท์ได้ค่อนข้างเร็ว และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เอื้อในการใช้ภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ดี ผู้เรียนส่วนน้อยให้ความเห็นว่า ชอบอ่าน และเขียน มากกว่าฟังและพูด เพราะสามารถนำไปตีโจทย์คณิตศาสตร์ได้ ในขณะที่ไม่ชอบฟังและพูดเนื่องจากไม่รู้คำศัพท์ ไม่มั่นใจ ฟังและพูดไม่รู้เรื่องนั่นเอง ส่วนเหตุผลที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษนั้น เป็นเพราะไม่ถนัด อ่านไม่ออก แปลไม่ได้ ไม่รู้คำศัพท์ และพื้นฐานไม่แน่น แต่ที่เรียนเพราะเห็นความจำเป็นของภาษาอังกฤษที่มีต่ออนาคต ในขณะที่หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนทุกคนชอบภาษาอังกฤษ

เมื่อสัมภาษณ์ถึงแรงจูงใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ คณะผู้วิจัยพบว่า ทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในการเรียน เพราะเห็นถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันไม่ว่าจะด้านการเรียนหรือการทำงาน โดยในส่วนของการเรียนนั้น ผู้เรียนให้ความเห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสำคัญที่ใช้ในการเรียนทุกสาขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านตำรา ตีโจทย์คณิตศาสตร์ การใช้คอมพิวเตอร์ รวมถึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนต่อระดับสูง ในด้านการทำงานนั้น ผู้เรียนให้ความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญในการสมัครงาน สัมภาษณ์งาน และเชื่อว่าผู้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจะได้รับการพิจารณาเข้าทำงานเป็นพิเศษ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกับชาวต่างชาติ และช่วยให้การเดินทางท่องเที่ยวในต่างประเทศมีความคล่องตัวขึ้นอีกด้วย

ในส่วนของความมั่นใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนจำนวนน้อยมากมีความมั่นใจทั้งในทักษะการฟังและการพูด และผู้เรียนจำนวนมากไม่มีความมั่นใจทั้งในทักษะการฟังและการพูด แต่เมื่อได้เข้าร่วมหลักสูตรแล้ว ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความมั่นใจเพิ่มขึ้นทั้งทักษะการฟังและการพูด (ตารางที่ 12) และเมื่อพบชาวต่างประเทศ ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนไม่ถึงครึ่งกล้าสนทนากับชาวต่างประเทศ ในขณะที่ผู้เรียนกว่าครึ่งหนึ่งไม่กล้าเข้าไปสนทนา แต่หลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนทุกคนมีความกล้าที่จะเข้าไปสนทนากับชาวต่างประเทศมากขึ้น (ตารางที่ 12)

ในส่วนของปัญหาในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตรคณะผู้วิจัยพบว่าปัญหาในการฟังที่ผู้เรียนพบคือ ไวยากรณ์ของตนเองที่ยังไม่ดีพอ และคำศัพท์ที่มีน้อยเกินไป ทำให้ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่ว่าจะฟังผู้สอน ฟังชาวต่างชาติ หรือฟังจากสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ เพลง หรือข่าว โดยปัญหาที่พบคือ ฟังไม่ทัน ฟังไม่เข้าใจ หรือจับใจความสำคัญได้เพียงเล็กน้อย ทำให้ผู้เรียนหลายคนหลีกเลี่ยงการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากกลัวว่าหากฟังผิดจะทำให้การสื่อสารล้มเหลวนั่นเอง นอกจากนี้ผู้เรียนบางคนยังให้ความเห็นว่า เวลาตนเองชมภาพยนตร์จะฟังบทสนทนาระหว่างตัวละครไม่เข้าใจ ส่วนใหญ่จึงดูแต่ภาพ เวลาฟังเพลงก็จะได้ความไพเราะจากทำนองไม่ใช่เพราะเข้าใจเนื้อหา ซึ่งแตกต่างจากหลังเข้าร่วมหลักสูตรที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าตนสามารถฟังภาษาอังกฤษและเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ด้านปัญหาในการพูดนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนให้ความเห็นว่า เกิดจากความไม่แน่ใจศักยภาพในการพูดของตัวเองเท่าที่ควร ทั้งนี้เป็นเพราะไม่รู้คำศัพท์ เรียงประโยคไม่ถูก ออกเสียงไม่ได้ รวมถึงกลัวการผิดพลาดในการสนทนา จะกล้าพูดคุยกับชาวต่างชาติบ้างเมื่อถึงคราวจำเป็น เช่น โต้ตอบเมื่อถูกถามทาง หรือขอถ่ายรูปกับชาวต่างชาติเวลาไปเที่ยว อีกทั้งยังคิดว่าสำเนียงตนเองไม่เหมือนฝรั่ง กลัวพูดผิด หากไปกับเพื่อนก็จะให้เพื่อนพูดแทน แต่ถ้าจำเป็นก็จะพูดด้วยความเขินอาย ส่วนพฤติกรรมการพูดในชั้นเรียนนั้น หากผู้สอนไม่เรียกให้ตอบเป็นรายบุคคล ผู้เรียนส่วนใหญ่ก็จะไม่อาสาที่จะตอบเพราะกลัวตอบผิด หรือแม้จะรู้คำตอบก็ตาม นอกจากนี้ผู้เรียนคิดว่าเมื่อแสดงบทบาทสมมติ ตนเองออกเสียงไม่ถูกต้องและไม่สามารถสื่อสารได้ตามอารมณ์ในสถานการณ์เพราะไม่รู้ความหมายของสิ่งที่พูด เนื่องจากใช้วิธีท่องจำบทสนทนาที่ผู้สอนมอบหมายให้ อย่างไรก็ดี หลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนทุกคนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยให้ความเห็นว่าตนรู้สึกกล้าที่จะเข้าไปพูดคุยกับชาวต่างชาติมากขึ้น กล้าเข้าไปทักทายก่อน กล้าโต้ตอบด้วยประโยคยาวๆ มากขึ้น เพราะตลอดระยะเวลา 6 สัปดาห์ที่ผ่านมา ตนได้เรียนรู้วิธีการพูดที่ถูกต้องและหลากหลาย รวมทั้งการออกเสียงที่ถูกต้อง ทำให้มีความกระตือรือร้นในการพูดและฟังเข้าใจมากขึ้น แม้จะพูดได้ไม่ถูกทั้งหมด แต่ก็มั่นใจว่าสื่อสารได้อย่างรู้เรื่องและเข้าใจ

กล่าวโดยสรุป ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมหลักสูตรดีขึ้น

3. พฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

จากการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดระหว่างเข้าร่วมหลักสูตรเพื่อดูความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูด คณะผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนจำนวน 11 คน ได้คะแนน 80 ขึ้นไป ซึ่งมีความสามารถอยู่ในระดับดีมาก ผู้เรียนจำนวน 16 คน ได้คะแนน 70-79 ซึ่งมีความสามารถอยู่ในระดับดี และผู้เรียนจำนวน 6 คน ได้ คะแนน 60-69 ซึ่งมีความสามารถอยู่ใน

ระดับปานกลาง คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวม 76.69 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความสามารถอยู่ในระดับดี (ตารางที่ 13)

การสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน คณะผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนสนุกกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์เป็นคำๆ ซึ่งส่งผลให้มีความมั่นใจเมื่อออกเสียงในรูปประโยค หรือ บทสนทนาสั้นๆ นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงก่อน ทำให้ทักษะการฟังของผู้เรียนซึ่งทดสอบในวันที่ 4 ของทุกสัปดาห์ค่อนข้างดีพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่ผู้เรียนคุ้นเคย และเมื่อทดสอบทักษะการพูดในวันที่ 5 ของแต่ละสัปดาห์ ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติได้อย่างมั่นใจทั้งการออกเสียงและท่าทางประกอบการสนทนา แม้จะมีข้อผิดพลาดในเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์บ้าง นอกจากนี้จากการจัดทัศนศึกษาในสัปดาห์ที่ 4 ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริงที่เกี่ยวกับหัวข้อ Marine Life ได้อย่างสนุกสนาน

เมื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนในสัปดาห์แรกจนถึงสัปดาห์สุดท้ายของการจัดหลักสูตร คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษามากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟัง เช่นเติมคำในช่องว่าง เรียงข้อความ จับคู่สถานการณ์ ได้ดีขึ้น ในส่วนของทักษะการพูดนั้นผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากแต่ละหัวข้อมาประยุกต์ใช้ในการสร้างบทสนทนาของตัวเอง และสามารถแสดงบทบาทสมมติได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องมากขึ้น

โดยภาพรวม ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและมีความสุขในการทำกิจกรรมต่างๆ ตลอดเวลา 3 ชั่วโมงของการเรียนแต่ละวัน โดยคณะผู้วิจัยไม่เห็นความเหนื่อยล้าหรือความเบื่อหน่ายในตัวผู้เรียน

4. ทัศนคติของผู้เรียนต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ผลการสำรวจทัศนคติต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม โดยการให้ผู้เรียนทำแบบประเมินหลักสูตร คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรในระดับมาก (ตารางที่ 14) ซึ่งในด้านการปูพื้นฐานการออกเสียงนั้น ผู้เรียนเห็นว่าการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนทักษะการฟังและการพูดเพราะสามารถแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการออกเสียงได้ ทำให้มีความมั่นใจในการฝึกทักษะการฟังและการพูดให้ดีขึ้น คล่องแคล่วขึ้น มีทักษะการฟังดีขึ้นไม่ว่าจะเป็นการฟังเพลง ข่าว ภาพยนตร์และโปรแกรมช่วยสอน สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้มากขึ้น และคิดว่าตนสามารถฟังและจับใจความได้มากขึ้น รวมทั้งสามารถพูดได้อย่างถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นหลังได้รับการฝึกออกเสียงที่ถูกต้อง

ส่วนความคิดเห็นต่อสื่อที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ตนั้น ผู้เรียนให้ความเห็นว่าการใช้สื่อที่หลากหลายเป็นการส่งเสริมกิจกรรมการฟังและการพูด ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น สามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ง่ายขึ้น สามารถเรียนรู้คำพูดที่เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น ทำให้เกิดความสนุกสนานและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้เร็วยิ่งขึ้น ทำให้อยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะรู้สึกว่าตนสามารถฟังและจับใจความสำคัญได้มากขึ้น

สำหรับทัศนคติที่มีต่อการฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยการแสดงบทบาทสมมติ หรือสถานการณ์จำลองนั้น พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก เนื่องจากเห็นว่าทำให้ตนกล้าแสดงออกมากขึ้น เลือกใช้คำพูดได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น สามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น

กล่าวโดยสรุป ผู้เรียนให้ความเห็นว่าตลอดระยะเวลาของการเข้าร่วมหลักสูตรตนเองรู้สึกสนุกและมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม เพราะคิดว่าหลักสูตรนี้ทำให้สามารถพูดได้อย่างมั่นใจ คล่องแคล่วและถูกต้องขึ้น และคิดว่าความรู้ที่ได้รับจากการเข้าร่วมหลักสูตรมีประโยชน์ทั้งต่อ การเรียนและการทำงานในอนาคต หากมีการทดสอบความสามารถในการฟังและการพูด ผู้เรียนคิดว่าจะสามารถทำคะแนนได้ดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกทักษะการฟังและการพูดแบบเข้มในครั้งนี้

5. ประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูด คณะผู้วิจัยได้รวบรวมคะแนนการทดสอบทักษะการฟังและการพูดจากแบบบันทึกคะแนน พบว่าผู้เรียนจำนวน 2 คน ได้คะแนน 80 ขึ้นไป ซึ่งมีความสามารถในระดับดีมาก ผู้เรียนจำนวน 6 คน ได้คะแนน 70-79 ซึ่งมีความสามารถในระดับดี ผู้เรียนจำนวน 10 คน ได้ คะแนน 60-69 ซึ่งมีความสามารถในระดับปานกลาง คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวม 70.6 ซึ่งสรุปได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถอยู่ในระดับดี (ตารางที่ 15)

ผลการสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนระหว่างการเรียนในชั้นเรียน 16 สัปดาห์ตลอดภาคการศึกษา พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่นั่งเรียนแถวหน้า และพยายามตอบคำถามของผู้สอนทุกคำถามด้วยความมั่นใจ เสียงดังฟังชัด และมักจะตอบเป็นคนแรกๆของห้อง แม้ผู้สอนจะไม่เรียกชื่อก็ตาม

อภิปรายผล

จากผลการทดลองการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม 6 สัปดาห์ แม้จะมีผู้เรียนจำนวน 16 คนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จากการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูด และจำนวน 17 คนไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จากการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตร อย่างไรก็ดี คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวมีความสามารถและพัฒนาการในการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

กล่าวโดยสรุป การทดลองการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อาจเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพในระดับหนึ่ง ดังจะเห็นได้จากความคิดเห็น ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทัศนคติที่มีต่อหลักสูตร รวมทั้งความสามารถและพัฒนาการของผู้เรียนในการใช้ทักษะการฟังและการพูดก่อน ระหว่าง และหลังเข้าร่วมหลักสูตร รวมถึงการนำไปใช้ในการเรียนภาคปกติ

ในส่วนของความคิดเห็น และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตรไม่มีการเปลี่ยนแปลงเท่าใดนัก ดังจะเห็นได้จากชุดคำถามสัมภาษณ์ก่อนและหลังการเข้าร่วมหลักสูตรที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ และคิดว่าภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังและการพูดมีประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษา การทำงานและชีวิตประจำวัน ดังนั้นทักษะดังกล่าวจึงเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องการพัฒนามากที่สุด

การที่ผู้เรียนชอบ สนใจ เห็นความสำคัญและเห็นประโยชน์ของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเข้าร่วมหลักสูตรทักษะการฟังและการพูดแบบเข้ม ดังที่ Samuel (1987 : 295-309) และรัชดา เบ็ญเจ๊ะอาแว (2546 : 5) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบและตัวแปรที่สำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับ สมคิด อิสระวัฒน์ (2543 : 227) ที่ให้ความเห็นว่าความสนใจ ความอยากรู้ เป็นแรงจูงใจในการเรียน โดยเฉพาะหากเห็นว่าสิ่งที่เรียนเป็นสิ่งที่มีประโยชน์สำหรับตนเอง ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าตลอดระยะเวลาของการเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสนุกสนาน และกระตือรือร้นในการเรียนโดยไม่มีท่าทีอ่อนล้าหรือเบื่อหน่ายให้เห็น และหลังการเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆต่อไปเพราะเริ่มเห็นความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น รวมทั้งรู้สึกสนุกและมีความสุขกับการเรียนมากขึ้น

นอกจากแรงจูงใจในการเรียนแล้ว คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ดังจะเห็นได้จากชุดคำถามสัมภาษณ์ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีความมั่นใจในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษเพราะไม่แน่ใจศักยภาพในการพูดของตัวเอง เนื่องจากไม่รู้คำศัพท์ เรียงประโยคไม่ถูก ออกเสียงไม่ได้ รวมถึงกลัวการผิดพลาดในการสนทนา ส่วนความมั่นใจในการฟังนั้น ผู้เรียนทุกคนยังไม่มั่นใจความสามารถในการฟังของตนเอง เพราะคิดว่าไวยากรณ์ของตนเองยังไม่ดีเท่าที่ควร และรู้คำศัพท์น้อยเกินไป แต่จากการสัมภาษณ์หลังการเข้าร่วมหลักสูตร พบว่าความมั่นใจของผู้เรียนทุกคนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เพราะตลอดระยะเวลา 6 สัปดาห์ที่ผ่านมา ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการพูดที่ถูกต้องและหลากหลาย รวมทั้งการออกเสียงที่ถูกต้อง ทำให้มีความกระตือรือร้นในการพูดและฟังเข้าใจมากขึ้น แม้จะพูดได้ไม่ถูกทั้งหมด แต่ก็มั่นใจว่าสื่อสารได้อย่างรู้เรื่องและเข้าใจมากขึ้น ดังที่พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2539 : 6) กล่าวว่าการสื่อสารจะเกิดประสิทธิผลเพียงใดขึ้นอยู่กับการฝึกฝนทางการออกเสียงเป็นพื้นฐาน เพราะเมื่อออกเสียงได้ถูกต้องทำให้ไม่เกิดความคับข้องใจ และไม่เกิดปัญหาในการออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง อีกทั้งยังช่วยให้การฟังมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจที่ดีขึ้นนี้เป็นผลมาจากรูปแบบการสอนทักษะการฟังและการพูดที่คณะผู้วิจัยได้จัดขึ้น ซึ่งจากแบบประเมินหลักสูตรและการสัมภาษณ์หลังการเข้าร่วมหลักสูตร คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรในระดับมาก เพราะเห็นว่าการปูพื้นฐานการออกเสียงและการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องในสัปดาห์แรกของการเข้าร่วมหลักสูตรเป็นการเริ่มต้นที่ดีและเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนทักษะการฟังและการพูดเพราะสามารถแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการออกเสียงได้ ทำให้มีความมั่นใจในการฝึกทักษะการฟังและการพูดให้ดีขึ้น คล่องแคล่วขึ้น มีทักษะการฟังดีขึ้นไม่ว่าจะเป็นการฟังเพลง ข่าว ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้มากขึ้น และคิดว่าตนสามารถฟังและจับใจความได้มากขึ้น รวมทั้งสามารถพูดได้อย่างถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นหลังได้รับการฝึกออกเสียงที่ถูกต้อง ดังที่ Jenkins (2004) และ Robinson (2001) ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่าการปูพื้นฐานทางสัทศาสตร์ เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากการออกเสียงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษและการออกเสียงที่ถูกต้องจะช่วยสร้างความคล่องแคล่วในการพูดนั่นเอง

ความหลากหลายของสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละสัปดาห์ ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ตนั้น เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น เพราะสื่อดังกล่าวจะให้ทั้งภาพและเสียงซึ่งคล้ายกับสถานการณ์จริง เป็นการจำลองหรือถ่ายทอดสภาพการณ์ใช้ภาษาอังกฤษในสังคมที่ใช้โดยเจ้าของภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถเลียนแบบได้ อีกทั้งยังช่วยให้บรรยากาศในการเรียนการ

สอนมีชีวิตชีวา ทำให้ผู้เรียนไม่เครียด ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ดังที่ Lee and Coppen (1964 : 1) ให้ความเห็นว่า สื่อทัศนูปกรณ์ช่วยให้ห้องเรียนสดใส ทำให้บทเรียนน่าสนใจ และช่วยกำหนดความหมายของเนื้อหาให้ชัดเจน ดังนั้นสื่อการเรียนการสอนจึงควรมีความหลากหลายเพื่อให้มีประสิทธิภาพและตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอย่างรวดเร็ว จึงนับได้ว่าสื่อเหล่านี้มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อทั้งในการนำเข้าสู่บทเรียน สอนเนื้อหา สรุปและทบทวนบทเรียน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 115) จากการสำรวจความคิดเห็นต่อสื่อที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต นั้น ผู้เรียนเห็นว่าการใช้สื่อที่หลากหลายเป็นการส่งเสริมกิจกรรมการฟังและการพูด ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น สามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ง่ายขึ้น สามารถเรียนรู้คำพูดที่เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น ทำให้เกิดความสนุกสนานและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้เร็วยิ่งขึ้น ทำให้อยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะรู้สึกว่าตนสามารถฟังและจับใจความสำคัญได้มากขึ้น

การฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยการแสดงบทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลองนั้น ผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก เนื่องจากเห็นว่าทำให้ตนกล้าแสดงออกมากขึ้น เลือกใช้คำพูดได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น สามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 117, 142-143, 150-151) และ Littlewood (1981 : 20-64) ที่กล่าวไว้ว่า การแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการและแรงบันดาลใจที่จะนำทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้มาใช้เพื่อการสื่อสารให้ถูกต้องและเหมาะสม และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้

การใช้กิจกรรมและสื่อที่หลากหลาย เป็นการกระตุ้นและเพิ่มพูนความสนใจของผู้เรียน ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษน่าสนใจ และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่จำกัด และมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้อยู่เสมอ เป็นการสร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ และช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษได้

กล่าวโดยสรุป แม้จะมีผู้เรียนจำนวน 16 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ในการทดสอบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูด และจำนวน 17 คนไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ในการทดสอบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูด ผู้เรียนให้ความเห็นว่าตลอดระยะเวลาของการเข้าร่วมหลักสูตร ตนเองรู้สึกสนุกและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม เพราะคิดว่าหลักสูตรการอบรมครั้งนี้ทำให้สามารถพูดได้อย่างมั่นใจ คล่องแคล่วและถูกต้องขึ้น และคิดว่าความรู้ที่

ได้รับจากการอบรมมีประโยชน์ทั้งต่อการเรียนและการทำงานในอนาคต หากมีการทดสอบความสามารถในการฟังและการพูด ผู้เรียนคิดว่าจะสามารถทำคะแนนได้ดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกทักษะการฟังและการพูดแบบเข้มในครั้งนี้ ดังจะเห็นได้จากผลสัมฤทธิ์ของการฝึกทักษะการฟังและการพูดหลังจากการเข้าร่วมหลักสูตรที่สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมหลักสูตรมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และประสิทธิผลในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) ที่ผู้เรียนมีคะแนนการฝึกทักษะการฟังและการพูดเฉลี่ยที่ 70.6 ซึ่งมีความสามารถในระดับดี

<u>ข้อเสนอแนะ</u>

จากผลการวิจัยเรื่อง การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ดังกล่าวข้างต้นทำให้ทราบว่า การใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดของเด็กไทยมีแนวโน้มที่จะพัฒนาได้ด้วยหลักสูตรแบบเข้มตามที่คณะผู้วิจัยได้ทำการทดลอง อย่างไรก็ดี รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมและสื่อต่างๆนั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้ยากในการจัดการเรียนสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของประเทศไทย ทั้งนี้เป็นผลมาจากปัจจัยหลัก คือ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนนั่นเอง ซึ่งคณะผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะไว้ดังนี้

1. จำนวนผู้เรียน

จำนวนผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี 50-55 คนต่อกลุ่มไม่เอื้อต่อการฝึกทักษะการฟังและการพูดในชั้นเรียน ดังนั้นหากต้องการให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ คณะผู้วิจัยเห็นว่ามหาวิทยาลัยควรจัดสรรงบประมาณในการจัดจ้างบุคลากรในการสอนให้เพียงพอ ทั้งนี้เป็นเพราะบุคลากรในการสอนภาษาอังกฤษของภาควิชาภาษาตะวันตกมีจำนวนจำกัด และหากเป็นไปได้คณะผู้วิจัยเห็นว่ามหาวิทยาลัยควรลดจำนวนนักศึกษาใหม่ในแต่ละปีการศึกษา เพื่อลดจำนวนผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในแต่ละกลุ่มให้มีเพียง 25-30 คน

2. กิจกรรมการเรียนการสอน

หากต้องการให้เด็กไทยสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการฟังและการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะการฟังและการพูด โดยอาจกำหนดหัวข้อในการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับชีวิตประจำวันและสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ แล้วให้ผู้เรียนฝึกทักษะการฟังและการพูดตามหัวข้อดังกล่าวเป็นรายบุคคล เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มหลังจากที่ได้มีการฝึกฟังและพูดทั้งในรูปแบบ

คำศัพท์ ประโยค และบทสนทนาจากผู้สอนและสื่อต่างๆ เช่น เอกสารประกอบการสอน เพลง ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูปและบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ตไปแล้ว ทั้งนี้ระหว่างการฝึก ผู้สอนควรอธิบายโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในบทสนทนานั้นๆด้วย เพราะจะทำให้เป็นการสอนที่ไม่เน้นไวยากรณ์มากเกินไป ส่วนการวัดผลและประเมินผล ผู้สอนอาจใช้แบบทดสอบการฟังที่พูดโดยเจ้าของภาษาและกิจกรรมบทบาทสมมติ

3. ผู้สอน

สภาพแวดล้อมของเด็กไทยที่ไม่เอื้อต่อการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียน ผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับผู้เรียนให้มากที่สุด และหากเป็นไปได้ผู้สอนอาจใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับผู้เรียนนอกชั้นเรียนด้วย

4. ผู้เรียน

ผู้เรียนซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของตัวเองควรสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอย่างสม่ำเสมอทั้งในและนอกชั้นเรียน โดยพยามยามสร้างความมั่นใจให้ตัวเอง และไม่กังวลหรือกลัวความผิดพลาด

5. อื่นๆ

คณะผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการทำวิจัยในหัวข้อต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม เช่น ทำ true experimental research ที่คุมตัวแปรต่างๆ โดยใช้ pre-test และ post-test ซึ่งเป็นแบบทดสอบคู่ขนาน และทดลองใช้หลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มนี้กับผู้เรียนกลุ่มอื่นนอกเหนือจากกลุ่มอ่อน

<u>ปัญหาที่พบระหว่างดำเนินการวิจัย</u>

1. ด้วยระยะเวลาในการทดลองหลักสูตรเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ผู้เรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ลงทะเบียนเรียนภาคฤดูร้อนซึ่งจัดในเวลา 9.00-16.30 น. คณะผู้วิจัยจึงต้องทำการทดลองในช่วงเวลา 17.00-20.00 น. ซึ่งในความเป็นจริงเป็นช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสมเท่าใดนักเนื่องจากผู้เรียนเรียนวิชาอื่นๆมาเกือบตลอดวัน ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่าช่วงเวลาที่ทำการทดลองดังกล่าวอาจมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

2. ระหว่างการทดลองในช่วงสองสัปดาห์แรก มีปัญหาเรื่องเครื่องปรับอากาศและกระแสไฟฟ้าขัดข้อง ทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่ค่อยดีเท่าไรนักเนื่องจากอากาศร้อนมากเพราะอยู่ในช่วงเดือนเมษายน นอกจากนี้การที่กระแสไฟฟ้าขัดข้องทำให้ผู้สอนไม่สามารถใช้อุปกรณ์และสื่อต่างๆ เช่น เครื่องฉายแผ่นใส คอมพิวเตอร์ และเครื่องเล่นซีดี ได้

เอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2539. **หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).** กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

_____. 2540. **รายงานผลการสำรวจเรื่องความต้องการพัฒนาการเรียนการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

_____. 2545. **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

กรรณิการ์ กาญจันดา. 2546. “การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

กองวิจัยทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2542. **สรุปผลการวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.

กิ่งแก้ว อารีรักษ์. 2546. **การวัดและประเมินผลทางภาษา**. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.

กิดานันท์ มลิทอง. 2548. **เทคโนโลยีและการสื่อสารเพื่อการศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กุลยา แซ่ตัน. 2534. “ผลของบทบาทสมมติต่อความมั่นใจของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร”, วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

กุสุมา ล่านุ้ย. 2537. **การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร**. ปัตตานี : โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

ขจิต ฝอยทอง. 2546. “การสร้างแรงจูงใจในการเรียน” (ออนไลน์), **สานปฏิรูป**. 6(63),36-38. สืบค้นได้จาก http://www.kunkru.sru.ac.th/modules/ylearnings/excerptfile.php?Iid=141 (7 กรกฎาคม 2546).

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. 2544. **แนวทางการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ : สำนักงานโครงการปฏิรูปอุดมศึกษา.

คณะทำงานจัดตั้งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดน่าน เขตที่ 1. 2546. **เอกสารเตรียมความพร้อมเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดน่าน : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GAT) และผลสัมฤทธิ์ความถนัดทางการเรียน (SAT) ปีการศึกษา 2544 เขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดน่าน**. น่าน : สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดน่าน.

งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 2548. **จุลสารงานทะเบียน,** 25 (19), 95-96.

จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรักษ์. 2542. **ประมวลบทความการเรียนการสอนและการวิจัยระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จารุพรรณ เพ็งศรีทอง. 2543. **การศึกษาปัญหาการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง**. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

จารุณี มณีกุล. 2545. **การใช้เนื้อหาและกิจกรรมที่แท้จริงเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่**, รายงานการวิจัย. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จุฑารัตน์ วิบูลผล. “การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนภาษาในการสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาอังกฤษ” ในจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรัตน์. 2542. **ประมวลบทความการเรียนการสอนและการวิจัยระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เฉลิมพล ดาวเรือง. “**สภาพปัจจุบันและปัญหาในการสอนพูดภาษาอังกฤษ**”. ใน ประนอม สุรัสวดี. 2539. กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชลลดา เลาหวิริยานนท์ และคณะ. 2547. **ความพึงพอใจ ความต้องการและปัญหาในการใช้ภาษาต่างประเทศในสถานประกอบการในเขตจังหวัดภาคใต้**. รายงานวิจัย. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ดวงเดือน แสงชัย และคณะ. “การศึกษาสัมฤทธิผลทางการเรียนและเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงเป็นกิจกรรมเสริม” ในประนอม สุรัสวดี. 2537. **มนุษยสัมพันธ์กับการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงพร หนูพงษ์. 2549. “ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา” (ออนไลน์). สืบค้นได้จาก http://www.culi.chula.ac.th/eJournaLo2/research_05.htm (1 กรกฎาคม, 2549)

ดิเรก วรรณเศียร. “ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษากับอัตราการเสริมแรงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” ในประนอม สุรัสวดี. 2537. **มนุษยสัมพันธ์กับการสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถิรลักษณ์ เอกนัยน์. 2548. “กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โรงเรียนนันทบุรีวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดน่าน”, สารนิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ทิพพดี อ่องแสงคุณ. 2529. **เกมฝึกภาษา**. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.

_____. “การจัดกิจกรรมการสอนฟังและอ่าน” ในประนอม สุรัสวดี. 2535. **กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิศนา แขมมณี. 2547. **ศาสตร์การสอน**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธนสิทธิ์ ศรีรัตน์. 2543. “การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย ชุด “เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษ” สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5”, สารนิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

นานมีบุ๊คส์. 2538. **เกมสนุกฝึกภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์.

นิดา วุฒิวัย และคณะ. 2546. **การศึกษาความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์**. รายงานการวิจัย. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

นิตยวรรณ ธนโกไสย. 2546. "ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนของสถาบันราชภัฏ ในเขตกรุงเทพมหานคร", วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.

เนตรปรียา (มุสิกไชย) ชุมไชโย. (2544). **ฝึกภาษาอังกฤษกันยังไงทำไมไม่สำเร็จซักที**. กรุงเทพฯ : สุดสัปดาห์สำนักพิมพ์.

แน่งน้อย เพียรสุขสวัสดิ์. "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนแบบการใช้เกมภาษาและการสอนแบบธรรมดา" ในประนอม สุรัสวดี. 2537. **มนุษยสัมพันธ์กับการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เบญจา สืบเสน. 2530. "การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง-พูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสูตทัศนาของเคลลี", วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ปองพล อดิเรกสาร. คำนิยม ใน เนตรปรียา (มุสิกไชย) ชุมไชโย. (2544). **ฝึกภาษาอังกฤษกันยังไงทำไมไม่สำเร็จซักที**. กรุงเทพฯ : สุดสัปดาห์สำนักพิมพ์.

ปราณี กุลละวณิชย์. 2547. "โครงการวิจัยเชิงทดลอง "การสอนแบบเข้ม 6-8 สัปดาห์" ทักษะการฟัง-การพูดภาษาต่างประเทศ", เอกสารประกอบโครงการวิจัยของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

ประนอม สุรัสวดี. 2535. **กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2537. **มนุษยสัมพันธ์กับการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2539. **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.

ปิญชาน์ รินง้าว. 2545. “การใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีวิดีทัศน์ประกอบเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พรสวรรค์ สายสุดใจ. 2542. “การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการพูด และเจตคติของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พวงทอง ป้องภัย. 2540. **พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น**. ปัตตานี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2539. **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ. 2539. **การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

ยาวาเฮ มุกตาบุตร. 2548. “เชาวน์อารมณ์และนิสัยในการเรียนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จังหวัดปัตตานี”, สารนิพนธ์ สาขาการวิจัยนิเทศ. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

เยาวลักษณ์ บุญศิริ. 2522. “การเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาอังกฤษกับการฟังจากการสอนโดยใช้เทปกับการสอนโดยใช้สไลด์เทป”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา. กรุงเทพ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ระเบียบ รังแก้ว. 2544. “การเสริมทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมห้องปฏิบัติการทางภาษาในโรงเรียนวัดเวฬุวัน อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่”, สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รัชดา เบ็ญเจ๊ะอาแว. 2546. “ผลของกิจกรรมประกอบการสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

รัชฎาภรณ์ อำไพสัมพันธกุล. 2546. “การพัฒนาชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษแบบศูนย์การเรียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6”, วิทยานิพนธ์. นครสวรรค์ : สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.

แรมสมร อยู่สถาพร. “แนวโน้มการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา” ใน ประนอม สุรัสวดี. 2535. **กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์. 2543. **100 Languages Games**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพาณิช.

รำไพ สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา. 2532. **สถิติการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เอช-เอน การพิมพ์.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2536. **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

_____. 2543. **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้**. กรุงเทพ : สุวีริยาสาส์น.

วรียา สุริยันยงค์. 2544. “การพัฒนาชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนในการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2”,วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

วัฒนวรรณ สงวนเรือง. 2534. **การประเมินโปรแกรมการสอนทักษะการฟังที่ประกอบด้วยแถบบันทึกภาพและแถบบันทึกเสียงของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มภาคฤดูร้อน พ.ศ. 2532,** รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วัฒนาพร ระงับทุกข์. 2542. **แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. กรุงเทพฯ : แอลทีเพรส.

วาริน รุ่งจตุรภัทร. 2545. **เขียนได้ พูดได้ แต่นี้ไป**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วรรณสาสน์จำกัด.

วิสา จรัลชวนะเพท. 2545. **การจัดทำโครงการ Outdoor Speaking เพื่อเสริมทักษะการฟัง- พูดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. รายงานการวิจัย. ภูเก็ต : โรงเรียนเทศบาลบ้านสามกอง (วิเศษนุกูลกิจอุทิศ).

ศรีเงิน แพสุพัฒน์. 2541. “การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังข้อความภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยพาณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขามัธยมศึกษา-การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริพร ฉันทานนท์. 2532. “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครู และเวลาที่ใช้ในการเรียนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายกรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชามัธยมศึกษา กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริเพ็ญ มากบุญ. 2541. “แด่...ผู้เบิกทางแห่งปัญญา”, **ครุสารเทพสตรี** 2(1) 55-56.

ศิริยา คนิวรานนท์. 2541. “ค่ายภาษาอังกฤษ : กิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน”, สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร.

ศุลีรัตน์ ภัทรานนท์. 2531. “ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมคิด อิสระวัฒน์. 2543. **การสอนผู้ใหญ่**. กรุงเทพฯ : จรัลสนิทวงศ์.

สมบูรณ์ ชิตพงษ์. 2549. “การสร้างข้อสอบปรนัยและอัตนัยที่มีคุณภาพ”, เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการ, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. 22-23 ก.ค 49.

สมใจ สืบวัฒนพงษกุล. 2539. “การสร้างแบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3”, วิทยานิพนธ์. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สยาม บุตรศรี. 2540. “ความพร้อม ปัญหา และความต้องหารในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดขอนแก่น”, วิทยานิพนธ์. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สิริวรรณ จันทร์เพ็ญ. 2534. “ผลของวิธีเสนอเรื่องที่มีต่อความเข้าใจของนักเรียนที่มีระดับความเข้าใจในภาษาอังกฤษต่างกัน”, วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

สุชา จันทน์เอม. 2531. **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สุพจน์ สีกันทา. 2529. “ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการนับของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานการศึกษาอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่”, วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุพัฒน์ สุกมลสันต์. “การอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ. 2515-2530” ในประนอม สุรัสวดี. 2537. **มนุษยสัมพันธ์กับการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. “กลวิธีการสอนพูดภาษาอังกฤษให้เป็นธรรมชาติ” ในจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรักษ์. 2542. **ประมวลบทความการเรียนการสอนและการวิจัยระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2532. **การสอนทักษะภาษาและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2536. **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2537. **วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2539. **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2540. **แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2524. **วิธีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน**. กรุงเทพฯ : ประมวลศิลป์.

_____. 2525. **การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน ฉบับปรับปรุงใหม่**. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา.

_____. 2526. **วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

สุวรรณ ตรีขัน. 2530. “ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 โรงเรียนมุกดาหารจังหวัดมุกดาหาร”, ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

หมะนียา เลิศลาย. 2528. “สมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสะเดา “ขรรค์ชัยกัมพลาอนุสรณ์” อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อดิศา เตียว. 2549. **แบบสอบถาม ชุดโครงการวิจัยเชิงทดลอง “การสอนแบบเข้ม 6-8 สัปดาห์” ทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ**. งานวิจัย. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

อดิศา เตียว และคณะ. 2547. **โครงการข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้**. รายงานการวิจัย. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

อนุภาพ ดลโสภณ. 2540. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครู”, วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อเนก กิมสุวรรณ. 2547. “ภาพรวมการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศและการใช้ภาษาต่างประเทศในภาคเหนือ” เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาและเสนอผลงานวิจัยของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 9-10 ธ.ค. 47.

อมรา แสงจันทร์มณี. 2524. “แนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย”, **วารสารภาษาปริทัศน์**, 2 (มกราคม – พฤษภาคม 2524), 15-16.

อรจรีย์ ณ ตะกั่วทุ่ง. 2545. **สุดยอดการพัฒนาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ : เบรนเน็ท.

อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ. 2525. **การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีการเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล**. กรุงเทพฯ :จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2538. **แนวการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุไรวรรณ ศฤงคาร์นันท์. 2527. “ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกรินทร์ สังข์ทอง. มปป. **ผลงานนำเสนอเพื่อขอรับการประเมินประสิทธิภาพการสอนและการปฏิบัติหน้าที่อาจารย์**. ปัตตานี : โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ

Anderson, Army. 1988. **Listening**. London : Oxford University Press.

Bada, Erdogan and Okan, Zuhal. 2006 . **Students' Language Learning Preferences**. Turkey : Cukurova University.

Brown, Gillian and Yule, George.1983.**Teaching the Spoken Language**. Cambridge : Cambridge University Press.

Burns, A., et al. 1997. "Authentic Spoken Texts in the Language Classroom", **Prospect**, 12, 72-86.

Burns, A. 1998. "Teaching Speaking", **Annual Review of Applied Linguistics**, 18, 102-123.

Canberra, Marcos Penate. 2006. **Teaching the Four Skills in the Primary EFL Classroom**. Spain : University of Las Palmas de Canaria (Online). Available: http://iteslj.org/Techniques/Bazo-FourSkills.html [10 July, 2006]

Carter, R. 1997. "Speaking English, Speaking Cultures, Using CANCODE", **Prospect**, 12, 4-11.

Cunningham, S. & Moor, P. 2003**. Cutting Edge Advanced**. London : Pearson.

Derwing, T. & Rossister, M. 2002a. "ESL Learners' Perceptions of Their Pronunciation Needs and Strategies", **System**, 30, 155 – 166.

_____. 2002b. "The Effects of Pronunciation Instruction on The Accuracy, Fluency and Complexity of L2 Accented Speech". **Applied Language Learning**, 13 (1-2), 1-17.

Diaz-Rico, Lynne T. 1995. **The Crosscultural, Language, and Academic Development Handbook.** Massachusetts: Allyn&Bacon.

Doff, Adrian, 1988. **Teach English : Teacher's Workbook .** Cambridge : Cambridge University Press.

Dudney, GaryD. 1983. **"**Hidden-Information Roleplays", **English Teaching Form.** 3 (21) (July, 1983), 30-31.

Edwards, Allen. 1957. **Techniques of Attitude Scale Construction.** New York : Appleteon-Century-Crofts.

Finocchiaro, Mary. 1982. "Reflection on The past, The Present, and the Future.", **English Forum.** 20(3), 2-13.

Finocchiaro, Mary and Bonono, Micheal. 1973. **The Foreign Language Learner: A Guide for Teachers**. New York : Regents Publishing Company.

Finocchiaro, Mary and Brumfit, Christopher. 1983. **The Functional-Notional Approach** : **From Theory to Practice**. New York : Oxford University Press.

Good, Carter V. 1959. **Dictionary of Education.** New York : McGraw-Hill.

Harmer, Jeremy. 1983. **The Practice of English Teaching.** Harlow : Longman.

Heaton, J.B. 1990. **Classroom Testing**. New York : Longman.

Hilgard, Ernest R. 1967. **Introduction to Psychology**. 4th ed. New York : Harcourt, Brace and World Inc.

Hubbard. Peter. 1983. **A Training Course for TEFL**. Oxford : Oxford University Press.

Janssens, Raymond. 1977. "Stimulating Motivation through Audio-Visual Aids Based on English by Radio Vision", **ELT Journal.** (22 October 1977) , 44-47.

Jenkins. (2004). "Research in Teaching Pronunciation and Intonation", **Annual Review of Applied Linguistics**, 24, 109-125. USA : Cambridge University Press.

Johnson, K. 1982. **Communicative Syllabus Design and Methodology.** Oxford: Pergamon Press.

Johnson, K. and Morrow, K. 1986. "Principles of Communicative Methodology", **Communication in the Classroom.** Hong Kong: Longman.

Jones, Leo, 1983. **Eight Simulations.** Cambridge : Cambridge University Press.

Kagan, Jarom. 1968. **Psychology.** New York : Harcourt, Brance Javanovich.

Kagan, Spencer. 1992. **Cooperative Learning.** San Clemente, CA : Kagan Publishing.

Krashen, Stephen D. 1983. **Principles and Practice in Second Language Acquisition**. Oxford : Pergamon Press.

_____. 1984. **Second Language Acquisition and Second Learning.** New York : Pergamon Press.

_____. 1987. **Principles and Practice in Second Language Acquisition.** London: Prentice Hall International (UK).

Kung. Shiao-Chuan and Chuo, Tun-Whei. 2006. "Student's Perceptions of English Learning Through ESL/EFL Websites" (Online). Available: http://www-writing.berkeley.edu/tesl-ej/ej21/a2.html [2006, July 7]

Lawtie, Fiona. 2006 **Teaching Speaking Skills 2-Overcoming Classroom Problems.** Caracas: British Council.

Lee, W.R. and Coppen, Helen. 1964. **Simple Audio-Visual Aids to Foreign Language Teaching.** London: Oxford University Press.

Littlewood, William. 1981. **Communicative Language Teaching: An Introduction.** Cambridge : Cambridge University Press.

McCarthy, Michael and O'Keeffe, Anne. 2004. "Research in The Teaching of Speaking", **Annual Review of Applied Linguistics**, 24, 26-43.

Morrow, Keith. 1981. "Introduction : Principles of Communicative Methodology" , **Communication in the Classroom.** Essex: Longman.

Newcomb, Theodore N. 1954. **Social Psychology.** New York : The Dryden Press.

Oller, John W. 1979. **Language Tests at School: A Pragmatic Approach.** London: Longman.

Paulston, C.B. 1979. "Communicative Competence and Language Teaching : Guideline for Communicative Activities", **RELC Journal Supplement**. June 1,1979, 19-21.

Paulston, Cristina Bratt and Bruder, Mary Newton. 1976. **Teaching English as a Second Language: Techniques and Procedures.** Massachusetts: Wintheop Publishers**.**

Rein, David P. 2000. **Grolier Advanced English Course 1**. China : Grolier International, Inc.

Revell, Jane. 1979. **Teaching Techniques for Communicative English.** Hong Kong : The McMillan Press.

Robinson, P. 2001. "Task Complexity, Task Difficulty, and Task Production : Exploring Interactions in a Componential Framework", **Applied Linguistics**, 22, 27-57.

Rubin, Dorothy. 1990. **Teaching Elementary Language Arts.** 4 th ed. New Jersey: Prentice Hall.

Rubin, L. 1995. "The Contribution of Video to the Development of Competence in Listening", **A Guide for the Teaching of Second Language Listening.** San Diego : Dominine Press.

Samuel, Shohen S. 1987. "Basic Teaching Procedure", **Handbook for the Volunteer Tutor**. New York : IRA.

Samuels, S. Jay. 1981. **A Framework for Understanding the Reading Process.** New York: The Ronal Press Company.

Sato, K., et al. 2003. **Life Watch** : **Ready to Talk about Japan** [coursebook and video]. Tokyo : Asahi Press.

Savignon, Sandra J. 1978. "Teaching for Communication", **English Teaching Forum**. XVI, 2 (April 1978) , 2-5,9.

_____. 1983. **Communicative Competence : Theory and Classroom Practice : Text & Contents in Second Language Learning.** Massachusetts : Addison-Wesley Publishing.

Scott, Roger. 1981. "Speaking", **Communication in the Classroom.** Essex: Longman.

Strickler, Darryls. 1979. "TV as a Tool to Improve Basic Communicative Skills", **Language Arts,** 56 (1979), 365-651.

Suhr, Mandy. 1993. **I am Growing**. England : Wayland (Publishers) Ltd.

Swandean. 2006. **Intensive English Course** (Online). Available : http://www.swandean.co.uk/warthing/int-course.htm [2006, July 5]

Syananondh, Kriengsukdi. 1983. "An Investigation of Pronunciation and Learning Strategies in English Listening Comprehension of Thai-Speaking Graduate Students in the United States", Dissertation. **Abstract International,** 44 (January 1984), 2130-A.

Tomlinson. C.A. 1998. **Differentiating Instruction : Facilitator's Guide.** Alexandria, VA : Association for Supervision and Curriculum Development.

Toth, Maria. 1995. **Heinemann Chinemann Children's Games.** Oxford : Heinemann.

Underwood, Mary. 1989. **Teaching Listening.** New York : Longman.

Victoria School. 2006. Intensive English Course (Online). Available : http://www.victoriaschool.co.uk/learn-english/language- [2006, July 5]

Wilga. M.R. 1978. **Communicating Naturally in a Second Language.** London : Cambridge University Press.

Williams. C.M. 1968. **Learning from Picture.** 2 nd ed. Washington DC : NEA.

Zappolo, Celeste. 1981. "A Graded Listening Comprehension Progress", **English Teaching Forum**, 19 (1981), 31.

http://evaeaston.com/pr/consonants.html

http://evaeaston.com/pr/songs.html

http://evaeaston.com/pr/red-pr-greet.html

http://www.cambridge.org/us/esl/nic/support/vocabulary/inu01ve.htm

http://www.eslgold.com/speaking/introducing_yourself.html

http://evaeaston.com/pr/consonants.html

http://evaeaston.com/pr/songs.html

http://evaeaston.com/pr/red-pr-greet.html

http://www.cambridge.org/us/esl/nic/support/vocabulary/inu01ve.htm

http://www.eslgold.com/speaking/introducing_yourself.html

http://www.manythings.org/pp/

http://www.englishclub.com/pronunciation/word-stress-2.htm

http://www.englishclub.com/pronunciation/word-stress-quiz.htm

http://www.englishclub.com/pronunciation/linking.htm

http://www.esl-lab.com/selfintro/selfintrord1.htm#post

http://www.manythings.org/pp/

http://www.englishclub.com/pronunciation/word-stress-2.htm

http://www.englishclub.com/pronunciation/word-stress-quiz.htm

http://www.englishclub.com/pronunciation/linking.htm

http://www.esl-lab.com/selfintro/selfintrord1.htm#post

http://esl.about.com/od/teachingbeginners/a/ab_25beg.htm

http://esl.about.com/od/teachingbeginners/a/ab_25beg.htm

http://www.rhlschool.com/eng3n19.htm

http://www.esl-lab.com/schedule/schedrd1.htm

http://www.rhlschool.com/eng3n19.htm

http://www.esl-lab.com/schedule/schedrd1.htm

http://www.esl-lab.com/schedule/schedrd1.htm

http://www.esl-lab.com/schedule/schedrd1.htm

http://iteslj.org/questions

http://www.focusenglish.com/dialogues/health/alloverthebed.html

http://www.focusenglish.com/dialogues/health/onadiet.html

http://www.focusenglish.com/dialogues/health/cavity.html

http://www.focusenglish.com/dialogues/health/runover.html

http://www.focusenglish.com/dialogues/health/headstuff.html

http://iteslj.org/v/th/yr-signs1.html

http://iteslj.org/v/th/yr-signs2.html

http://iteslj.org/v/th/yr-signs1.html

http://iteslj.org/v/th/yr-signs2.html

http://iteslj.org/v/th/yr-signs1.html

http://iteslj.org/v/th/yr-signs2.html>

http://www.cdlponline.org/index.cfm?fuseaction=activity1&topicID=5&storyID=113

http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/crawling.html

http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/runstop.html

http://www.cdlponline.org/index.cfm?fuseaction=activity1&topicID=5&story ID=113

http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/crawling.html

http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/runstop.html

http://homepage.smc.edu/chem10/Equipment.html

http://academic.reed.edu/chemistry/alan/201_202/lab_manual/appendices/safety.html#safe_ techniques

http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/crawling.html

http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/roadrage.html

http://homepage.smc.edu/chem10/Equipment.html

http://academic.reed.edu/chemistry/alan/201_202/lab_manual/appendices/safety.html#safe_ techniques

http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/crawling.html

http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/roadrage.html

http://www.britishcouncil.org/kids-songs-sea-animals.htm

http://www.britishcounsil.org/kids-stories-numbers.htm

http://www.britishcounsil.org/kids-stories-cold-planet.htm

http://www.1-languages.com/audiocourse/unit 12_timetables_rslt.htm

http://www.britishcouncil.org/kids-games-gapfill-computer-games.htm

http://www.britishcouncil.org/kids-print-computersafety.pdf

http://www.elllo.org/year06/games/44computer/44computer.htm

http://www.britishcouncil.org/kids-games-matching-pcsafety.htm

http://www.britishcouncil.org/kids-print-computervocab.pdf

http://www.britishcouncil.org/kids-games-gapfill-computer-games.htm

http://www.britishcouncil.org/kids-print-computersafety.pdf

http://www.elllo.org/year06/games/44computer/44computer.htm

http://www.britishcouncil.org/kids-games-matching-pcsafety.htm

http://www.focusenglish.com/dialogues/communication/commindex.html

http://www.focusenglish.com/dialogues/communication/commindex.html

http://www.1-language.com/audiocourse/unit23_movieticket_qu.htm

http://www.elllo.org/yearthree/50games/50movies/50movies.htm

http://www.1-language.com/audiocourse/unit23_movieticket_qu.htm

http://www.elllo.org/yearthree/50games/50movies/50movies.htm

http://www.cdlponline.org/index.cfm?fuseaction=activity1&topicID=8&storyID=35

http://www.focusenglish.com/

http://www.focusenglish.com/

ภาคผนวก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผศ. อาริน สะอีดี

   วุฒิการศึกษา อม. (ภาษาอังกฤษ)

   ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 แผนกวิชาภาษาอังกฤษ ภาควิชาภาษาตะวันตก
   คณะมนุษยศาสตร์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

2. ผศ. กุสุม ล่านุ้ย

   วุฒิการศึกษา ศศม. (การสอนภาษาอังกฤษ)

   ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระดับ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
   โรงเรียนสาธิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

3. นาง บุญประกอบ สุวรรณมาลา

   วุฒิการศึกษา กศม. (การวัดผลและวิจัยการศึกษา)

   ตำแหน่ง อาจารย์ ระดับ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี โรงเรียนสาธิต
   คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

1. แบบทดสอบการฟังก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
A: Alice, would you 1) _____ get Gene Harris for me?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
B: Certainly, Mr.Ames.					
A: Oh, and Alice. Don't 2) _____ me back, please. I'll hold.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
B: Yes, sir. One 3) _____, please.	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
A: Mr. Harris' office.					
B: Jenny, this is Alice. Mr. Ames is calling Mr. Harris. He's holding on 4) _____.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
A: I'll 5) _____ him through right away.	0	+1	+1	0.67	ใช้ได้
B: Thank you.					
A: Charlie? Gene. What can I do for you?					
B: Would you 6) _____ stepping	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
into my 7) _____ for a few minutes?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
A: Sure, I'll be right 8)_____. Uh, can I ask what it's about?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
B: Yeah. I'd like to discuss our rep to the trade 9) _____ in Gartonia	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
next 10) _____ .	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

2. แบบทดสอบการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
1. Where is your hometown?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. Do you live with your parents?	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
3. What are your parents' occupations?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4. What should you do to be healthy?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5. How do you protect yourself while riding a motorbike?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6. What scientific subjects do you like?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7. How can you keep beaches clean?	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
8. What is your favorite seafood?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9. Do you own a cell phone?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10. How much money do your parents give you per month ?	0	+1	+1	0.67	ใช้ได้
11. Is mathematics easy or difficult for you?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
12. Do you enjoy studying English? Why?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

3. ชุดคำถามสัมภาษณ์

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
1. ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษน่าสนใจหรือไม่	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในด้านใดบ้าง	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
3. ที่ผ่านมา ท่านมีวิธีการฝึกทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษอย่างไร	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4. ท่านเคยแสดงละครภาษาอังกฤษ หรือแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนหรือไม่	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
5. ท่านมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่ เพราะอะไร	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6. ท่านฟังภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีเพียงใด มีปัญหาในการฟังด้านใดบ้าง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7. เมื่อท่านพบชาวต่างประเทศ ท่านมีปฏิกิริยาอย่างไร ท่านกล้าสนทนากับชาวต่างประเทศหรือไม่ ถ้าไม่กล้าเพราะอะไร	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8. ท่านชอบเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ไทยหรืออาจารย์ต่างประเทศ เพราะอะไร	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
9. ท่านชอบหรือไม่ชอบกิจกรรมใดในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เพราะอะไร	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10. ท่านชอบภาษาอังกฤษหรือไม่ ถ้าไม่ชอบเพราะอะไร	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

4. แบบทดสอบทักษะการฟังระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

สัปดาห์ที่ 1 หัวข้อ Greeting, Leave-Taking and Self-Introduction

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
Emily: 1) _____?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Mary: Oh, sure. Hi.					
Emily: Hello.	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
Mary: 2) _____ Mary Jones.					
Emily: 3) _____ Emily Morgan.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Mary: It's nice to meet you, Emily.					
Emily: Nice to meet you, too. This is my first day at school.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Mary: Really? It is my first day, too. 4) _____ also in the first grade?					
Emily: 5) _____ . How about yourself?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Mary: I am in the first grade, too. 6) __ ?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Emily: I am in Ms. Kelly Duncan's room. Really? Me too.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Mary: Emily, 7) _____ my friend. Tom, this is Emily Morgan. Emily, this is Tom Sakamoto.					
Tom: Hello, Emily. 8) ___ to meet you.	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
Emily: Hi, Tom. What is your last name again?					
Tom: It is Anthony Sakamoto. But 9) _____Tom.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Emily: And 10) _____spell your last name?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

สัปดาห์ที่ 2 หัวข้อ Health

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
1) _____.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
a. Terrible b. Reasonable c. Horrible d. Possible					
2) _____ .	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
a. word b. worse c. worst d. worth					
3) _____!	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
a. train b. brain c. rain d. plane					
4) _____.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
a. best b. rest c. nest d. chest					
5) _____	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
a. confession b. conversation c. congestion d. connection					
6) _____	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
a. lung b. junk c. drunk d. sung					
7) _____.	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
a. cough b. cats c. caught d. catch					
8) _____	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
a. vary b. any c. very d. every					
9) _____. a. fruits b. fools c. fluids d. foods	+1	+1	+1	+1	ใช้ได้
10) _____ a. goat b. got c. god d. good	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

สัปดาห์ที่ 3 หัวข้อ Safety First

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
Roselind: Oh, my goodness, the 1) _____ is crawling.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
James: I think there's an 2) _____ ahead.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Roselind: We're now 3) _____ late.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
James: I know. Why don't we take a 4) _____ route?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Roselind: Let me take a look at the 5) __. Yes, there's an exit three quarters of a mile ahead. We'll exit Market 6) _____,	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7) _____ west, and then get on the Pennsylvania Freeway.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
James: OK, let's do that even though we may have to take a longer 8) ____.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9. When did the accident happen?	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10.Who were killed in the accident?	0	+1	+1	0.67	ใช้ได้

สัปดาห์ที่ 4 หัวข้อ Marine Life

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
There was a 1)_____, there was a hake	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
There was a 2)_____ and a	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3)_____	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
and a 4)_____	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
There was a 5)_____ and a	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
6)_____	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
And sliding on the rocks there was a 7)_____	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Everything beneath the 8)_____	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9)_____ and things that glow	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
Creatures moving 10)_____	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

สัปดาห์ที่ 5 หัวข้อ Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
_____ 1. Quinine comes from the Australian rainforest.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
_____ 2. Maralia is a dangerous disease spread by mosquitoes.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
_____ 3. Quinine is made from the leaves of the Cinchon tree.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
_____ 4. The tree is named after the Count of Cinchon.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
_____ 5. The Countess of Cinchon died of a high fever.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
_____ 6. In 1630 people from all over the world went to the rainforest to collect the Cinchon plant.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
_____ 7. The name quinine was given to the medicine in 1820 by French scientists.	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
_____ 8. For three hundred years quinine was only used to cure malaria.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
_____ 9. The first artificial quinine was made in 1944.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
_____10. Natural quinine has now been replaced by artificial quinine.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

สัปดาห์ที่ 6 หัวข้อ Modern Technology

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
1. Internet has opened the world to many people. Now students can go to any _____. a. home b. library c. store d. canteen	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. It is hard to get the kids away from the computers. They don't even want to go to _____. a. recess b. bed c. school d. stadium	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3. What do you get at the library? a. information b. berries c. liberal d. science	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4. How much money do some think it will cost California to hook up all of the schools to the Internet? a. forty million b. fifty million c. fifty million dollars d. fifty billion dollars	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5. The California school is wired to the Internet through their _____. a. computers b. bedrooms c. microwaves d. mobile phones	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6. What should the money be spent for, according to some people? a. more books b. more lunches c. more teachers d. more hospitals	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7. In California wiring schools needs to be a volunteer _____ because it costs so much. a. effort b. freedom c. time d. chance	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8. A word that now means 'connected to the Internet' is? a. turned on b. plugged c. wired d. hooked	0	+1	+1	0.67	ใช้ได้
9. Anyone can put their own information on the Internet. Where do they put it? a. in their minds b. on top of the computer c. on a home page d. in their house	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10. Some people say that money should be spent on more _____ instead of computers. a. teachers b. schools c. toys d. internet	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

5. แบบประเมินหลักสูตร

รายการ	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			IC	แปลผล
	1	2	3		
1. การปูพื้นฐานการออกเสียงที่ถูกต้องทำให้ข้าพเจ้าแก้ไขการบกพร่องเรื่องการออกเสียงได้	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. ข้าพเจ้าเห็นคุณค่าของการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องในการเรียนทักษะการฟัง-พูด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจว่าการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องช่วยให้ข้าพเจ้าฝึกทักษะการฟัง-พูดได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4. การฝึกออกเสียงช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5. การปูพื้นฐานการออกเสียงทำให้ทักษะการฟังของข้าพเจ้าดีขึ้น	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
6. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในตัวเองในการสื่อสารกับผู้อื่นมากขึ้นเมื่อได้ฝึกการออกเสียง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7. ข้าพเจ้าคิดว่าตนสามารถฟังและจับใจความได้มากขึ้นเมื่อได้เรียนรู้เรื่องการออกเสียงที่ถูกต้อง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8. ข้าพเจ้าคิดว่าตนสามารถพูดได้อย่างถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นหลังได้รับการฝึกออกเสียง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9. การฝึกทักษะการฟัง-พูดโดยการใช้สื่อเช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมช่วยสอน และอินเตอร์เน็ต ทำให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10. การฝึกทักษะการฟัง-พูดโดยการใช้สื่อเช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมช่วยสอน และอินเตอร์เน็ต ทำให้ข้าพเจ้าสามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ง่ายขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
11. ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้คำพูดที่เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น เมื่อเรียนโดยการใช้สื่อหรือโปรแกรมช่วยสอน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
12. ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนโดยใช้สื่อหรือโปรแกรมช่วยสอนให้ความสนุกสนานและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
13. การใช้สื่อและโปรแกรมช่วยสอนในการฝึกทักษะการฟัง- พูด ทำให้ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
14. ข้าพเจ้าสามารถฟังและจับใจความสำคัญได้มากขึ้น	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้

เมื่อได้ฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อ เช่น ข่าว ภาพยนตร์ เพลง หรือโปรแกรมช่วยสอน					
15. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจในวิธีการเรียนการสอนโดยการใช้สื่อต่าง ๆ หรือโปรแกรมช่วยสอน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
16. ข้าพเจ้าคิดว่าการใช้สื่อที่หลากหลายเป็นการส่งเสริมกิจกรรมการฟัง-พูด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
17. ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์ของการปูพื้นฐานการออกเสียงเพื่อมาฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่าง ๆ เช่น ข่าว เพลง ภาพยนตร์ โปรแกรมช่วยสอน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
18. ข้าพเจ้าคิดว่าการฝึกทักษะการฟัง-พูดโดยใช้สื่อต่าง ๆ และโปรแกรมช่วยสอนทำให้ข้าพเจ้าพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูด ได้เร็วขึ้น	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
19. ข้าพเจ้ากล้าแสดงออกมากขึ้นเมื่อเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
20. ข้าพเจ้าสามารถเลือกใช้คำพูดได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้นเมื่อเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
21. การฝึกทักษะฟัง-พูดโดยกิจกรรมบทบาทสมมติทำให้ข้าพเจ้าสามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
22. หลังจากได้รับการอบรมในครั้งนี้ข้าพเจ้าสามารถพูดได้อย่างมั่นใจ คล่องแคล่วและถูกต้องขึ้น	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
23. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกและมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมการอบรมในครั้งนี้	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
24. ความรู้ที่ได้รับจากการอบรมในครั้งนี้มีประโยชน์ทั้งต่อการเรียนและการทำงานในอนาคต	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
25. หากมีการทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด ข้าพเจ้าคิดว่าตนสามารถทำคะแนนได้ดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกทักษะฟัง-พูดแบบเข้มในครั้งนี้	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบการฟังก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

ข้อ	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.57	0.80
2	0.57	0.67
3	0.60	0.47
4	0.60	0.67
5	0.47	0.20
6	0.43	0.60
7	0.40	0.60
8	0.47	0.73
9	0.53	0.80
10	0.70	0.73

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ = 0.9162

2. ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

ความสามารถในการตอบ

คนที่	ผู้ตรวจคนที่ 1	ผู้ตรวจคนที่ 2	ผู้ตรวจคนที่ 3	
1	4	3	3	10
2	3	3	3	9
3	3	3	4	10
4	3	3	3	9
5	4	3	3	10
6	3	3	3	9
7	3	4	3	10
8	3	3	3	9
9	3	3	3	9
10	3	4	3	10
11	3	3	3	9
12	3	4	3	10
13	3	3	3	9
14	3	3	3	9
15	3	3	3	9
16	3	3	3	9
17	3	3	2	8
18	3	3	3	9
19	3	3	3	9
20	3	2	3	8
21	3	4	3	10
22	3	3	3	9
23	3	3	3	9
24	3	3	3	9
25	3	3	3	9
26	2	2	2	6
27	2	2	2	6
28	2	2	2	6

29	3	4	3	10
30	3	3	3	9
รวม	89	91	87	
xi	3.0	3.0	2.9	
xi	30	30	29	89

sst=811-(7921/90) sst=881-88.01 sst=792.99

ssp=804.33-(7921/90) ssp=804.33-88.01 ssp=716.32

ssi=(900+900+841)/30 ssi=88.03-88.01 ssi=0.02

ssr=792.99-716.32-
0.02 ssr=76.65

msp=716.36/29=24.70

msr=76.65/58=1.32

msi=0.02/2=0.01

p2p(24.70-
1.32)/3=7.79

p2=7.79/(7.79-.05+1.32)=0.8598

ค่าความเชื่อมั่น= 0.8598

ความสามารถในการออกเสียง

คนที่	ผู้ตรวจคนที่ 1	ผู้ตรวจคนที่ 2	ผู้ตรวจคนที่ 3	
1	2	3	3	8
2	3	3	3	9
3	3	3	4	10
4	3	3	3	9
5	3	3	3	9
6	3	3	3	9
7	3	3	3	9
8	3	3	3	9
9	3	3	3	9
10	3	3	3	9
11	3	3	3	9
12	3	4	3	10
13	3	3	3	9
14	3	3	3	9
15	3	3	3	9
16	3	3	3	9
17	3	3	2	8
18	3	3	3	9
19	3	3	3	9
20	3	2	3	8
21	3	3	3	9
22	3	3	3	9
23	3	3	3	9
24	3	3	3	9
25	3	3	3	9
26	2	2	2	6
27	2	2	2	6
28	2	2	2	6
29	3	3	3	9

30	3	3	3	9
รวม	86	87	87	
xi	2.9	2.9	2.9	
xi	29	29	29	87

sst=764-(7569/90) sst=764-84.1 sst=679.9

ssp=760.67-(7569/90) Ssp=760.67-84.1 ssp=676.57

ssi=(841+841+841)/30 ssi=84.1-84.1 ssi=0

ssr=679.9-676.57-0 ssr=3.33

msp=676.57/29 Msp=23.33

msr=3.33/58 Msr=0.057

msi=0

p2p(23.33-0.057)/3=7.76

p2=7.76/(7.76-0.0019+0.057)=0.9923

ค่าความเชื่อมั่น= 0.9923

3. ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกแบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก
1	3.666***
2	4.856***
3	3.035**
4	3.367**
5	3.473**
6	4.207***
7	3.479**
8	4.545***
9	3.989***
10	5.376***
11	4.207***
12	3.924***
13	3.901***
14	4.183***
15	5.579***
16	3.367**
17	4.183***
18	5.376***
19	4.785***
20	2.907**
21	4.602***
22	3.473**
23	4.785***
24	5.376***
25	2.256*

*** P < 0.001

** p < 0.01

* p < 0.05

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0 N of Items = 25

Alpha = .9681

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

Listening Pre and Post Test

Complete the following short dialogues with the word you hear from the tape.

A: Alice, would you 1) _____ get Gene Harris for me?

B: Certainly, Mr.Ames.

A: Oh, and Alice. Don't 2) _____ me back, please. I'll hold.

B: Yes, sir. One 3) _____, please.

A: Mr. Harris' office.

B: Jenny, this is Alice. Mr. Ames is calling Mr. Harris. He's holding on 4) _____.

A: I'll 5) _____ him through right away.

B: Thank you.

A: Charlie? Gene. What can I do for you?

B: Would you 6) _____ stepping into my 7) _____ for a few minutes?

A: Sure, I'll be right 8) _____. Uh, can I ask what it's about?

B: Yeah. I'd like to discuss our rep to the trade 9) _____ in Gartonia next 10) _____ .

Speaking Pre and Post Test

คำถาม	ความสามารถในการตอบ		ความสามารถในการออกเสียง	
	0	1	0	1
1. Where is your hometown?				
2. Do you live with your parents?				
3. What are your parents'occupations?				
4. What should you do to be healthy?				
5. How do you protect yourself while riding a motorbike?				
6. What scientific subjects do you like?				
7. How can you keep beaches clean?				
8. What is your favorite seafood?				
9. Do you own a cell phone?				
10. How much money do your parents give you per month?				
11. Is mathematics easy or difficult for you?				
12. Do you enjoy studying English? Why?				
รวม				

หมายเหตุ: **เกณฑ์การให้คะแนน**

ความสามารถในการตอบ	ความสามารถในการออกเสียง
5 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 10-12 ข้อ	5 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 10-12 ข้อ
4 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 8-9 ข้อ	4 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 8-9 ข้อ
3 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 6-7 ข้อ	3 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 6-7 ข้อ
2 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 4-5 ข้อ	2 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 4-5 ข้อ
1 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 2-3 ข้อ	1 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 2-3 ข้อ
0 คะแนน เมื่อสามารถตอบได้ถูกต้อง 0-1 ข้อ	0 คะแนน เมื่อสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 0-1 ข้อ

คะแนนรวมทั้งหมด = ความสามารถในการตอบ …….. คะแนน

ความสามารถในการออกเสียง …….. คะแนน

รวม …….. คะแนน

2. แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร

แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร

แบบสอบถามมีจำนวน 7 หน้า

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลและความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษ ข้อมูลที่ท่านให้จะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อตัวท่าน แต่จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำไปใช้เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษในประเทศไทยต่อไป

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ❑ และเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. ชื่อ ..... ชั้นปีที่ .....
   อายุ ..... เพศ .....
2. รายวิชาภาษาอังกฤษที่ท่านเรียนแล้วและเกรดที่ได้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
   ❑ English I เกรดที่ได้ .....
   ❑ English II เกรดที่ได้ .....
3. ท่านสนใจจะเลือกเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอื่น ๆ นอกเหนือจากรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้เรียนหรือไม่
   ❑ สนใจ ❑ ไม่สนใจ ❑ ไม่แน่ใจ
4. ท่านเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นใด
   ❑ อนุบาล ❑ ประถมศึกษา ❑ มัธยมศึกษา
5. ท่านเคยเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างประเทศหรือไม่
   ❑ ไม่เคย
   ❑ เคย ในระดับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
   ❑ อนุบาล จำนวน ..... คน
   ❑ ประถมศึกษา จำนวน ..... คน
   ❑ มัธยมศึกษา จำนวน ..... คน
   ❑ อุดมศึกษา จำนวน ..... คน
6. นอกจากการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนและทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์/ทำการบ้านภาษาอังกฤษแล้ว ท่านใช้ภาษาอังกฤษทักษะใดมากที่สุดในชีวิตประจำวัน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
   6.1 ❑ ฟัง 6.2 ❑ พูด 6.3 ❑ อ่าน 6.4 ❑ เขียน

7. เหตุผลที่ท่านเรียนภาษาอังกฤษ

(กรุณาเรียงลำดับความสำคัญของเหตุผล โดยใส่หมายเลข 1 ถึง 5 ใน ❑ โดยที่หมายเลข 1= สำคัญมากที่สุด หมายเลข 5 = สำคัญน้อยที่สุด กรณีที่สำคัญในลำดับเดียวกัน กรุณาใส่หมายเลขเดียวกัน)

❑ ชอบ/สนใจ ❑ พ่อแม่/ผู้ปกครองส่งเสริม

❑ เห็นประโยชน์ ❑ อื่นๆ(โปรดระบุ) .....

❑ หลักสูตรบังคับ

<u>ตอนที่ 2</u> ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและการเรียนภาษาอังกฤษ

<u>คำชี้แจง</u> โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ข้อความ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
1. ท่านชอบเรียนภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด					
2. ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในด้านต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด					
2.1 การศึกษา					
2.2 การทำงาน					
2.3 ชีวิตประจำวัน					
3. ท่านถนัดทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด					
3.1 ฟัง					
3.2 พูด					
3.3 อ่าน					
3.4 เขียน					
4. ท่านคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้ยากต่อการเรียนรู้ หรือยากต่อการพัฒนา มากน้อยเพียงใด					
4.1 ฟัง					
4.2 พูด					
4.3 อ่าน					
4.4 เขียน					
5. ท่านมีโอกาสฝึกทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้***<u>ในชั้นเรียน</u>*** มากน้อยเพียงใด					
5.1 ฟัง					
5.2 พูด					
5.3 อ่าน					
5.4 เขียน					
6. ท่านมีโอกาสฝึกทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้***<u>นอกชั้นเรียน</u>***มากน้อยเพียงใด					
6.1 ฟัง					

6.2 พูด

6.3 อ่าน

6.4 เขียน

7. ท่านคิดว่าการฝึกฝนเพิ่มเติมด้วยตนเองนอกชั้นเรียนมีความจำเป็นมากน้อยเพียงใดต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

<u>ตอนที่ 3</u> ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษ

<u>คำชี้แจง</u> โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ข้อความ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
1. ท่านต้องการปรับปรุงและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด					
1.1 ฟัง					
1.2 พูด					
2. ท่านคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มีความสำคัญ ***<u>ต่อการศึกษา</u>*** มากน้อยเพียงใด					
2.1 ฟัง					
2.2 พูด					
3. ท่านคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มีความสำคัญ ***<u>ต่อการทำงาน</u>*** มากน้อยเพียงใด					
3.1 ฟัง					
3.2 พูด					
4. ท่านคิดว่าทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มีความสำคัญ ***<u>ต่อชีวิตประจำวัน</u>*** มากน้อยเพียงใด					
4.1 ฟัง					
4.2 พูด					
5. เมื่อจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ท่านคิดว่าท่านมีความพร้อมในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด					
5.1 ฟัง					
5.2 พูด					
6. ท่านชอบฝึกฝนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษใน***<u>ชั้นเรียน</u>*** ด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด					
6.1 การฟังเพลง					
6.2 การฟังบทสนทนาหรือข้อความจากเทป					
6.3 การร้องเพลง					

6.4 การดูวิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์

6.5 การเล่นเกม

6.6 การเล่าเรื่อง

6.7 การพูดหน้าชั้นเรียน

6.8 การอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

6.9 การฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติ

6.10 การฝึกออกเสียง

6.11 การฝึกสนทนากับเพื่อน

6.12 การสนทนากับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ

6.13 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

7. ท่านชอบฝึกฝนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษ***<u>นอกชั้นเรียน</u>*** ด้วยการทำกิจกรรมต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

7.1 การฟังเพลง

7.2 การฟังบทสนทนาหรือข้อความจากเทป

7.3 การร้องเพลง

7.4 การดูวิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์

7.5 การเล่นเกม

7.6 การเล่าเรื่อง

7.7 การพูดในที่ชุมชน

7.8 การอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

7.9 การฝึกออกเสียง

7.10 การฝึกสนทนากับเพื่อน

7.11 การฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติ

7.12 การสนทนากับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ

7.13 การเข้าค่ายภาษาอังกฤษ

7.14 การเรียนเสริมทักษะจากสถาบันภายนอก

7.15 การไปต่างประเทศ

7.16 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

8. ท่านคิดว่ากิจกรรมพัฒนาทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษต่อไปนี้น่าสนใจมากน้อยเพียงใด

8.1 การฟังเพลง

8.2 การฟังบทสนทนาหรือข้อความจากเทป

8.3 การร้องเพลง

8.4 การดูวิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์

8.5 การเล่นเกม

8.6 การเล่าเรื่อง

8.7 การพูดหน้าชั้นเรียน/ในที่ชุมชน

8.8 การอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

8.9 การฝึกออกเสียง

8.10 การฝึกสนทนากับเพื่อน

8.11 การฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติ

8.12 การสนทนากับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ

8.13 การเข้าค่ายภาษาอังกฤษ

8.14 การเรียนเสริมทักษะจากสถาบันภายนอก

8.15 การไปต่างประเทศ

8.16 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

9.	ท่านชอบฝึกฝนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษจากแหล่งเรียนรู้/สื่อต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด				
	9.1 ตำราเรียน				
	9.2 บทเรียนคอมพิวเตอร์				
	9.3 วิทยุ/เทป				
	9.4 โทรทัศน์				
	9.5 วิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์				
	9.6 อินเตอร์เน็ต				
	9.7 ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง				
	9.8 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....				
10.	ท่านคิดว่าแหล่งเรียนรู้/สื่อต่อไปนี้มีช่วยพัฒนาทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด				
	10.1 ตำราเรียน				
	10.2 บทเรียนคอมพิวเตอร์				
	10.3 วิทยุ/เทป				
	10.4 โทรทัศน์				
	10.5 วิดีโอ/วีซีดี/ภาพยนตร์				
	10.6 อินเตอร์เน็ต				
	10.7 ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง				
	10.8 อื่นๆ (โปรดระบุ)				
11.	เมื่อท่านฟังและพูดภาษาอังกฤษ ท่านมีความรู้สึกหรือทำสิ่งต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด				
	11.1 สนุก/มีความสุข				
	11.2 เครียด/กังวล				
	11.3 กลัวฟังไม่เข้าใจ				
	11.4 กลัวฟังไม่ทัน				

11.5 กลัวพูดผิดไวยากรณ์					
11.6 กลัวผู้ฟังไม่เข้าใจสิ่งที่ตนเองพูด					
11.7 อาย/เขินเวลาพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้อื่น					
11.8 มั่นใจในความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของตนเอง					
11.9 มั่นใจในความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง					
11.10 พูดมากกว่าฟัง					
11.11 ฟังมากกว่าพูด					
11.12 หลีกเลี่ยงการพูด/พูดเท่าที่จำเป็น					
11.13 ไม่ลดละความพยายาม/ความตั้งใจเมื่อฟังไม่ทันหรือไม่เข้าใจ					
11.14 ไม่ลดละความพยายาม ถึงแม้จะพูดติดๆขัดๆ					
11.15 เมื่อไม่รู้ศัพท์ พยายามสื่อสารด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ เช่น แสดงท่าทางประกอบ วาดภาพ					
11.16 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....					
12. ท่านคิดว่าปัญหาและอุปสรรคในการใช้ทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษของท่านมาจากสาเหตุต่างๆ ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด					
12.1 ฟังไม่ทัน					
12.2 ฟังไม่เข้าใจ					
12.3 ไม่คุ้นกับสำเนียงเจ้าของภาษาหรือชาวต่างประเทศ					
12.4 ออกเสียงไม่ได้/ไม่ชัด					
12.5 ไม่รู้ศัพท์					
12.6 ไม่รู้ไวยากรณ์					
12.7 ขาดความมั่นใจ					
12.8 ไม่ได้ฝึกทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากเพียงพอ					
12.9 ฝึกฝนทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกชั้นเรียนน้อยเกินไป					
12.10 ไม่มีโอกาสใช้ทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง					
12.11 วิธีการสอนของอาจารย์					
12.12 บุคลิกของอาจารย์					
12.13 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....					

13. ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษทำให้ท่านได้รับประโยชน์ต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

13.1 สามารถนำไปใช้ติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ

13.2 สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต

13.3 มีความโดดเด่นในสังคม

13.4 ได้รับการยอมรับในสังคม

13.5 มีโอกาสในการเลือกงานมากกว่าผู้อื่น

13.6 มีโอกาสในการได้รับเลือกให้เข้าทำงานมากกว่าผู้อื่น

13.7 มีโอกาสในการศึกษาต่อ

13.8 มีเพื่อนเป็นชาวต่างชาติ

13.9 รู้และเข้าใจข้อมูลข่าวสารมากกว่าผู้อื่น

13.10 ได้คะแนนสอบวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษ เช่น โทเฟิลในระดับที่น่าพอใจ

13.11 ฟังเพลง ฟังข่าว ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษเข้าใจ

13.12 มีความสุขในการไปเที่ยวต่างประเทศ

13.13 มีโอกาสในการไปต่างประเทศ

13.14 ได้รับทุนในการศึกษาต่อต่างประเทศ

13.15 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

14. ความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนทำให้ท่านได้รับสิ่งต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

14.1 ได้รับคำชมเชยจากเพื่อนร่วมชั้น

14.2 ได้รับคำชมเชยจากผู้สอน

14.3 ได้รับผลการเรียนในระดับดี

14.4 ได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมชั้น

14.5 ได้รับการยอมรับจากผู้สอน

14.6 ได้รับความรู้มากกว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียน

14.7 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ขอขอบคุณในความร่วมมือ
นางสาวอดิศา เบญจรัตนานนท์ และ นางสุชาดา ทิพย์มนตรี
ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

3. ชุดคำถามสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

1. ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษน่าสนใจหรือไม่ ❑ น่าสนใจ ❑ ไม่น่าสนใจ
2. ท่านคิดว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในด้านใดบ้าง _____
   _____
3. ที่ผ่านมา ท่านมีวิธีการฝึกทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษอย่างไร _____
   _____
4. ท่านเคยแสดงละครภาษาอังกฤษ หรือแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนหรือไม่
   ❑ เคย ❑ ไม่เคย
5. ท่านมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่ ❑ มั่นใจ ❑ ไม่มั่นใจ
   เพราะอะไร _____
   _____
6. ท่านฟังภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีเพียงใด
   ❑ มาก ❑ ปานกลาง ❑ น้อย
   มีปัญหาในการฟังด้านใดบ้าง _____
   _____
7. เมื่อท่านพบชาวต่างประเทศ ท่านมีปฏิกิริยาอย่างไร _____
   _____
   ท่านกล้าสนทนากับชาวต่างประเทศหรือไม่ ❑ กล้า ❑ ไม่กล้า
   ถ้าไม่กล้าเพราะอะไร _____
   _____
8. ท่านชอบเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ไทยหรืออาจารย์ต่างประเทศ
   ❑ อาจารย์ไทย ❑ อาจารย์ต่างประเทศ
   เพราะอะไร _____
   _____
9. ท่านชอบหรือไม่ชอบกิจกรรมใดในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด _____
   _____
   เพราะอะไร _____

10. ท่านชอบภาษาอังกฤษหรือไม่ ❑ ชอบ ❑ ไม่ชอบ

ถ้าไม่ชอบ เพราะอะไร _____

_____

4. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

ความสามารถด้านทักษะการฟัง

สัปดาห์ที่ 1 หัวข้อ Greeting, Leave-Taking and Self-Introduction

Intensive English Teaching of Listening and Speaking to Freshmen of Sciences and Technology Faculty at Prince of Songkla University, Pattani Campus

Listening Test : Greeting, Leave-Taking and Self Introduction

Directions: Fill in the blanks with what you hear from the dialogue.

Making Friends

Emily: 1) _____ ?

Mary: Oh, sure. Hi.

Emily: Hello.

Mary: 2) _____ Mary Jones.

Emily: 3) _____ Emily Morgan.

Mary: It's nice to meet you, Emily.

Emily: Nice to meet you, too. This is my first day at school.

Mary: Really? It is my first day, too. 4) _____ also in the first grade?

Emily: 5) _____ . How about yourself?

Mary: I am in the first grade, too. 6) _____ ?

Emily: I am in Ms. Kelly Duncan's room.

Mary: Really? Me too. Emily, 7) _____
my friend. Tom, this is Emily Morgan. Emily, this is Tom Sakamoto.

Tom: Hello, Emily. 8) _____ to meet you.

Emily: Hi, Tom. What is your last name again?

Tom: It is Anthony Sakamoto. But 9) _____ Tom.

Emily: And 10) _____ spell your last name?

Tom: S-A-K-A-M-O-T-O. It is pronounced Sakamoto.

Emily: Nice to meet you, Tom.

Mary: Tom is also a first grader.

Tom: Yes, I am also in Ms. Kelly Duncan's room.

สัปดาห์ที่ 2 หัวข้อ Health

Intensive English Teaching of Listening and Speaking to Freshmen of Sciences and Technology Faculty at Prince of Songkla University, Pattani Campus

Listening Test : Health

Directions: ***Choose the best answer to complete the dialogue. Write only the letter on the provided space.***

Storyline: Sam feels that his cold is getting worse and the cough has gotten deeper. So he goes to see a doctor. The doctor prescribes some medicine to loosen up his chest and calm his cough.

Doctor: Hi, how are you feeling?
Sam: 1) _____. I got a cold five days ago, and now it seems it's getting 2) _____ . The cough has gotten deeper, and I feel like I've been run over by a freight 3) _____!
Doctor: Well, let me take a listen to your 4) _____. Deep breath in … and exhale. Inhale … exhale.
Sam: Hear anything interesting down there?
Doctor: It sounds like you have some 5) _____ in your lungs. Have you been coughing stuff up?
Sam: A little, but not too much!
Doctor: Well, we need to get that 6) _____ loosened up. Here is a prescription.
Sam: What's it for?
Doctor: It'll help loosen your chest up and calm your 7) _____. I want you to take it 8) _____ 4 hours for a week, OK?
Sam: Fine.
Doctor: And don't forget to drink lots of 9) _____.
Sam: You 10) _____ it. Thank you.
Doctor: You're welcome. Take care.

1. a. Terrible	b. Reasonable	c. Horrible	d. Possible
2. a. word	b. worse	c. worst	d. worth
3. a. train	b. brain	c. rain	d. plane
4. a. best	b. rest	c. nest	d. chest
5. a. confession	b. conversation	c. congestion	d. connection
6. a. lung	b. junk	c. drunk	d. sung
7. a. cough	b. cats	c. caught	d. catch
8. a. vary	b. any	c. very	d. every
9. a. fruits	b. fools	c. fluids	d. foods

10.a. goat b. got c. god d. good

Your Answers

1. _____ 2. _____ 3. _____ 4. _____ 5. _____

6. _____ 7. _____ 8. _____ 9. _____ 10. _____

สัปดาห์ที่ 3 หัวข้อ Safety First

Intensive English Teaching of Listening and Speaking to Freshmen of Sciences and Technology Faculty at Prince of Songkla University, Pattani Campus

Listening Test : Safety First

Directions I: Fill in the blanks with the words you hear from the first two dialogues.

The traffic was crawling.

James is on his way to his friend's house, but unfortunately there's an accident on the freeway and the traffic is moving very slowly....

Roselind: Oh, my goodness, the 1) _____ is crawling.

James: I think there's an 2) _____ ahead.

Roselind: We're now 3) _____ late.

James: I know. Why don't we take a 4) _____ route?

Roselind: Let me take a look at the 5) _____. Yes, there's an exit three quarters of a mile ahead. We'll exit Market 6) _____, 7) _____ west, and then get on the Pennsylvania Freeway.

James: OK, let's do that even though we may have to take a longer 8) _____.

Directions II: Answer the questions using the information you hear from the dialogue.

Do you have the problem with road rage?

9. When did the accident happen?

_____

10.Who were killed in the accident?

_____

สัปดาห์ที่ 4 หัวข้อ Marine Life

Intensive English Teaching of Listening and Speaking to Freshmen of Sciences and Technology Faculty at Prince of Songkla University, Pattani Campus

Listening Test : Marine Life

Directions: Fill in the blanks with the words you hear from the song.

Half of the world's animals live in the seas and oceans. Find out about some of the creatures that live there.

*There was a 1)_____, there was a hake

There was a 2)_____ and a 3)_____ and a 4)_____

There was a 5)_____ and a 6)_____

And sliding on the rocks there was a 7)_____

**Everything beneath the 8)_____

Gliding, sliding, swimming free

9)_____ and things that glow

Swimming way down deep below

(*)

Life is in the waves that land

Crashing on the rocks or sand

Creatures moving 10)_____

Would you like to join them there?

There is a cave, Oh so dark

And hiding just inside there is a big shark

He wants a meal but never fear

He can’t eat you if you don’t go near

(**)

There was a 1)_____

สัปดาห์ที่ 5 หัวข้อ Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life

Intensive English Teaching of Listening and Speaking to Freshmen of Sciences and Technology Faculty at Prince of Songkla University, Pattani Campus

Listening Test : Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life

Directions: ***Listen to the story of Quinine and do the activity. Put T if the statement is true and F for the false ones.***

_____ 1. Quinine comes from the Australian rainforest.

_____ 2. Maralia is a dangerous disease spread by mosquitoes.

_____ 3. Quinine is made from the leaves of the Cinchon tree.

_____ 4. The tree is named after the Count of Cinchon.

_____ 5. The Countess of Cinchon died of a high fever.

_____ 6. In 1630 people from all over the world went to the rainforest to collect the Cinchon plant.

_____ 7. The name quinine was given to the medicine in 1820 by French scientists.

_____ 8. For three hundred years quinine was only used to cure malaria.

_____ 9. The first artificial quinine was made in 1944.

_____10. Natural quinine has now been replaced by artificial quinine.

สัปดาห์ที่ 6 หัวข้อ Modern Technology

Intensive English Teaching of Listening and Speaking to Freshmen of Sciences and Technology Faculty at Prince of Songkla University, Pattani Campus

Listening Test : Modern Technology

Directions: Listen to the dialogue "Phone Call". Answer the questions.

1. Internet has opened the world to many people. Now students can go to any _____.
   a. home b. library c. store d. canteen
2. It is hard to get the kids away from the computers. They don't even want to go to _____.
   a. recess b. bed c. school d. stadium
3. What do you get at the library?
   a. information b. berries c. liberal c. science
4. How much money do some think it will cost California to hook up all of the schools to the Internet?
   a. forty million b. fifty million
   c. fifty million dollars d. fifty billion dollars
5. The California school is wired to the Internet through their _____.
   a. computers b. bedrooms c. microwaves d. mobile phones
6. What should the money be spent for, according to some people?
   a. more books b. more lunches c. more teachers d. more hospitals
7. In California wiring schools needs to be a volunteer _____ because it costs so much.
   a. effort b. freedom c. time d. chance
8. A word that now means 'connected to the Internet' is?
   a. turned on b. plugged c. wired d. hooked
9. Anyone can put their own information on the Internet. Where do they put it?
   a. in their minds b. on top of the computer
   c. on a home page d. in their house
10. Some people say that money should be spent on more _____ instead of computers.

a. teachers b. schools c. toys d. internet

ความสามารถด้านทักษะการพูด

สัปดาห์ที่ ..... การแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง .....

คนที่	การออกเสียง (5 คะแนน)	ความคล่องแคล่ว (5 คะแนน)	รวม (10 คะแนน)
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			
20			
21			
22			
23			
24			
25			
26			
27			
28			
29			
30			
31			
32			
33			

หมายเหตุ: เกณฑ์การให้คะแนน

ด้านการออกเสียง (Pronunciation) 5 คะแนน

5 คะแนน เมื่อไม่มีการออกเสียงผิด แต่อาจจะไม่เหมือนเจ้าของภาษา

4 คะแนน เมื่อใช้เสียงแปร่งในบางที่ และออกเสียงผิดในบางครั้ง แต่ยังเข้าใจ

3 คะแนน เมื่อใช้เสียงแปร่ง ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และออกเสียงผิด ๆ ทำให้เข้าใจผิดบางครั้ง

2 คะแนน ออกเสียงผิดมาก ยากแก่การเข้าใจ

1 คะแนน เมื่อออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) 5 คะแนน

5 คะแนน เมื่อพูดได้คล่องแคล่ว แต่อาจจะไม่เหมือนเจ้าของภาษา

4 คะแนน เมื่อพูดช้าและไม่คล่องแคล่วในบางครั้ง ทำให้ต้องพูดซ้ำใหม่ ติดขัดใน เรื่องการใช้คำศัพท์บ้าง

3 คะแนน เมื่อพูดช้าและไม่คล่องแคล่ว บางประโยคพูดได้ไม่จบ

2 คะแนน เมื่อพูดช้ามากและติดตะกุกตะกัก ไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้นๆ ที่พูดทุกวัน

1 คะแนน เมื่อ พูดช้ามากและติดตะกุกตะกัก ไม่ปะติดปะต่อ จนทำให้พูดสนทนาไม่รู้เรื่องเกือบทั้งหมด

แบบบันทึกพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

สัปดาห์ที่ ..... หัวข้อ .....

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

5. แบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

แบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

<u>คำชี้แจง</u> โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ข้อความ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
1. การปูพื้นฐานการออกเสียงที่ถูกต้องทำให้ข้าพเจ้าแก้ไขการบกพร่องเรื่องการออกเสียงได้					
2. ข้าพเจ้าเห็นคุณค่าของการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องในการเรียนทักษะการฟัง-พูด					
3. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจว่าการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องช่วยให้ข้าพเจ้าฝึกทักษะการฟัง-พูดได้ดีขึ้น					
4. การฝึกออกเสียงช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น					
5. การปูพื้นฐานการออกเสียงทำให้ทักษะการฟังของข้าพเจ้าดีขึ้น					
6. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในตัวเองในการสื่อสารกับผู้อื่นมากขึ้นเมื่อได้ฝึกการออกเสียง					
7. ข้าพเจ้าคิดว่าตนสามารถฟังและจับใจความได้มากขึ้นเมื่อได้เรียนรู้เรื่องการออกเสียงที่ถูกต้อง					
8. ข้าพเจ้าคิดว่าตนสามารถพูดได้อย่างถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นหลังได้รับการฝึกออกเสียง					
9. การฝึกทักษะการฟัง-พูดโดยการใช้สื่อเช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมช่วยสอน และอินเตอร์เน็ต ทำให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น					
10. การฝึกทักษะการฟัง-พูดโดยการใช้สื่อเช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมช่วยสอน และอินเตอร์เน็ต ทำให้ข้าพเจ้าสามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ง่ายขึ้น					
11. ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้คำพูดที่เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น เมื่อเรียนโดยการใช้สื่อหรือโปรแกรมช่วยสอน					
12. ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนโดยใช้สื่อหรือโปรแกรมช่วยสอนให้ความสนุกสนานและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ					

ข้อความ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
13. การใช้สื่อและโปรแกรมช่วยสอนในการฝึกทักษะการฟัง- พูด ทำให้ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น					
14. ข้าพเจ้าสามารถฟังและจับใจความสำคัญได้มากขึ้นเมื่อได้ฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อ เช่น ข่าว ภาพยนตร์ เพลง หรือโปรแกรมช่วยสอน					
15. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจในวิธีการเรียนการสอนโดยการใช้สื่อต่าง ๆ หรือโปรแกรมช่วยสอน					
16. ข้าพเจ้าคิดว่าการใช้สื่อที่หลากหลายเป็นการส่งเสริมกิจกรรมการฟัง-พูด					
17. ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์ของการปูพื้นฐานการออกเสียงเพื่อมาฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่าง ๆ เช่น ข่าว เพลง ภาพยนตร์ โปรแกรมช่วยสอน					
18. ข้าพเจ้าคิดว่าการฝึกทักษะการฟัง-พูดโดยใช้สื่อต่าง ๆ และโปรแกรมช่วยสอนทำให้ข้าพเจ้าพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูด ได้เร็วขึ้น					
19. ข้าพเจ้ากล้าแสดงออกมากขึ้นเมื่อเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติ					
20. ข้าพเจ้าสามารถเลือกใช้คำพูดได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้นเมื่อเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติ					
21. การฝึกทักษะฟัง-พูดโดยกิจกรรมบทบาทสมมติทำให้ข้าพเจ้าสามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น					
22. หลังจากได้รับการอบรมในครั้งนี้ข้าพเจ้าสามารถพูดได้อย่างมั่นใจ คล่องแคล่วและถูกต้องขึ้น					
23. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกและมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมการอบรมในครั้งนี้					
24. ความรู้ที่ได้รับจากการอบรมในครั้งนี้มีประโยชน์ทั้งต่อการเรียนและการทำงานในอนาคต					
25. หากมีการทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด ข้าพเจ้าคิดว่าตนสามารถทำคะแนนได้ดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกทักษะฟัง-พูดแบบเข้มในครั้งนี้					

6. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

แบบบันทึกคะแนนทักษะการฟังและการพูด

วิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

คนที่	ทักษะการฟัง (50 คะแนน)	ทักษะการพูด (50 คะแนน)	รวม (100 คะแนน)
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			

แผนการสอน

แผนการสอนที่ 1

เรื่อง Introduction to English Pronunciation **เวลา** 3 ชั่วโมง

Greetings, Leave-Taking and Self-Introduction

สาระสำคัญ

1. การฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด
2. การทักทายและแนะนำตัวเองเป็นบทสนทนาที่จำเป็นต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษได้ถูกต้องและชัดเจนขึ้น
2. สามารถสนทนาทักทายและแนะนำตัวด้วยประโยคง่ายๆได้

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคที่ใช้ในการสนทนาทักทายและแนะนำตัว

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. สนทนาทักทายผู้เรียนด้วยประโยคต่างๆ เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening แล้วให้ผู้เรียนทักทายผู้สอน
2. แนะนำตัวด้วยประโยค My name is …/ I'm … แล้วให้ผู้เรียนแนะนำตัวเอง
3. ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบเรื่องเสียงในภาษาอังกฤษก่อนเรียน ผู้สอนเฉลยแล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียง
4. เริ่มเข้าสู่เนื้อหาด้วยการทบทวนตัวอักษรภาษาอังกฤษ ทั้ง 26 ตัว โดยให้ผู้เรียนท่องพร้อมกันและเขียนในกระดาษ
5. ผู้เรียน ฝึกออกเสียงทีละตัวและเน้นพยัญชนะที่มีปัญหาในการออกเสียงเช่น f, h, l, r, s, v, x และ z และฝึกออกเสียงสระ a, e, i, o และ โดยใช้ เว็บไซต์ : <http://evaeaston.com/pr/consonants.html>
6. ผู้เรียนช่วยกันยกตัวอย่างคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะทั้ง 26 ตัว
7. ร้องเพลง A-Z
8. ฝึกออกเสียงจากเพลง 99 Bottles of Beer on the Wall , It's raining, It's pouring และ Mary had a little lamb จาก เว็บไซต์ : <http://evaeaston.com/pr/songs.html>
9. ฝึกออกเสียงตามเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Our Queer Language

10. ผู้เรียนขีดเส้นใต้คำศัพท์ในเอกสารที่สะกดเหมือนกันแต่ออกเสียงต่างกัน
11. ผู้สอนนำเล่นเกม Simon says โดยใช้คำสั่งต่างๆ และให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม เช่น

    Show me your left/ right hand.

    Show me both of your hands.

    Your left/ right hand up/ down.

    Sit down.

    Stand up.

    Shake your left/ right hand.

12. ผู้เรียนฝึกออกเสียงประโยคคำสั่งตามผู้สอน
13. ผู้เรียนเล่นเกม Simon says กับเพื่อนโดยออกคำสั่งคนละ 1 ประโยค
14. ผู้สอนให้คำศัพท์และประโยคที่ใช้ในการทักทาย และให้ผู้เรียนฟังและฝึกออกเสียงประโยคทักทายง่ายๆ จาก เว็บไซต์ :

    - <http://evaeaston.com/pr/red-pr-greet.html>
    - <http://www.cambridge.org/us/esl/nic/support/vocabulary/inu01ve.htm>
    - <http://www.eslgold.com/speaking/introducing_yourself.html>

15. ทบทวนการออกเสียงคำศัพท์และประโยคอีกครั้ง
16. ร้องเพลง 99 Bottles of Beer on the Wall , It's raining, It's pouring และ Mary had a little lamb.

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เกม และ เพลง
3. เว็บไซต์ :

    - <http://evaeaston.com/pr/consonants.html>
    - <http://evaeaston.com/pr/songs.html>
    - <http://evaeaston.com/pr/red-pr-greet.html>
    - <http://www.cambridge.org/us/esl/nic/support/vocabulary/inu01ve.htm>
    - <http://www.eslgold.com/speaking/introducing_yourself.html>

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนาและการทำแบบฝึกหัด
2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 1

แผนการสอนที่ 2

เรื่อง Introduction to English Pronunciation **เวลา** 3 ชั่วโมง

Greetings, Leave-Taking and Self-Introduction

สาระสำคัญ

1. การเน้นเสียง (stress) และเชื่อมเสียง (linking) คำในภาษาอังกฤษช่วยเสริมสร้างศักย-ภาพในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

2. การบอกข้อมูลส่วนตัวเป็นบทสนทนาที่สามารถใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สามารถใช้ประโยชน์จาก dictionary ได้มากขึ้น
2. สามารถเน้น (stress) และเชื่อม (linking) เสียงคำในภาษาอังกฤษได้
3. สามารถถามตอบเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวด้วยประโยคง่ายๆได้
4. สามารถฟังและออกเสียงคำที่มีเสียงใกล้เคียงกันได้

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคที่ใช้ในการบอกข้อมูลส่วนตัว

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ทบทวนการออกเสียงโดยร้องเพลงทั้งสามเพลงที่ได้ฝึกไปในคาบแรก
2. สนทนาทักทายผู้เรียนด้วยประโยคที่ฝึกไปในคาบแรก แล้วให้ผู้เรียนทักทายเพื่อนในชั้น
3. เรียนรู้วิธีการใช้ dictionary และสัญลักษณ์เสียงใน dictionary โดยเปิดหาคำศัพท์ตามที่ผู้สอนระบุ และฝึกออกเสียงตาม
4. ผู้สอนนำเล่นเกมสะกดคำ โดยให้เวลาผู้เรียน 1 นาทีในการเขียนคำศัพท์ที่ประกอบด้วยอักษรภาษาอังกฤษ 6-7-8 และ 9 ตัวตามลำดับให้ได้มากที่สุด จากนั้นผู้สอนนำคำศัพท์ขึ้นแผ่นใสแล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงตามผู้สอน
5. ฝึกฟังและออกเสียงตัวเลข รวมทั้งคำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน เช่น said – sad, they – day และ see – she จาก เว็บไซต์ : <http://www.manythings.org/pp/>
6. ฝึกเน้น (stress) และเชื่อม (linking) เสียงในภาษาอังกฤษจากเอกสารประกอบการสอน เพลง Head, shoulders, knees and toes, London Bridge และ I'm a little tea pot รวมทั้ง เว็บไซต์ : <http://www.englishclub.com/pronunciation/word-stress-2.htm>

<http://www.englishclub.com/pronunciation/word-stress-quiz.htm> และ <http://www.englishclub.com/pronunciation/linking.htm>

7. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Expression : Getting to know you อธิบายคำศัพท์ ฝึกออกเสียง จากนั้นให้ผู้เรียนจับคู่และฝึกถามตอบ

8. ผู้สอนนำเล่นเกม Class Survey โดยให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มๆละ 5 คน แจกเอกสารให้ผู้เรียน อธิบายคำศัพท์ ฝึกออกเสียงประโยคแล้วให้ผู้เรียนในกลุ่มช่วยกันเลือกเหตุผล 3 อันดับแรกที่เรียนภาษาอังกฤษ จากนั้นออกมารายงานหน้าชั้นเรียน

9. ฝึกฟังหัวข้อ Tell me about yourself จาก เว็บไซต์ : < http://www.esl-lab.com/selfintro/selfintrord1.htm#post> และตอบคำถาม จากนั้นผู้สอนแจก script ให้ฝึกออกเสียง และให้ผู้เรียนกลับไปแต่งประโยคให้ข้อมูลตัวเองเพื่อนำเสนอหน้าชั้นในคาบต่อไป

10. เฉลยแบบฝึกหัด ฝึกออกเสียงตาม script

11. ร้องเพลง Head, shoulders, knees and toes, London Bridge และ I'm a little tea pot

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เกม และ เพลง
3. เว็บไซต์ :
   - <http://www.manythings.org/pp/>
   - <http://www.englishclub.com/pronunciation/word-stress-2.htm>
   - <http://www.englishclub.com/pronunciation/word-stress-quiz.htm>
   - <http://www.englishclub.com/pronunciation/linking.htm>
   - < http://www.esl-lab.com/selfintro/selfintrord1.htm#post>

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และ การทำแบบฝึกหัด

2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 2

แผนการสอนที่ 3

เรื่อง Introduction to English Pronunciation **เวลา** 3 ชั่วโมง

Greetings, Leave-Taking and Self-Introduction

สาระสำคัญ

1. การออกเสียงตามจังหวะ (rhythm) และทำนองเสียง (intonation) ในประโยครูปแบบต่างๆช่วยเสริมสร้างศักยภาพในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

2. การพูดคุยเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน (Daily Routine) เป็นบทสนทนาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สามารถออกเสียงตามจังหวะ (rhythm) และทำนองเสียง (intonation) ในประโยครูปแบบต่างๆ ที่ได้ฝึกในชั้นเรียน

2. ผู้เรียนสามารถพูดคุย ซักถาม และโต้ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันได้

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคที่ใช้ในการสนทนาเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. สนทนาทักทายผู้เรียนโดยการตั้งคำถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน เช่น When did you get up this morning? What did you have for breakfast? What are you going to do after class? ผู้เรียนตอบพร้อมกันก่อนแล้วจึงเรียกถามทีละคน

2. นำเสนอหน้าชั้นหัวข้อ Tell me about yourself ที่ไปเตรียมเป็นการบ้าน ผู้สอนปรับแก้เนื้อหาและการออกเสียงหลังการนำเสนอของผู้เรียนแต่ละคน

3. ฝึกเน้นออกเสียงตามจังหวะ (rhythm) และทำนองเสียง (intonation) ในประโยครูปแบบต่างๆ จากเอกสารประกอบการสอน

4. ผู้สอนนำเล่นเกม Partner Interview โดยให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มๆ ละ 5 คน แจกเอกสารให้ผู้เรียน อธิบายคำศัพท์ฝึกออกเสียงประโยคประโยคคำถามแล้วให้ผู้เรียนถามสมาชิกในกลุ่ม จากนั้นออกมารายงานหน้าชั้นเรียน

5. ทำกิจกรรม Picture Discussion ผู้สอนให้ภาพพร้อม list คำศัพท์เกี่ยวกับภาพเพื่อให้ผู้เรียนตอบคำถามจำนวน 6 ข้อที่แจกให้

6. ฝึกทำแบบฝึกหัดจาก เว็บไซต์ :

<http://esl.about.com/od/teachingbeginners/a/ab_25beg.htm> และเตรียมรายงานหน้าชั้นหัวข้อ Daily Routine ในคาบหน้า

7. เฉลยแบบฝึกหัด อธิบาย พร้อมทั้งฝึกออกเสียงตามบทสนทนาที่ได้ฟัง
8. ทบทวนการออกเสียงตามจังหวะ (rhythm) และทำนองเสียง (intonation)

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เว็บไซต์ : <http://esl.about.com/od/teachingbeginners/a/ab_25beg.htm>

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และ การทำแบบฝึกหัด
2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 3

แผนการสอนที่ 4

เรื่อง Introduction to English Pronunciation **เวลา** 3 ชั่วโมง

Greetings, Leave-Taking and Self-Introduction

สาระสำคัญ

1. การเรียนรู้ Silent letters และ Homonyms ช่วยเสริมสร้างศักยภาพในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

2. การสนทนาเกี่ยวกับชีวิตประจำวันรูปแบบต่างๆเป็นบทสนทนาที่สามารถใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน

3. บทสนทนาจากสื่อการเรียนการสอนต่างๆช่วยส่งเสริมให้เกิดทักษะการฟังและพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เรียนรู้คำศัพท์ Silent letters, Homonyms, Homographs และ Homophones
2. ฟังและสนทนา dialogues เกี่ยวกับชีวิตประจำวันรูปแบบต่างๆได้

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคที่ใช้ในการสนทนาเกี่ยวกับชีวิตประจำวันรูปแบบต่างๆ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. สนทนาทักทายผู้เรียนด้วยประโยคต่างๆ ที่เรียนไปแล้ว เช่น Did you get up early this morning? How did you come to class?

2. รายงานหน้าชั้นหัวข้อ Daily Routine เมื่อผู้เรียนรายงานจบ ผู้สอนตั้งคำถามเพื่อนร่วมชั้นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เรียนรายงานอย่างน้อย 2 คำถามและให้ข้อมูลย้อนกลับ

3. ฝึกออกเสียงและทำแบบฝึกหัดจากเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Silent letters, Homonyms, Homographs และ Homophones จาก เว็บไซต์ : <http://www.rhlschool.com/eng3n19.htm>

4. ฝึกออกเสียง dialogues เกี่ยวกับชีวิตประจำวันรูปแบบต่างๆจากเอกสารประกอบการสอน

5. ฝึกฟังบทสนทนาและตอบคำถามหัวข้อ Daily Schedule จาก เว็บไซต์ : <http://www.esl-lab.com/schedule/schedrd1.htm>

6. ผู้สอนแจก script อธิบายความหมายศัพท์และประโยคในบทสนทนา หลังจากนั้นให้ฝึกออกเสียงและจับคู่สนทนา

7. ทดสอบการฟังจาก CD-ROM ชุด “I can speak 2” เรื่อง Making Friends โดยให้ผู้เรียนฟัง 5 รอบแล้วทำแบบทดสอบการฟัง

8. เฉลยแบบฝึกหัด อธิบาย พร้อมทั้งฝึกออกเสียงตามบทสนทนาที่ได้ฟัง

9. ผู้สอนให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มๆ ละ 3-4 คนและให้เวลาในการแต่งบทสนทนาเพื่อใช้ในการแสดงบทบาทสมมติในคาบต่อไป โดยให้ดูตัวอย่างจากบทสนทนาในเอกสารประกอบการสอน หัวข้อ Greetings, Leave-Taking and Self-Introduction ทั้งหมดที่แจกให้ และสามารถปรึกษาผู้สอนได้ กำหนดให้พูดคนละไม่ต่ำกว่า 5 ประโยค

10. ทบทวนการออกเสียง Silent letters, Homonyms, Homographs และ Homophones

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เว็บไซต์ :
   - <http://www.rhlschool.com/eng3n19.htm>
   - <http://www.esl-lab.com/schedule/schedrd1.htm>
3. CD-ROM ชุด “I can speak 2”
4. แบบฝึกหัด
5. แบบทดสอบการฟัง

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และ การทำแบบฝึกหัด

2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 4

3. ตรวจคำตอบในแบบทดสอบการฟัง โดยใช้แบบบันทึกคะแนนแบบทดสอบการฟัง

แผนการสอนที่ 5

เรื่อง Introduction to English Pronunciation **เวลา** 3 ชั่วโมง

Greetings, Leave-Taking and Self-Introduction

สาระสำคัญ

การแสดงบทบาทสมมติในหัวข้อที่กำหนดให้เป็นการฝึกทักษะการฟัง-พูดที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สนทนาและพูดโต้ตอบตามสถานการณ์ได้ถูกต้อง
2. ออกเสียงและทำท่าทางประกอบบทสนทนาในการแสดงบทบาทสมมุติได้

เนื้อหา

บทสนทนาเกี่ยวกับ Greetings, Leave-Taking and Self-Introduction และการสร้างบทสนทนาตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. เปิด CD-ROM ชุด “I can speak 2” เรื่อง Daily Schedule และ เว็บไซต์ : <http://www.esl-lab.com/schedule/schedrd1.htm> ให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งโดยผู้สอนออกเสียงคำศัพท์ยากบางคำให้ฟังเพื่อให้ผู้เรียนออกเสียงได้อย่างถูกต้องในการแสดงบทบาทสมมติ
2. ให้เวลาผู้เรียน 15 นาทีในการเตรียมตัวแสดงบทบาทสมมติ
3. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มออกมาแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาที่แต่งไว้
4. ผู้สอนแสดงความคิดเห็นและให้คำแนะนำเป็นรายกลุ่มและโดยภาพรวมในตอนท้าย
5. ทบทวนการออกเสียงคำศัพท์และประโยคต่างๆ ที่ได้เรียนมาทั้งหมด

สื่อการเรียนการสอน

1. เว็บไซต์ : <http://www.esl-lab.com/schedule/schedrd1.htm>
2. CD-ROM ชุด “I can speak 2”

การวัดผลประเมินผล

สังเกตการออกเสียงบทสนทนาและการแสดงบทบาทสมมติโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 5 และแบบบันทึกคะแนนการแสดงบทบาทสมมติ

แผนการสอนที่ 6

เรื่อง Health **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การใช้คำศัพท์ วลี สำนวน และประโยคในการสนทนาเกี่ยวกับอาการป่วยไข้ต่างๆ อย่างถูกต้อง เป็นทักษะการสื่อสารที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์ วลี สำนวน และประโยคที่ใช้ในการสนทนาเกี่ยวกับอาการป่วยไข้ต่างๆได้ถูกต้อง
2. พูดทักทายและ ถาม – ตอบเกี่ยวกับอาการป่วยไข้ต่างๆได้อย่างคล่องแคล่ว

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคที่ใช้สนทนาเกี่ยวกับอาการป่วยไข้

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนทักทายผู้เรียนด้วยประโยค Good morning / Good afternoon / Good evening. How are you today? แล้วให้ผู้เรียนทักทายตอบ
2. ผู้สอนพูดว่า I have got a headache today.
3. ทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับคำศัพท์และอาการป่วยไข้ต่างๆ เช่น ปวดหัว ปวดฟัน ปวดท้อง เป็นไข้ ไอ มีน้ำมูก
4. ผู้สอนแสดงรูปภาพเกี่ยวกับอาการป่วยไข้ และให้ผู้เรียนเติมคำศัพท์อาการป่วยไข้ในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Vocabularies about Health
5. ผู้สอนเฉลยคำตอบ พร้อมทั้งออกเสียงและแปลความหมายคำศัพท์แต่ละคำ
6. ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำ โดยการอ่านตามผู้สอน อ่านพร้อมกัน อ่านทีละแถว และอ่านทีละคน
7. ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ทุกคำในรูปประโยคสนทนา โดยฝึกพร้อมกันทั้งชั้น และฝึกเป็นคู่ เช่น A : What' s the matter?

   B : I've got a <u>headache</u>.

8. ผู้สอนนำเสนอประโยคสนทนาเกี่ยวกับอาการป่วยไข้ ในการเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Substitution Drills : Health โดยผู้สอนออกเสียงและแปลความหมายประโยคสนทนาให้ผู้เรียนฟังก่อน แล้วให้ผู้เรียนฝึกทำนองเสียงพร้อมกันทั้งชั้น และฝึกเป็นคู่
9. ผู้เรียนจับคู่สนทนา โดยใช้ประโยค ถาม – ตอบ เกี่ยวกับอาการป่วยไข้ตามที่เรียน

คู่ละประมาณ 4 ประโยค แล้วออกมาสนทนาหน้าชั้นทีละคู่

10. ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อผิดพลาดทั้งการออกเสียง และไวยากรณ์

11. ผู้เรียนเติมคำในช่องว่างในแบบฝึกหัดเรื่อง Expressions about Health เพื่อทบทวนคำศัพท์ และประโยคถาม–ตอบเกี่ยวกับอาการป่วยไข้ โดยการเพิ่มข้อมูลหรือรายละเอียดลงในประโยคให้ได้ใจความตามที่ผู้สอนกำหนด

12. ผู้สอนเฉลยคำตอบและให้ผู้เรียนช่วยกันสรุปการใช้คำ วลี สำนวน และประโยคในการสนทนาเกี่ยวกับอาการป่วยไข้

13. ผู้สอนทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับอาการป่วยไข้ โดยให้ผู้เรียนสนทนาโต้ตอบพร้อมกันทั้งชั้นโดยผู้สอนกำหนดคำศัพท์ให้ทีละคำ

สื่อการเรียนการสอน

1. รูปภาพเกี่ยวกับอาการป่วยไข้ต่างๆ
2. เอกสารประกอบการสอน
   - Vocabularies about Health
   - Substitution Drills : Health
3. แบบฝึกหัดเรื่อง Expressions about Health

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงและบอกความหมายของคำ วลี สำนวน และประโยคเกี่ยวกับอาการป่วยไข้และการสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 6
2. ตรวจสอบความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด

แผนการสอนที่ 7

เรื่อง Health **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพและอาการป่วยไข้ต่างๆอย่างถูกต้อง เป็นทักษะการฟังและพูดที่จำเป็นในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงและบอกความหมายประโยคต่าง ๆ ที่ใช้ในการสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพได้อย่างถูกต้อง
2. พูดทักทายและถาม – ตอบ เกี่ยวกับสุขภาพได้อย่างถูกต้อง
3. สนทนากับผู้อื่นเกี่ยวกับสุขภาพและอาการป่วยไข้ต่างๆ ตามบทสนทนาที่กำหนดให้ได้อย่างคล่องแคล่ว

เนื้อหา

ประโยคถาม – ตอบ และบทสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพและอาการป่ายไข้ต่าง ๆ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนสนทนาทักทายผู้เรียนด้วยประโยค Good morning / Good afternoon / Good evening. How are you feeling today? แล้วให้ผู้เรียนทักทายตอบ
2. ผู้สอนพูดว่า Not too well. และทบทวนการถาม – ตอบ เกี่ยวกับอาการป่วยไข้ต่างๆ ที่เรียนมาแล้ว เช่น - What's the matter with you?
   - I have got a stomachache.
3. ผู้สอนนำเสนอประโยคสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพโดยใช้เอกสารประกอบการสอนชุด Everyday Conversations about Health และ Expressions about Sickness โดยผู้สอนออกเสียงให้ผู้เรียนฟังทีละประโยค พร้อมทั้งอธิบายความหมายและการใช้แต่ละประโยค
4. ผู้เรียนฝึกออกเสียงประโยคสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพและอาการป่วยไข้ทีละประโยค โดยฝึกออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น ทีละแถว และทีละคน
5. ผู้สอนนำเสนอประโยคทักทายถาม – ตอบ เกี่ยวกับสุขภาพและอาการป่วยไข้ต่างๆ ในรูป Dialogue โดยให้ผู้เรียน 2 คน อาสาสมัครออกมาสาธิตการสนทนาหน้าชั้น

A : How are you felling today?

B : Not too well.

A : What's the matter with you ?

B : I've got a fever.

A : Have you seen a doctor?

B : Yes, I have.

6. ผู้เรียนฝึกสนทนาเป็นคู่ตาม Dialogue

7. ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพ 4 เรื่อง โดยใช้เอกสารประกอบการสอนเรื่อง Conversations of Health

8. ผู้เรียนฝึกสนทนาตามบทสนทนาแต่ละเรื่อง โดยแบ่งผู้เรียนเป็น 2 แถวตามที่นั่งในห้อง และฝึกตามบทบาทที่กำหนดให้ในแต่ละบทสนทนา

9. ผู้เรียนฝึกสนทนาเป็นคู่ ผู้สอนสุ่มเรียกบางคู่ออกมาสนทนาหน้าชั้น

10. ผู้เรียนจับคู่แต่งบทสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพและอาการป่วยไข้ต่างๆ อย่างน้อยคู่ละ 6 ประโยค โดยเลือกใช้ประโยคตามที่เรียน

11. ผู้เรียนออกมาสนทนาหน้าชั้นทีละคู่ ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับและแก้ไขข้อผิดพลาด ทั้งในเรื่องการออกเสียง และไวยากรณ์เมื่อเสร็จสิ้นการสนทนา

12. ผู้เรียนเติมคำศัพท์ในแบบฝึกหัดชุด Expressions about Sickness

13. ผู้สอนเฉลยคำตอบ และให้ผู้เรียนออกเสียงประโยคที่สมบูรณ์พร้อมกันทั้งชั้น

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
   - Everyday Conversations about Health
   - Expressions about Sickness
   - Conversations of Health
2. ใบงานเรื่อง Make your own conversation about health.

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงและการบอกความหมายของประโยคต่าง ๆที่ใช้ในการสนทนาเรื่องสุขภาพ การตอบรับคำทักทาย และ การสนทนาโต้ตอบกับผู้สอนและเพื่อน ๆ ตามบทบาทที่กำหนดให้ และตามบทสนทนาที่ผู้เรียนคิดเอง โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 7

2. ตรวจสอบความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด

แผนการสอนที่ 8

เรื่อง Health **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การถามตอบ การอภิปราย และการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสุขภาพ เป็นทักษะการสื่อสารที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ถามและตอบเกี่ยวกับสุขภาพได้ถูกต้อง
2. พูดคุยสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพได้ถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์
3. อภิปรายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสุขภาพได้อย่างคล่องแคล่ว

เนื้อหา

คำถามและคำตอบที่ใช้ในการสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพและข้อมูลในการอภิปรายเรื่องสุขภาพ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ทบทวนประโยคที่ใช้ในการสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับสุขภาพ โดยผู้สอนสนทนากับผู้เรียนทีละคน เช่น

- How is your life?
  = Pretty well.
- You look unhappy. What's the problem?
  = I am feeling sick.
- I've got a cough. What should I do?
  = You should take a cough syrup.
- I have heard you have been ill. Are you okay?
  = I'm feeling much better now.
- How long ago did your stomach upset begin?
  = I've had it for a couple of days.
- I hope you will be well soon.
  = Thank you very much.
- You look pale. What's the matter?
  = I feel dizzy.
- I've got a very bad temperature. What ought I to do?
  = You'd better stay in bed for a day or two.

2. ผู้สอนนำเสนอประโยคคำถามเกี่ยวกับสุขภาพในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Conversation Questions about Health โดยอภิปรายกับผู้เรียนว่าเราควรจะถามเพื่อเริ่มต้นการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องสุขภาพว่าอย่างไรบ้าง และอธิบายวิธีการตอบคำถามทั้ง Yes / No Questions และ Wh – Questions

3. ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำถามแต่ละคำถาม

4. ผู้สอนถามคำถามเกี่ยวกับสุขภาพทีละคำถาม ตามเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Conversation Questions about Health แล้วให้ผู้เรียนอาสาสมัครตอบทีละคน

5. ผู้เรียนฝึกถาม – ตอบทีละคู่ จนครบทุกคำถาม

6. ผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนบางคู่ให้ตอบคำถามบางคำถาม

7. ผู้เรียนแบ่งกลุ่มๆ ละ ประมาณ 6 คน อภิปราย และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสุขภาพในหัวข้อต่อไปนี้ (หัวข้อละ 2 กลุ่ม)

- What do you always do to keep yourself healthy?
- What do you do if you can't get to sleep?
- What is the best way to stop smoking?

8. ผู้เรียนนำเสนอผลงานทีละกลุ่ม ช่วยกันแก้ไขในส่วนที่ออกเสียงผิด และการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ผิด

9. เมื่อผู้เรียนนำเสนอผลงานเสร็จ ผู้สอนอภิปรายและแสดงความคิดเห็น และให้เอกสารประกอบการอภิปรายเรื่อง Discussion about Health

10. ผู้เรียนคิดคำถามเกี่ยวกับสุขภาพเพิ่มเติม และสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน ผู้สอนสุ่มเรียกบางคู่ให้สนทนาหน้าชั้น

11. ผู้เรียนออกเสียงคำถามและคำตอบเกี่ยวกับสุขภาพพร้อมกันอีกครั้ง

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
   - Conversation Questions about Health
   - Discussion about Health
2. เว็บไซต์ : <http://iteslj.org/questions>

การวัดผลประเมินผล

สังเกตการออกเสียงคำถามและคำตอบ การสนทนาโต้ตอบกับผู้สอนและกับเพื่อนๆ และการอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 8

แผนการสอนที่ 9

เรื่อง Health **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

บทสนทนาออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ตช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการฟังและพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ฟังบทสนทนาแล้วจับใจความสำคัญได้ถูกต้อง
2. ฟังบทสนทนาแล้วเติมคำและประโยคในช่องว่างได้ถูกต้อง
3. ออกเสียงและบอกความหมายของคำและประโยคในบทสนทนาได้ถูกต้อง
4. ทำแบบทดสอบการฟังได้อย่างสนุกสนานและถูกต้อง

เนื้อหา

บทสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพทางอินเตอร์เน็ต

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ทบทวนคำศัพท์และประโยคสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับสุขภาพ และอาการป่วยไข้ต่างๆ โดยใช้ประโยคเหล่านี้ถามผู้เรียน แล้วให้ผู้เรียนพูดโต้ตอบกับผู้สอน
   - How are you feeling today?
   - What's the matter with you?
   - You look pale. Are you okay?
   - Have you seen a doctor?
2. ผู้สอนเปิดบทสนทนาทางอินเตอร์เน็ตชุด Everyday English in Conversation : Health (Online) จำนวน 5 เรื่อง โดยให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาทีละเรื่อง เรื่องละ 3 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนอภิปรายว่าแต่ละเรื่องเป็นบทสนทนาเกี่ยวกับอะไร
   - I was all over the bed!
   - She poked me in the eye!
   - My head is spinning now.
   - It wasn't just any snore!
   - I was burnt to a crisp!
3. ผู้สอนเปิดบทสนทนาทางอินเตอร์เน็ตอีกจำนวน 3 เรื่อง แล้วให้ผู้เรียนเติมคำใน

ช่องว่างทีละเรื่อง โดยฟังบทสนทนา เรื่องละ 5 ครั้ง

- I'm on a diet to lose weight!
- I didn't sleep a wink last night.
- I feel like a new person.

4. ผู้สอนเฉลยบทสนทนาทีละเรื่อง โดยให้ผู้เรียนช่วยกันตอบ แล้วฝึกออกเสียงคำตอบทีละคำ และให้ผู้เรียนฝึกอ่านบทสนทนาทั้งหมดทีละเรื่อง

5. ผู้สอนพูดคุยกับผู้เรียนเกี่ยวกับความหมายของบทสนทนาแต่ละเรื่อง

6. ผู้สอนเปิดบทสนทนาทางอินเตอร์เน็ตอีก 5 เรื่อง ให้ผู้เรียนเติมประโยคหรือข้อความสั้นๆ ลงในช่องว่างทีละเรื่อง โดยฟังเรื่องละ 5 ครั้ง

- The cavity is killing me!
- You have an iron stomach.
- His snoring is getting worse and worse!
- I think school is giving me hives!
- I slathered her in sunscreen.

7. ผู้สอนเฉลยบทสนทนาทีละเรื่อง โดยให้ผู้เรียนช่วยกันตอบ แล้วฝึกออกเสียงคำตอบทีละประโยค และให้ผู้เรียนฝึกอ่านบทสนทนาทั้งหมดทีละเรื่องอีกครั้ง

8. ผู้สอนพูดคุยกับผู้เรียนเกี่ยวกับความหมายของบทสนทนาทั้งหมดทีละเรื่อง

9. ฝึกสนทนา โดยแบ่งผู้เรียนเป็น 2 กลุ่มตามที่นั่งในห้อง ผลัดกันพูดตามบทสนทนา

10. ผู้เรียนจับคู่สนทนาหน้าชั้น โดยผู้สอนกำหนดบทสนทนาให้แต่ละคู่

11. ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟัง 2 ชุด โดยผู้สอนเปิดบทสนทนาทางอินเตอร์เน็ตแล้วให้ผู้เรียนเติมคำในช่องว่าง 1 ชุด และเติมประโยคหรือข้อความสั้นๆในช่องว่าง 1 ชุด

- I feel like I've been run over by a fright train!
- My head is stuffed up!

12. ผู้สอนเฉลยคำตอบและให้ผู้เรียนพูดคุยโต้ตอบตามบทสนทนาทั้ง 2 เรื่อง

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอนเรื่อง Everyday English in Conversation : Health (Online)
2. แบบทดสอบการฟัง
3. เว็บไซต์ :
   - <http://www.focusenglish.com/dialogues/health/alloverthebed.html>
   - <http://www.focusenglish.com/dialogues/health/onadiet.html>
   - <http://www.focusenglish.com/dialogues/health/cavity.html>
   - <http://www.focusenglish.com/dialogues/health/runover.html>
   - <http://www.focusenglish.com/dialogues/health/headstuff.html>

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการฟังแล้วเติมคำ เติมประโยค และจับใจความสำคัญ และการออกเสียงตามบทสนทนาและการบอกความหมายของบทสนทนาโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษา แผนการสอนที่ 9
2. ตรวจคำตอบในแบบทดสอบการฟัง โดยใช้แบบบันทึกคะแนนแบบทดสอบการฟัง

แผนการสอนที่ 10

เรื่อง Health **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะการฟัง-พูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติทำให้เกิดความคล่องแคล่ว และมีความมั่นใจในการสนทนาโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สนทนาเกี่ยวกับสุขภาพและอาการป่วยไข้ได้อย่างถูกต้อง
2. แสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับสุขภาพในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสมทั้งการออกเสียงและการทำท่าทางประกอบบทสนทนา

เนื้อหา

บทสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพและการสร้างบทสนทนาตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนให้ผู้เรียนดูบทสนทนา เรื่อง Talking about Health ผู้สอนพูดให้ผู้เรียนฟังทีละประโยคโดยเน้นเรื่องการออกเสียง และทำท่าทางประกอบตามสถานการณ์ และตามความหมาย
2. ผู้เรียนฟังบทสนทนาทั้งหมดอีกครั้ง โดยผู้สอนแสดงบทบาทเป็นตัวละครทั้ง 4 คน
3. ผู้เรียนฝึกพูดตามบทสนทนา กลุ่มละ 4 คน ผู้สอนสุ่มเรียกบางกลุ่มมาแสดงหน้าชั้น
4. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน แต่งบทสนทนาเกี่ยวกับสุขภาพและอาการป่วยไข้โดยใช้ประโยคและสำนวนที่ได้เรียนมา กลุ่มละไม่น้อยกว่า 20 ประโยค โดยผู้สอนกำหนดบทบาทให้ เช่น หมอกับคนไข้ พ่อแม่กับลูกที่ไม่สบาย เพื่อนถามเพื่อนเรื่องสุขภาพ
5. ผู้เรียนฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติที่ได้ช่วยกันแต่งภายในกลุ่ม
6. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ต่าง ๆ
7. ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับแต่ละกลุ่ม โดยเน้นที่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษและแก้ไขข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ
8. ผู้สอนทบทวนคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับสุขภาพ และอาการป่วยไข้ต่างๆ ที่ได้เรียนมาทั้งหมด

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอนเรื่อง Talking about Health
2. บทสนทนาในการแสดงบทบาทสมมติเรื่องสุขภาพและอาการป่วยไข้

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงและบอกความหมายของบทสนทนาและการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนด โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 10
2. ให้คะแนนการแสดงบทบาทสมมติโดยใช้แบบบันทึกคะแนนการแสดงบทบาทสมมติ

แผนการสอนที่ 11

เรื่อง Safety First **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การฝึกออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์จากป้ายประกาศ และสัญลักษณ์ที่พบในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการเรียนรู้โครงสร้างประโยคของป้ายสัญลักษณ์ต่างๆ เป็นทักษะการฟังและพูดที่สามารถใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์จากป้ายประกาศ และสัญลักษณ์ที่พบในชีวิตประจำวันได้
2. เข้าใจโครงสร้างประโยคของป้ายสัญลักษณ์ต่างๆ

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคจากป้ายประกาศและสัญลักษณ์ที่พบในชีวิตประจำวัน

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการเล่นเกมจับคู่คำแปลประกาศต่างๆ (อังกฤษ-ไทย และไทย-อังกฤษ) จาก เว็บไซต์ : <http://iteslj.org/v/th/yr-signs1.html> และ <http://iteslj.org/v/th/yr-signs2.html>
2. ผู้สอนยกตัวอย่างโครงสร้างประโยคของป้ายสัญลักษณ์ต่างๆที่ปรากฏใน websites แล้วให้ผู้เรียนแต่งประโยคคำสั่งตามโครงสร้างที่ให้ไว้คนละ 1 ประโยค/โครงสร้าง ผู้เรียนพูดประโยคทีละคน
3. ผู้เรียนแบ่งกลุ่มๆละ 4 คน ฟังบทสนทนาจาก CD-ROM ชุด “I can speak 4” เรื่อง Follow the Signs 5 รอบ ให้ผู้เรียนพยายามจำประกาศที่ได้ยินให้ได้มากที่สุด นำเสนอคำตอบของแต่ละกลุ่มหน้าชั้น
4. ผู้สอนเปิดให้ฟังซ้ำ เฉลยคำตอบพร้อมสรุปโครงสร้างประโยคอีกครั้ง จากนั้นผู้เรียนฝึกออกเสียง
5. ทำแบบฝึกหัดจับคู่รูปป้ายประกาศกับคำอธิบาย ผู้สอนเฉลย จากนั้นให้เวลาผู้เรียนจำคำอธิบายให้ได้มากที่สุด ผู้สอนพูดประโยคภาษาอังกฤษแล้วให้ผู้เรียนออกมาวาดรูปป้ายให้สอดคล้องกับคำอธิบายที่ได้ยิน
6. ทำกิจกรรม “Terrific traffic signs” ผู้สอนแจกภาพ traffic signs แล้วให้ผู้เรียนเขียน

บรรยายใต้ภาพ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผู้สอนเฉลยคำตอบ

7. ทบทวนการออกเสียงคำศัพท์ ประโยค และบทสนทนา

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เว็บไซต์ :
   - <http://iteslj.org/v/th/yr-signs1.html>
   - <http://iteslj.org/v/th/yr-signs2.html>
3. CD-ROM ชุด “I can speak 4” เรื่อง Follow the Signs

การวัดผลประเมินผล

1. การสังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และการทำแบบฝึกหัด
2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 11

แผนการสอนที่ 12

เรื่อง Safety First **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

1. การสนทนาเกี่ยวกับการจราจร อุบัติเหตุและความปลอดภัยบนท้องถนนเป็นทักษะการฟังและพูดที่สามารถใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

2. เพลงเป็นสื่อการสอนที่สร้างความบันเทิงให้กับผู้เรียน รวมทั้งช่วยเสริมสร้างศักยภาพในการฟัง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงและบอกความหมายประโยคสนทนาเกี่ยวกับการจราจร อุบัติเหตุและความปลอดภัยบนท้องถนนได้

2. สื่อสารเกี่ยวกับการจราจร อุบัติเหตุและความปลอดภัยบนท้องถนนได้

3. ฟังและเติมคำศัพท์เกี่ยวกับการจราจร อุบัติเหตุและความปลอดภัยบนท้องถนนได้

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคที่ใช้ในการสนทนาเกี่ยวกับการจราจร อุบัติเหตุและความปลอดภัยบนท้องถนน

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนเริ่มต้นชั่วโมงด้วยการเล่นเกม “Riddles of Alphabet” โดยถามคำถามเกี่ยวกับตัวอักษรในภาษาอังกฤษ เช่น What letter of the alphabet is an insect? คำตอบคือ B. (bee)

2. ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยให้ผู้เรียนทำกิจกรรมระดมความคิดหัวข้อ

- Think of things that you can see on road.
- Think of events that can happen on road.

3. ผู้เรียนนำเสนอผลงานการระดมความคิดทีละกลุ่ม ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ

4. ผู้สอนแจกเอกสารคำศัพท์และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับ Road Safety ฝึกออกเสียง อธิบายความหมายคำศัพท์และสำนวน ตั้งคำถามเกี่ยวกับ Traffic Accidents และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียน

5. ฝึกทักษะการฟังโดยผู้สอนให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มๆละ 5 คน เพื่อแข่งเกม Song Puzzle โดยให้ฟังเพลง One in a million 7 รอบ แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันเรียงลำดับเนื้อเพลงที่ผู้สอนตัดแจกให้

6. ผู้สอนเดินตรวจตามกลุ่ม เมื่อครบทุกกลุ่มแล้ว ผู้สอนจึงเฉลย และเปิดเพลงให้ฟังอีก 2 รอบ

7. ผู้สอนแจกเอกสารและอธิบายสำนวนเกี่ยวกับ Crime and Theft จากนั้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะการฟัง โดยผู้สอนอ่านเรื่อง Londoners robbed ให้ฟังทีละย่อหน้า แล้วให้ผู้เรียนตอบคำถามในเอกสารที่แจกให้

8. ผู้สอนเฉลยคำตอบ และอธิบายเนื้อเรื่อง

9. ผู้สอนแจกเอกสารเรื่อง Safety and Crime ฝึกทักษะการพูดจากกิจกรรม A และ C และทักษะการฟังจากกิจกรรม B

10. ทบทวนการออกเสียงคำศัพท์ ประโยค และบทสนทนา

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เกม และ เพลง
3. เว็บไซต์ :
   - <http://iteslj.org/v/th/yr-signs1.html>
   - <http://iteslj.org/v/th/yr-signs2.html>

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และ การทำแบบฝึกหัด

2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรม

การใช้ภาษาแผนการสอนที่ 12

แผนการสอนที่ 13

เรื่อง Safety First **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

1. การสนทนาเกี่ยวกับการจราจร อุบัติเหตุ ความปลอดภัยบนท้องถนนและความปลอดภัยในที่พักอาศัยเป็นทักษะการสื่อสารที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. บทสนทนาจากสื่อการเรียนการสอนต่างๆช่วยส่งเสริมให้เกิดทักษะการฟังและพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ฟังและเติมคำศัพท์ วลี หรือประโยคเกี่ยวกับการจราจร อุบัติเหตุและความปลอดภัยบนท้องถนนได้

2. ออกเสียงและบอกความหมายประโยคสนทนาเกี่ยวกับความปลอดภัยในที่พักอาศัย

3. สื่อสารเกี่ยวกับความปลอดภัยในที่พักอาศัยได้

3. ฟังและเติมคำศัพท์เกี่ยวกับความปลอดภัยในที่พักอาศัยได้

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคที่ใช้ในการสนทนาเกี่ยวกับการจราจร อุบัติเหตุ ความปลอดภัยบนท้องถนน และความปลอดภัยในที่พักอาศัย

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนทบทวนคำศัพท์ วลี ประโยค และสำนวน เกี่ยวกับการจราจร อุบัติเหตุและความปลอดภัยบนท้องถนน โดยตั้งคำถาม เช่น How can you protect yourself from road accident?

2. ผู้สอนให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มๆละ 5 คน แล้วให้เวลาระดมความคิดเพื่อหาวิธีป้องกันตัวเองเมื่อต้องเดินคนเดียวตอนกลางคืน จากนั้นให้ตัวแทนกลุ่มนำเสนอหน้าชั้น ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับหลังการนำเสนอของทุกกลุ่ม

3. ฝึกทักษะการฟังโดยให้ผู้เรียนฟังหัวข้อ Walking at Night 5รอบ และเติมคำในช่องว่างจาก เว็บไซต์ :

<http://www.cdlponline.org/index.cfm?fuseaction=activity1&topicID=5&storyID=113>

4. เมื่อผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเสร็จแล้ว ผู้สอนให้ผู้เรียนขีดเส้นใต้คำแนะนำในเนื้อเรื่อง จากนั้นให้เปรียบเทียบกับคำตอบที่ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเสนอไว้

5. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Home Accidents ทำกิจกรรม Word Listing ข้อ 1-2 ให้ผู้เรียนช่วยกันตอบ

6. ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่ทำกิจกรรม House-Related Words ใช้โครงสร้างประโยคคำถาม เช่น How many rooms does your house have? และ What is in your bathroom? คู่ละ 5 ประโยค

7. ฝึกทักษะการฟังโดยให้ผู้เรียนฟังหัวข้อ Traffic was brought to a standstill และให้ผู้เรียนเขียนประโยคคำถามที่ได้ยินจากบทสนทนาหัวข้อ You ran through the stop sign หัวข้อละ 5 รอบ และเติมคำในช่องว่างจาก เว็บไซต์ :
<http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/crawling.html> และ
<http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/runstop.html>

8. ผู้สอนเฉลยและอธิบายคำศัพท์ และสำนวนในบทสนทนา และให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์และสำนวนพร้อมกัน

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เว็บไซต์ :
   - <http://www.cdlponline.org/index.cfm?fuseaction=activity1&topicID=5&storyID=113> <http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/crawling.html> และ
   - <http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/runstop.html>
3. แบบฝึกหัด

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และ การทำแบบฝึกหัด

2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรม

แผนการสอนที่ 14

เรื่อง Safety First **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

1. การสนทนาเกี่ยวกับความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์เป็นบทสนทนาที่สามารถใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน

2. การฟังบทสนทนาผ่านสื่อการเรียนการสอนต่างๆช่วยส่งเสริมให้เกิดทักษะการฟังและพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์และประโยคสนทนาเกี่ยวกับความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ได้

2. สื่อสารเกี่ยวกับความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ได้

3. ฟังและสนทนา dialogues เกี่ยวกับความปลอดภัยรูปแบบต่างๆได้

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคที่ใช้ในการสนทนาเกี่ยวกับความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์และความปลอดภัยอื่นๆ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ฝึกออกเสียงคำศัพท์อุปกรณ์วิทยาศาสตร์จาก เว็บไซต์ : <http://homepage.smc.edu/chem10/Equipment.html> หัวข้อ Laboratory Equipment

2. ผู้สอนนำเล่นเกม What am I called? โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มที่1 จะได้รูปอุปกรณ์วิทยาศาสตร์ กลุ่มที่ 2 จะได้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนในกลุ่มที่ 1 แสดงรูปที่ได้ให้ผู้เรียนในกลุ่มที่ 2 ดู และให้ผู้เรียนในกลุ่มที่ 2 ที่มีคำศัพท์ตรงกับภาพลุกขึ้นและออกเสียง

3. ฝึกบรรยายอุปกรณ์และอธิบายวิธีการใช้อุปกรณ์วิทยาศาสตร์จากเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Laboratory Equipment โดยใช้โครงสร้างประโยค เช่น “What is this equipment?” What is it used for?” “How do you call this equipment?”

4. ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ให้เวลา 10 นาที ในการระดมความคิดเห็นหัวข้อ What accidents can happen while you’re working in a laboratory? ผู้เรียนเขียนคำตอบลงแผ่นใสนำเสนอหน้าชั้น

5. ฝึกทักษะการฟังหัวข้อ Student Safety Tips จาก เว็บไซต์ :

<http://academic.reed.edu/chemistry/alan/201_202/lab_manual/appendices/safety.html#safe_techniques>

6. ผู้สอนแจก script อธิบายความหมายศัพท์และโครงสร้างประโยค หลังจากนั้นให้ฝึกออกเสียง

7. ทดสอบการฟังเรื่อง “The traffic was crawling” และ “Do you have the problem with road rage?” จาก เว็บไซต์ : < http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/crawling.html> < http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/roadrage.html> โดยให้ผู้เรียนฟัง 5 รอบแล้วทำแบบทดสอบการฟัง

8. ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่และให้เวลาในการแต่งบทสนทนาเพื่อใช้ในการแสดงบทบาทสมมติในคาบต่อไป โดยให้ดูตัวอย่างจากบทสนทนาในเอกสารประกอบการสอนหัวข้อ Safety First ทั้งหมดที่แจกให้ และสามารถปรึกษาผู้สอนได้ กำหนดให้พูดคนละไม่ต่ำกว่า 10 ประโยค

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เว็บไซต์ :
   - <http://homepage.smc.edu/chem10/Equipment.html>
   - <http://academic.reed.edu/chemistry/alan/201_202/lab_manual/appendices/safety.html#safe_techniques>
   - < http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/crawling.html>
   - < http://www.focusenglish.com/dialogues/traffic/roadrage.html>
3. แบบฝึกหัด
4. แบบทดสอบการฟัง

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และ การทำแบบฝึกหัด

2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 14

3. ตรวจคำตอบในแบบทดสอบการฟัง โดยใช้แบบบันทึกคะแนนแบบทดสอบการฟัง

แผนการสอนที่ 15

เรื่อง Safety First **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การแสดงบทบาทสมมติในหัวข้อที่กำหนดให้เป็นการฝึกทักษะการฟัง-พูดที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สนทนาและพูดโต้ตอบตามสถานการณ์ได้ถูกต้อง
2. ออกเสียงและทำท่าทางประกอบบทสนทนาในการแสดงบทบาทสมมุติได้

เนื้อหา

บทสนทนาเกี่ยวกับ Safety First และการสร้างบทสนทนาตามบทบาทสมมติ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ให้เวลาผู้เรียน 15 นาทีในการเตรียมตัวแสดงบทบาทสมมติ
2. ผู้เรียนแต่ละคู่ออกมาแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาที่แต่งไว้
3. ผู้สอนแสดงความคิดเห็นและให้คำแนะนำเป็นรายคู่และโดยภาพรวมในตอนท้าย
4. ทบทวนการออกเสียงคำศัพท์และประโยคต่างๆ ที่ได้เรียนมาทั้งหมด

สื่อการเรียนการสอน

บทสนทนาในการแสดงบทบาทสมมติ

การวัดผลประเมินผล

สังเกตการออกเสียงบทสนทนาและการแสดงบทบาทสมมติโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 5 และแบบบันทึกคะแนนการแสดงบทบาทสมมติ

แผนการสอนที่ 16

เรื่อง Marine Life **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่บนชายหาด และการสนทนาเกี่ยวกับการไปเที่ยวทะเล เป็นทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ บนชายหาดได้ถูกต้อง
2. เล่นเกมเติมคำศัพท์ได้อย่างมีความสุข และสนุกสนาน
3. ออกเสียงและบอกความหมายประโยคสนทนาเกี่ยวกับการไปเที่ยวชายหาดหรือทะเลได้ถูกต้อง
4. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับกิจกรรมที่ชอบทำเมื่อไปเที่ยวชายหาดหรือทะเลได้อย่างคล่องแคล่ว

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่บนชายหาด และบทสนทนาเกี่ยวกับการไปเที่ยวชายหาดหรือทะเล

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนถามผู้เรียนว่า
    - Have you ever been to the sea?
    - Do you like going to the sea on your holidays?
    - What does the word ‘marine’ mean?
2. ผู้เรียนช่วยกันตอบ
3. ผู้สอนอธิบายความหมายคำว่า ‘Marine’ ว่า It means about sea.แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันคิดว่า เมื่อพูดถึงคำว่า ‘sea’ ผู้เรียนนึกถึงอะไรบ้าง
4. ผู้เรียนช่วยกันตอบว่า water, sand, beach
5. ผู้สอนถามผู้เรียนว่า When you go to the sea, what can you see on the beach?

ผู้เรียนช่วยกันตอบ

6. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละประมาณ 5 คน เพื่อเล่นเกมเติมคำศัพท์ ผู้สอนแสดงรูปภาพสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่บนชายหาด แล้วให้ผู้เรียนเติมคำศัพท์ในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง On the Beach โดยให้ผู้เรียนช่วยกันคิดเป็นกลุ่ม ใช้เวลาในการแข่งขันประมาณ 10 นาที
7. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอคำศัพท์ที่กลุ่มเติมได้
8. ผู้สอนเฉลยคำตอบ และออกเสียงพร้อมทั้งแปลความหมายของคำศัพท์แต่ละคำ

และประกาศกลุ่มที่ตอบคำศัพท์ได้มากที่สุด

9. ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำ โดยการอ่านตามผู้สอนพร้อมกันทั้งชั้น อ่านทีละแถว และอ่านทีละคน

10. ผู้สอนทบทวนการออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำพร้อมกันอีกครั้ง โดยผู้สอนพูดภาษาไทยแล้วให้ผู้เรียนตอบคำศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ

11. ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาเกี่ยวกับชายหาดในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Going to the Beach ผู้สอนพูดบทสนทนาให้ผู้เรียนฟัง และแปลความหมาย

12. ผู้เรียนฝึกออกเสียงบทสนทนาโดยการพูดตามผู้สอน แล้วฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกทีละแถว และฝึกสนทนาเป็นคู่

13. ผู้เรียนแต่ละคู่ออกมาสนทนาหน้าชั้น

14. ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ พร้อมทั้งแก้ไขข้อผิดพลาดเรื่องการออกเสียง

15. ผู้สอนทบทวนรูปประโยคที่ใช้ในการสนทนา

สื่อการเรียนการสอน

1. รูปภาพเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ บนชายหาด
2. เอกสารประกอบการสอน
   - On the Beach
   - Going to the Sea

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ บนชายหาด สังเกตการฝึกสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน และการสนทนาหน้าชั้นโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 16
2. ตรวจสอบความถูกต้องในการเติมคำศัพท์

แผนการสอนที่ 17

เรื่อง Marine Life **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การฝึกออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ทะเล การสนทนาเรื่องอาหารทะเล และการอภิปรายกลุ่มเกี่ยวกับการอนุรักษ์สัตว์ทะเล เป็นการสร้างความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ทะเลและอาหารทะเลได้ถูกต้อง
2. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับอาหารทะเลได้ถูกต้อง
3. อภิปรายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์สัตว์ทะเลได้

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ทะเล บทสนทนาเรื่องอาหารทะเล และข้อมูลที่ใช้ในการอภิปรายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการอนุรักษ์สัตว์ทะเล

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนถามผู้เรียนว่า When you go fishing or snorkeling, what can you see in the sea?
2. ผู้เรียนช่วยกันตอบคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ทะเล
3. ผู้สอนนำเสนอรูปภาพเกี่ยวกับสัตว์ทะเลชนิดต่าง ๆ ในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Sea Animals แล้วให้ผู้เรียนเติมคำศัพท์ในช่องว่าง
4. ผู้สอนเรียกผู้เรียนตอบแต่ละข้อ และฝึกออกเสียงทีละคำพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกทีละแถว และฝึกทีละคน
3. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 5 คน แล้วร่วมกันอภิปรายหัวข้อ How can you save sea animals?
6. ผู้เรียนนำเสนอผลงานการอภิปรายกลุ่มทีละกลุ่ม
7. ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้ภาษาเมื่อผู้เรียนแต่ละกลุ่มอภิปรายเสร็จ
8. ผู้สอนนำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารทะเลตามเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Sea Animals
9. ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์โดยการฝึกตามผู้สอน ฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกทีละแถว และฝึกทีละคน

10. ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Seafood แล้วให้ผู้เรียนฝึกสนทนาตามผู้สอน และฝึกเป็นคู่

11. ผู้เรียนจับคู่แต่งบทสนทนาเรื่อง Seafood โดยเลียนแบบบทสนทนาตามตัวอย่างที่ผู้สอนนำเสนอ แล้วฝึกสนทนากับคู่

12. ผู้สอนสุ่มเรียกบางคู่ออกมาสนทนาหน้าชั้น

13. ผู้สอนทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ทะเลชนิดต่าง ๆ และประโยคสนทนาเกี่ยวกับอาหารทะเล

สื่อการเรียนการสอน

1. รูปภาพเกี่ยวกับสัตว์ทะเลและอาหารทะเล
2. เอกสารประกอบการสอน
   - Sea Animals
   - Seafood
3. ใบงานเรื่อง How can you save sea animals?

การวัดผลประเมินผล

สังเกตการออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ บนชายหาดและอาหารทะเล การสนทนาเรื่องอาหารทะเลกับเพื่อน และการนำเสนอผลงานการอภิปรายกลุ่มโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 17

แผนการสอนที่ 18

เรื่อง Marine Life **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การไปทัศนศึกษานอกสถานที่เป็นการสร้างประสบการณ์จริงในการใช้ภาษาอังกฤษ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. พูดแนะนำตัวเองและพูดเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองได้ถูกต้อง
2. เล่นเกมการฝึกทักษะการฟัง-พูดได้อย่างมีความสุข และสนุกสนาน
1. บันทึกและรายงานสิ่งที่พบเห็นบนชายหาดโดยใช้คำศัพท์ที่เรียนมาได้อย่างถูกต้อง
2. อภิปรายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดบนชายหาดได้อย่างคล่องแคล่ว

เนื้อหา

คำศัพท์และประโยคต่าง ๆ ที่ใช้ในการเล่นเกม คำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็นบนชายหาด และข้อมูลที่ใช้ในการอภิปรายกลุ่ม

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนบอกวัตถุประสงค์และกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องทำในการไปทัศนศึกษาที่หาดสมิหลา จ.สงขลา
2. ระหว่างการเดินทาง ผู้สอนให้ผู้เรียนทุกคนแนะนำตัว และพูดเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเอง
3. เมื่อไปถึงหาดสมิหลา จ.สงขลา ผู้สอนให้ผู้เรียนรวมกลุ่มและเล่นเกม ET และเกมเทวดาบอกข่าว ซึ่งเป็นเกมฝึกทักษะการฟังและการพูด
4. ผู้เรียนสรุปผลที่ได้จากการเล่นเกมทั้ง 2 เกม
5. ผู้เรียนสำรวจบริเวณชายหาด และจดบันทึกสิ่งที่ผู้เรียนพบเห็นบนชายหาดเพื่อเป็นการทบทวนคำศัพท์ที่เรียน แล้วนำเสนอให้ผู้สอนและเพื่อน ๆ ฟัง ทีละคน
6. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 5 คน เพื่ออภิปรายและแสดงความคิดเห็นในหัวข้อ How can you keep beaches clean? โดยผู้สอนแนะนำให้ผู้เรียนใช้รูปประโยค We should…../ We should not…. .
7. ผู้เรียนนำเสนอผลงานการอภิปรายกลุ่มทีละกลุ่ม
8. ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษหลังเสร็จสิ้นการนำเสนอผลงานของทุกกลุ่ม
9. สรุปความรู้ที่ได้จากการไปทัศนศึกษา และเดินทางกลับ

สื่อการเรียนการสอน

1. เกมภาษาอังกฤษ
    - เกม ET
    - เกมเทวดาบอกข่าว
2. ใบงานเรื่อง
    - What can you see on the beach?
    - How can you keep beaches clean?

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการพูดแนะนำตัวและพูดเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง การใช้ทักษะการฟังและการพูดในระหว่างเล่นเกม และการอภิปรายกลุ่มและการแสดงความคิดเห็นโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 18
2. ตรวจผลงานการบันทึกและรายงานสิ่งที่พบเห็นบนชายหาด

แผนการสอนที่ 19

เรื่อง Marine Life **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การฟังบทความเกี่ยวกับกีฬาทางน้ำ และการฟังเพลงเกี่ยวกับสัตว์ทะเลทางอินเตอร์เน็ต เป็นการพัฒนาทักษะการฟังเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ฟังบทความแล้วเติมคำในช่องว่างได้ถูกต้อง
2. ออกเสียงข้อความต่าง ๆ ในบทความได้ถูกต้อง
3. ร้องเพลงเกี่ยวกับสัตว์ทะเลได้อย่างมีความสุข สนุกสนาน
4. ทำแบบทดสอบการฟังได้อย่างสนุกสนานและถูกต้อง

เนื้อหา

ข้อความต่าง ๆ เกี่ยวกับกีฬาทางน้ำ และเพลงเกี่ยวกับสัตว์ทะเลทางอินเตอร์เน็ต

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนถามผู้เรียนว่า What kinds of water sports do you know? ผู้เรียนช่วยกันตอบ
2. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Water Sports in Phuket ให้ผู้เรียน ผู้สอนอ่านบทความให้ผู้เรียนฟัง 3 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนเติมคำในช่องว่าง
3. ผู้สอนเฉลยคำตอบแต่ละข้อ แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำตามผู้สอน และฝึกออกเสียงคำศัพท์ทุกคำพร้อมกันอีกครั้ง
4. ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันแปลความหมายบทความ
5. ผู้เรียนอ่านออกเสียงบทความทั้งหมดพร้อมกันทั้งชั้น และอ่านออกเสียงทีละแถว
6. ผู้สอนเปิดเพลงทางอินเตอร์เน็ต แล้วให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟัง โดยเติมคำในช่องว่าง และเลือกรูปภาพสัตว์ทะเลตามที่ได้ยินในเพลง
7. ผู้สอนเฉลยคำตอบ และให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ในเพลง
8. ผู้เรียนฝึกร้องเพลงพร้อมกัน
9. ผู้สอนทบทวนคำศัพท์ต่าง ๆ เกี่ยวกับกีฬาทางน้ำและสัตว์ทะเล

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอนเรื่อง Water Sports in Phuket
2. เพลง
3. แบบทดสอบการฟัง
4. เว็บไซต์ : <http://www.britishcouncil.org/kids-songs-sea-animals.htm>

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาทางน้ำและสัตว์ทะเล และการอ่านออกเสียงบทความ โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 19
2. ตรวจคำตอบในแบบทดสอบการฟัง โดยใช้แบบบันทึกคะแนนแบบทดสอบการฟัง

แผนการสอนที่ 20

เรื่อง Marine Life **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การแสดงบทบาทสมมติเป็นการฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ใช้วลี สำนวน ประโยค และถ้อยความต่าง ๆ ในการสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง
2. แสดงบทบาทสมมติได้อย่างคล่องแคล่ว และเหมาะสม

เนื้อหา

วลี สำนวน ประโยค และถ้อยความต่าง ๆ ในการแสดงบทบาทสมมติ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนทบทวนประโยคและบทสนทนาเกี่ยวกับชายหาด กิจกรรมที่ทำเมื่อไปทะเล และอาหารทะเล
2. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละประมาณ 4 คน คิดบทสนทนาเพื่อแสดงบทบาทสมมติอย่างน้อย 20 ประโยค โดยผู้สอนให้ผู้เรียนกำหนดสถานการณ์และบทบาทของแต่ละคนเอง
3. ผู้เรียนฝึกซ้อมบทสนทนาตามบทบาทสมมติ
4. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน
5. ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับหลังการแสดงบทบาทสมมติเสร็จสิ้น โดยผู้สอนพิจารณาที่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ และอภิปรายข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เล็กๆ น้อย ๆ
6. ผู้เรียนช่วยกันสรุปเกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้รับจากการแสดงบทบาทสมมติ
7. ผู้สอนทบทวนประโยคและบทสนทนาทั้งหมดอีกครั้ง

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
   - On the Beach
   - Going to the Sea
   - Seafood
2. บทสนทนาในการแสดงบทบาทสมมติ

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่น โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 20
2. ให้คะแนนการแสดงบทบาทสมมติโดยใช้แบบบันทึกคะแนนการแสดงบทบาทสมมติ

แผนการสอนที่ 21

เรื่อง Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การออกเสียงตัวเลขทั้งจำนวนนับและลำดับที่ และการสนทนาเกี่ยวกับผลบวก ลบ คูณ หาร สถานที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ และวัน เดือน ปีเกิด ที่ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงตัวเลขทั้งจำนวนนับและลำดับที่ได้ถูกต้อง
2. ออกเสียงและบอกความหมายประโยคที่ใช้ในการถาม-ตอบ เกี่ยวกับผลบวก ลบ คูณ หาร สถานที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ และวัน เดือน ปี เกิด ได้อย่างถูกต้อง
3. ถาม-ตอบ เกี่ยวกับตัวเลขได้อย่างถูกต้อง
4. พูดบทสนทนาเกี่ยวกับตัวเลขได้ถูกต้อง

เนื้อหา

ตัวเลขทั้งจำนวนนับและลำดับที่ รูปประโยคที่ใช้ในการถาม-ตอบ และการสนทนาเกี่ยวกับผลบวก ลบ คูณ หาร สถานที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ และวัน เดือน ปี เกิด

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนถามผู้เรียนว่า - How many students are there in this class?
   - What is the date of your birth?
2. ผู้เรียนช่วยกันตอบ
3. ผู้เรียนฝึกออกเสียงตัวเลขทั้งจำนวนนับ และลำดับที่ 1-1,000,000 ในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Numbers โดยฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกทีละแถว และฝึกทีละคน โดยการนับคนละ 1 จำนวนตามลำดับ
4. ผู้สอนเรียกผู้เรียนให้ออกเสียงจำนวนนับและลำดับที่ทีละคน โดยผู้สอนกำหนดตัวเลขให้
5. ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องตัวเลขในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Numbers
6. ผู้สอนเฉลยคำตอบ และให้ผู้เรียนออกเสียงจำนวนนับและสำดับที่คนละ 1 ข้อ ผู้สอนแก้ไขการออกเสียงในกรณีที่ไม่ถูกต้อง
7. ผู้สอนอธิบายรูปประโยคในการถาม-ตอบเกี่ยวกับผลบวก ลบ คูณ หาร สถานที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ และวัน เดือน ปี เกิด
8. ผู้เรียนฝึกออกเสียงประโยคต่าง ๆ พร้อมกันทั้งชั้น ฝึกทีละแถว และฝึกทีละคน

9. ผู้เรียนจับคู่ฝึกถาม-ตอบ เกี่ยวกับผลบวก ลบ คูณ หาร สถานที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ และวัน เดือน ปี เกิด

10. ผู้สอนสุ่มเรียกบางคู่ให้ออกมาสนทนาหน้าชั้น โดยผู้สอนกำหนดให้ว่าถาม – ตอบเรื่องอะไร

11. ผู้สอนนำเสนอบทสนทนาในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Talking about Numbers แล้วผู้เรียนฝึกพูดบทสนทนา โดยฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกทีละแถว และฝึกทีละคู่

12. ผู้เรียนจับคู่แต่งบทสนทนาโดยเลียนแบบบทสนทนาในเอกสาร

13. ผู้เรียนแต่ละคู่ออกมาสนทนาหน้าชั้น

14. ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อผิดพลาดเรื่องการออกเสียงเล็กๆ น้อยๆ

15. ผู้สอนทบทวนการออกเสียงตัวเลขทั้งจำนวนนับและลำดับที่ และทบทวนรูปประโยคต่าง ๆ ในการถาม-ตอบ เกี่ยวกับตัวเลข

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
   - Numbers
   - Talking about Numbers

2. บทสนทนาเกี่ยวกับตัวเลข

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงตัวเลขทั้งจำนวนนับและลำดับที่ การออกเสียงประโยคต่าง ๆที่ใช้ในการถาม-ตอบ เกี่ยวกับตัวเลข และการสนทนาโต้ตอบกับเพื่อนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 21

2. ตรวจแบบฝึกหัด

แผนการสอนที่ 22

เรื่อง Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การถาม-ตอบเรื่องเวลา และการสนทนาเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน เป็นทักษะการสื่อสารที่ต้องใช้ในชีวิตจริง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงประโยคถาม-ตอบเกี่ยวกับเวลาได้ถูกต้อง
2. สนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันได้ถูกต้อง
3. พูดเล่าเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของตนเองได้อย่างคล่องแคล่ว

เนื้อหา

ประโยคถาม- ตอบเกี่ยวกับเวลา และข้อมูลเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนถามผู้เรียนว่า What time is it now?
2. ผู้เรียนช่วยกันตอบ
3. ผู้สอนแสดงภาพนาฬิกาที่บอกเวลาต่าง ๆ และอธิบายการใช้รูปประโยคในการถาม-ตอบเรื่องเวลา ผู้เรียนฝึกออกเสียงโดยผู้สอนกำหนดเวลาให้ แล้วผู้เรียนพูดเป็นประโยคภาษาอังกฤษ
4. ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง What time is it ?
5. ผู้สอนเฉลยคำตอบ และให้ผู้เรียนออกเสียงประโยคคำตอบทุกข้อพร้อมกัน
6. ผู้สอนขออาสาสมัครผู้เรียนจำนวน 5 คน เล่นเกมวาดนาฬิกา โดยให้เพื่อนในชั้นพูดประโยคบอกเวลาทั้งหมด 10 ประโยค แล้วให้ผู้เรียนทั้ง 5 คนวาดรูปนาฬิกาตามเวลาที่เพื่อนบอก ผู้สอนกับเพื่อนช่วยกันตรวจคำตอบ ผู้สอนให้รางวัลผู้เรียนคนที่วาดรูปนาฬิกาตามเวลาถูกมากที่สุด
7. ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง My Daily Routine
8. ผู้สอนเฉลยคำตอบ และให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำถาม และคำตอบทุกข้อ
9. ผู้เรียนฝึกถาม-ตอบ เป็นคู่ตามเอกสารประกอบการสอนเรื่อง My Daily Routine
10. ผู้สอนสนทนาโต้ตอบกับผู้เรียนทีละคนโดยใช้คำถามในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง My Daily Routine
11. ผู้สอนให้ผู้เรียนพูดหน้าชั้น เล่าเพื่อนๆ เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของตนเองตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอนโดยบอกว่าทำอะไร เวลาใด

สื่อการเรียนการสอน

1. ภาพนาฬิกา
2. เอกสารประกอบการสอน
    - What time is it?
    - My Daily Routine
3. เกมวาดนาฬิกา

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการออกเสียงประโยคถาม-ตอบ เรื่องเวลา พฤติกรรมการใช้ภาษาในการเล่นเกม การสนทนาโต้ตอบเรื่องเวลากับผู้สอนและเพื่อนๆ และการพูดเรื่องกิจวัตรประจำวันของตนเองโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 22
2. ตรวจแบบฝึกหัด

แผนการสอนที่ 23

เรื่อง Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การออกเสียงคำศัพท์และบอกความหมายเกี่ยวกับรูปทรงต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์และเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ การอภิปรายและบอกความหมายเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และการเล่าเรื่องราวของนักวิทยาศาสตร์ที่ตนเองชื่นชอบได้อย่างถูกต้อง เป็นทักษะการฟัง-พูดที่จำเป็นในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับรูปทรงคณิตศาสตร์และเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ได้ถูกต้อง
2. อภิปรายและบอกความหมายเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ได้ถูกต้อง
3. พูดเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับนักวิทยาศาสตร์ที่ตนเองชื่นชอบได้อย่างคล่องแคล่ว

เนื้อหา

คำศัพท์เกี่ยวกับรูปทรงต่างๆ ทางคณิตศาสตร์และเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ ข้อมูลในการอภิปรายเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และข้อมูลของนักวิทยาศาสตร์ที่ชื่นชอบ

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนแสดงรูปภาพเกี่ยวกับรูปทรงต่างๆ ทางคณิตศาสตร์ และเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์แล้วให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามรูปภาพแต่ละรูป ในเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Mathematics and Sciences โดยฝึกออกเสียงตามผู้สอนพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกทีละแถว และฝึกทีละคน
2. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ ประมาณ 5 คน เพื่ออภิปรายเกี่ยวกับความหมายและยกตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เช่น algebra, geometry, trigonometry, calculus, biology, chemistry และ physics โดยแบ่งกลุ่มละ 1 หัวข้อ
3. ผู้เรียนนำเสนอผลการอภิปรายกลุ่ม
4. ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ พร้อมทั้งแก้ไขรูปประโยคและการใช้คำศัพท์ในกรณีที่มีข้อผิดพลาด
5. ผู้สอนถามผู้เรียนว่า - Who is your favorite scientist?

- Why do you like him/her?
- What is his/her great invention?

6. ผู้เรียนพูดหน้าชั้นทีละคนเกี่ยวกับนักวิทยาศาสตร์ที่ตัวเองชื่นชอบ เหตุผลที่ชอบ และงานประดิษฐ์ของนักวิทยาศาสตร์ท่านนั้น

7. ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ พร้อมทั้งแก้ไขรูปประโยคและการใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง

สื่อการเรียนการสอน

1. รูปภาพ
   - รูปทรงต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์และเครื่องมือวิทยาศาสตร์
   - นักวิทยาศาสตร์
2. เอกสารประกอบการสอนเรื่อง Mathematics and Sciences

การวัดผลประเมินผล

สังเกตการออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับรูปทรงต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์และเครื่องมือวิทยาศาสตร์ การอภิปรายกลุ่มเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และการพูดเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับนักวิทยาศาสตร์ที่ตนเองชื่นชอบ โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 23

แผนการสอนที่ 24

เรื่อง Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การฟังข้อมูลออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ตหรือข้อมูลจากเทปบันทึกเสียง เป็นการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ฟังแล้วเติมข้อมูลในช่องว่างได้ถูกต้อง
2. ฟังจับใจความสำคัญแล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง
3. ทำแบบทดสอบการฟังได้ถูกต้อง และสนุกสนาน

เนื้อหา

ข้อมูลต่าง ๆ ที่ใช้เติมในแบบฝึกหัด และแบบทดสอบการฟัง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้เรียนฝึกทักษะการฟังโดยการเติมข้อมูลที่เป็นตัวเลขลงในเอกสารประกอบการสอน เรื่อง Listening Comprehension : Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life จำนวน 4 ชุด โดยผู้สอนเปิดเทปบันทึกเสียงให้ฟังชุดละ 3 ครั้ง
2. ผู้สอนเฉลยคำตอบ แล้วให้ผู้เรียนออกเสียงข้อมูลที่เป็นคำตอบพร้อมกัน
3. ผู้เรียนฝึกทักษะการฟังเพิ่มเติมโดยการฟังจากบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต เรื่อง “I couldn’t believe my eyes.” และ “The Cold Planet” แล้วเติมข้อมูลในแบบฝึกหัดเรื่อง Listening Practice : Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life ฟังเรื่องละ 3 ครั้ง
4. ผู้สอนเฉลยคำตอบ และสรุปเนื้อเรื่องทั้งหมด
5. ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังโดยฟังจากบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ตแล้วตอบคำถามใน Listening Test : Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life
6. ผู้สอนเฉลยคำตอบ และตรวจคำตอบ
7. ผู้สอนสรุปเรื่องทั้งหมดที่อยู่ในแบบทดสอบการฟัง

สื่อการเรียนการสอน

1. แบบฝึกหัด
   - Listening Comprehension : Mathematical and Scientific Knowledge

in Daily Life

- Listening Practice : Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life

2. แบบทดสอบการฟัง
3. เทปบันทึกเสียง
4. เว็บไซต์ :
   - <http://www.britishcounsil.org/kids-stories-numbers.htm>
   - <http://www.britishcounsil.org/kids-stories-cold-planet.htm>
   - <http://www.1-languages.com/audiocourse/unit 12_timetables_rslt.htm>

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตการฟังแล้วเติมข้อมูลและจับใจความสำคัญ
2. ตรวจคำตอบในแบบทดสอบการฟัง โดยใช้แบบบันทึกคะแนนแบบทดสอบการฟัง

แผนการสอนที่ 25

เรื่อง Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การร่วมแสดงบทบาทต่างๆในสถานการณ์จำลอง เป็นการฝึกทักษะการฟัง-พูดที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ใช้วลี สำนวน ประโยค และถ้อยความต่าง ๆ ในการสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง
2. แสดงบทบาทต่าง ๆ ในสถานการณ์จำลองได้อย่างคล่องแคล่ว และเหมาะสม

เนื้อหา

วลี สำนวน ประโยค และถ้อยความต่าง ๆ ในกิจกรรมสถานการณ์จำลอง

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนทบทวนบทสนทนาเกี่ยวกับการถาม-ตอบผลบวก ลบ คูณ หาร สถานที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ และวัน เดือน ปี เกิด และบทสนทนาเกี่ยวกับนักวิทยาศาสตร์ที่ชื่นชอบ
2. ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ ประมาณ 5 คน เพื่อทำกิจกรรมสถานการณ์จำลองกลุ่มละ 1 สถานการณ์
3. ผู้สอนกำหนดหัวข้อให้ผู้เรียนคิดบทสนทนาโดยจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนี้

- การจัดแข่งขันเกม 24
- ชั่วโมงเรียนคณิตศาสตร์
- ชั่วโมงเรียนวิทยาศาสตร์
- การสมัครสมาชิกคลับกีฬา
- การเข้าค่ายลูกเสือ
- การทดลองคิดค้นยาตัวใหม่

4. ผู้สอนให้เวลาผู้เรียนเตรียมความพร้อมประมาณ 20 นาที
5. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทต่าง ๆ ตามที่กำหนดในสถานการณ์จำลองหน้าชั้นเรียน
6. ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ และร่วมกันอภิปรายผลการแสดงสถานการณ์จำลองของแต่ละกลุ่ม และให้ผู้เรียนช่วยกันสรุปประโยชน์ที่ได้รับจากกิจกรรมสถานการณ์จำลอง

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอนเรื่อง Talking about Numbers
2. หัวข้อในการจำลองสถานการณ์
3. บทสนทนาในกิจกรรมสถานการณ์จำลอง

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมและความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรมสถานการณ์จำลอง โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 25
2. ให้คะแนนการแสดงบทบาทต่าง ๆ ในสถานการณ์จำลองโดยใช้แบบบันทึกคะแนนการแสดงสถานการณ์จำลอง

แผนการสอนที่ 26

เรื่อง Modern Technology **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การฝึกฟังและออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และอินเตอร์เน็ต รวมทั้งการเรียนรู้โครงสร้างประโยคเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และอินเตอร์เน็ต เป็นทักษะการฟังและพูดที่สามารถใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และอินเตอร์เน็ตได้
2. เข้าใจโครงสร้างประโยคเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และอินเตอร์เน็ต

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และอินเตอร์เน็ต

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการเล่นเกมจับคู่คำศัพท์คอมพิวเตอร์กับรูปภาพจาก เว็บไซต์ : <http://www.britishcouncil.org/kids-print-computervocab.pdf>
2. ผู้สอนเฉลย ผู้เรียน ฝึกออกเสียงคำศัพท์
3. ผู้เรียนทำกิจกรรมเติมคำในช่องว่าง เรื่อง Computer Games จาก เว็บไซต์ : <http://www.britishcouncil.org/kids-games-gapfill-computer-games.htm>และกิจกรรมจับคู่เรื่อง Using Computer Safely จาก เว็บไซต์ : <http://www.britishcouncil.org/kids-print-computersafety.pdf >
4. ผู้สอนแจกเอกสาร เฉลย อธิบาย และฝึกออกเสียง หลังจากนั้นให้ผู้เรียนช่วยกันระดมความคิดเพื่อเสนอข้อควรปฏิบัติในหัวข้อ Using Computer Safely เพิ่มเติม
5. ผู้เรียนฝึกฟังหัวข้อ Computer Parts จาก เว็บไซต์ : <http://www.elllo.org/year06/games/44computer/44computer.htm> โดยให้ผู้เรียนเลือกรูปให้สอดคล้องกับคำบรรยายที่ได้ยิน โดยให้ฟังภาพละ 2 ครั้ง เมื่อฟังครบทั้ง 6 ภาพแล้ว ผู้สอนแจก script อธิบายและฝึกออกเสียงคำศัพท์ รวมทั้งยกตัวอย่างโครงสร้างประโยคบางประโยค
6. ทำกิจกรรมจับคู่ เรื่อง Online Safety จาก เว็บไซต์ : <http://www.britishcouncil.org/kids-games-matching-pcsafety.htm>
5. ผู้สอนเฉลย ฝึกออกเสียงคำศัพท์ อธิบายประโยค และจับคู่ฝึกออกเสียง
8. ผู้สอนแจกเอกสารเรื่อง Internet Safety อธิบายโครงสร้างประโยคคำสั่ง จากนั้นให้

ผู้เรียนคิดประโยคคำสั่งคนละหนึ่งประโยค

9. ผู้สอนแจกเอกสารเรื่อง Conversation Questions : Computers และเรียกผู้เรียนคนแรกถามคำถามที่หนึ่งโดยให้เลือกเพื่อนคนใดก็ได้ตอบคำถาม จากนั้นคนที่ตอบคำถามที่หนึ่งเลือกเพื่อนคนต่อไปเพื่อตอบคำถามที่สอง ถามจนถึงข้อสุดท้าย

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เว็บไซต์ :
   - <http://www.britishcouncil.org/kids-print-computervocab.pdf>
   - <http://www.britishcouncil.org/kids-games-gapfill-computer-games.htm>
   - <http://www.britishcouncil.org/kids-print-computersafety.pdf >
   - <http://www.elllo.org/year06/games/44computer/44computer.htm>
   - <http://www.britishcouncil.org/kids-games-matching-pcsafety.htm>
3. เกม

การวัดผลประเมินผล

1. การสังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และการทำแบบฝึกหัด

2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 26

แผนการสอนที่ 27

เรื่อง Modern Technology **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การฝึกฟังและออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับการสนทนาทางโทรศัพท์ รวมทั้งการเรียนรู้โครงสร้างประโยคดังกล่าวเป็นทักษะการฟังและพูดที่สามารถใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับการสนทนาทางโทรศัพท์ได้
2. เข้าใจโครงสร้างประโยคเกี่ยวกับการสนทนาทางโทรศัพท์

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคเกี่ยวกับการสนทนาทางโทรศัพท์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถามผู้เรียนทีละคนด้วยคำถาม Do you own a mobile phone? และ What is your mobile phone number?
2. ผู้เรียนแบ่งกลุ่มๆละ 3-4 คนและให้เวลา 10 นาทีเพื่อระดมความคิดหัวข้อ Pros and Cons of Mobile Phone ผู้เรียนนำเสนอหน้าชั้น ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับ
3. ผู้สอนแจกเอกสารเรื่อง Telephone Quiz เพื่อทดสอบวงศัพท์เกี่ยวกับโทรศัพท์ของผู้เรียน
4. ผู้สอนเฉลยและอธิบายคำศัพท์รวมทั้งให้ผู้เรียนฝึกออกเสียง
5. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Telephone Terms เพื่อเพิ่มพูนคำศัพท์เกี่ยวโทรศัพท์ให้ผู้เรียน หลังจากนั้นแจกเอกสารชุด On the Phone ให้ผู้เรียนฝึกทักษะการแปลไทย-อังกฤษ
6. เรียนรู้โครงสร้างประโยคเกี่ยวกับการสนทนาทางโทรศัพท์จากเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Telephone Language ผู้เรียนจับคู่ฝึกออกเสียง
7. ผู้สอนนำเล่นเกม Find Your Partner เพื่อฝึกทักษะการสนทนาทางโทรศัพท์ โดยแจกกระดาษที่พิมพ์ประโยคสนทนาทางโทรศัพท์ให้ผู้เรียนคนละ 1 ชิ้น จากนั้นให้ผู้เรียนออกมาอ่านข้อความที่ได้รับหน้าชั้น แล้วให้ผู้เรียนที่คิดว่าประโยคที่ตนเองมีอยู่คือคำตอบลุกขึ้นอ่านประโยค
8. ฝึกทักษะการฟังหัวข้อ Would you care to leave a message? จาก เว็บไซต์ : <http://www.focusenglish.com/dialogues/communication/commindex.html>

9. ผู้สอนเฉลยแบบฝึกหัด อธิบายโครงสร้างและรูปแบบประโยค

10. ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่เพื่อเตรียมแสดงบทบาทสมมติในชั่วโมงสุดท้าย โดยผู้สอนแจกสถานการณ์ให้ผู้เรียนแต่ละคู่ และชี้แจงวิธีและรูปแบบการแสดง

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เว็บไซต์ :

<http://www.focusenglish.com/dialogues/communication/commindex.html>

3. เกม

การวัดผลประเมินผล

1. การสังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และการทำแบบฝึกหัด

2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 27

แผนการสอนที่ 28

เรื่อง Modern Technology **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การฝึกฟังและออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับโทรทัศน์และภาพยนตร์ รวมทั้งการเรียนรู้โครงสร้างประโยคดังกล่าวเป็นทักษะการฟังและพูดที่สามารถใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ออกเสียงและบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับโทรทัศน์และภาพยนตร์ได้
2. เข้าใจโครงสร้างประโยคเกี่ยวกับโทรทัศน์และภาพยนตร์

เนื้อหา

คำศัพท์ วลี สำนวน และรูปประโยคเกี่ยวกับโทรทัศน์และภาพยนตร์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถามผู้เรียนทีละคนด้วยคำถาม Do you like watching movies? What type of films do you like? Who is your favorite star? Do you like watching Thai or foreign films? What is the best Talk Show on TV? เป็นต้น
2. ผู้สอนให้ผู้เรียนช่วยกันบอกประเภทของภาพยนตร์ที่ผู้เรียนรู้จักเป็นภาษาอังกฤษพร้อมทั้งยกตัวอย่างภาพยนตร์แต่ละประเภท
3. ผู้สอนแจกเอกสารเรื่อง Useful Adjectives for Describing Movies ฝึกออกเสียงและอธิบายคำศัพท์ จากนั้นให้ผู้เรียนช่วยกันแต่งประโยคโดยเลือกคำในเอกสารที่แจกให้
4. เรียนรู้โครงสร้างประโยคเกี่ยวกับภาพยนตร์จากเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Movie Language ผู้สอนอธิบายและถามผู้เรียนทีละคน จากนั้นให้ผู้เรียนจับคู่ ถาม-ตอบคู่ละ 5 คำถาม
5. ผู้สอนแจกเอกสารประกอบการสอนเรื่อง Watching TV ให้ผู้เรียนฝึกทักษะการแปลไทย-อังกฤษ
6. ฝึกทักษะการฟังหัวข้อ Movie Ticket Reservation จาก เว็บไซต์ : <http://www.1-language.com/audiocourse/unit23_movieticket_qu.htm>
7. ผู้สอนเฉลยแบบฝึกหัด อธิบายโครงสร้างและรูปแบบประโยค
8. ฝึกฟังหัวข้อ Top Movies of 2005 จาก เว็บไซต์ :

< http://www.elllo.org/yearthree/50games/50movies/50movies.htm> โดยให้ผู้เรียนเลือกรูปให้สอดคล้องกับคำบรรยายที่ได้ยิน โดยให้ฟังภาพละ 2 ครั้ง เมื่อฟังครบทั้ง 6 ภาพแล้ว ผู้สอนแจก script อธิบายและฝึกออกเสียงคำศัพท์ รวมทั้งยกตัวอย่างโครงสร้างประโยคบางประโยค

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เว็บไซต์ :
    - <http://www.1-language.com/audiocourse/unit23_movieticket_qu.htm>
    - < http://www.elllo.org/yearthree/50games/50movies/50movies.htm>

การวัดผลประเมินผล

1. การสังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และการทำแบบฝึกหัด
2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 28

แผนการสอนที่ 29

เรื่อง Modern Technology **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การชมภาพยนตร์และฟังบทสนทนาผ่านสื่อการเรียนการสอนต่างๆช่วยส่งเสริมให้เกิดทักษะการฟังและพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่ชมได้
2. สามารถเติมคำหรือข้อความจากเรื่องหรือบทสนทนาหัวข้อ Modern Technology ที่ฟังได้

เนื้อหา

ภาพยนตร์เรื่อง Notting Hill และบทเรียนออนไลน์

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนแจกเอกสารคำถามจากภาพยนตร์เรื่อง Notting Hill
2. ฉายภาพยนตร์
3. ผู้เรียนช่วยกันตอบคำถามจากภาพยนตร์
4. ผู้สอนเฉลยแบบฝึกหัด
5. ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังหัวข้อPhone Call จากเว็บไซต์ : <http://www.cdlponline.org/index.cfm?fuseaction=activity1&topicID=8&storyID=35>

สื่อการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. เว็บไซต์

   <http://www.cdlponline.org/index.cfm?fuseaction=activity1&topicID=8&storyID=35>
3. ภาพยนตร์เรื่อง Notting Hill

การวัดผลประเมินผล

1. การสังเกตการออกเสียงคำและประโยคจากการทำกิจกรรมต่างๆ การฝึกสนทนา และการทำแบบฝึกหัด
2. พิจารณาจากความสนุกสนาน ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ต่างๆ และประเมินผลจากพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 29

3. ตรวจคำตอบในแบบทดสอบการฟัง โดยใช้แบบบันทึกคะแนนทดสอบการฟัง

แผนการสอนที่ 30

เรื่อง Modern Technology **เวลา** 3 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การแสดงบทบาทสมมติในหัวข้อที่กำหนดให้เป็นการฝึกทักษะการฟัง-พูดที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. สนทนาและพูดโต้ตอบตามสถานการณ์ได้ถูกต้อง
2. ออกเสียงและทำท่าทางประกอบบทสนทนาในการแสดงบทบาทสมมติได้

เนื้อหา

การแสดงบทบาทสมมติหัวข้อ Telephone Conversation

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ผู้สอนเปิดเว็บไซต์ <http://www.focusenglish.com/> ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาเกี่ยวกับการพูดคุยทางโทรศัพท์ 2 ตัวอย่าง โดยผู้สอนออกเสียงคำศัพท์ยากบางคำให้ฟังเพื่อให้ผู้เรียนออกเสียงได้อย่างถูกต้องในการแสดงบทบาทสมมติ
2. ให้เวลาผู้เรียน 15 นาทีในการเตรียมตัวแสดงบทบาทสมมติ
3. นักศึกษาแต่ละกลุ่มออกมาแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาที่แต่งไว้
4. ผู้สอนแสดงความคิดเห็นและให้คำแนะนำเป็นรายกลุ่มและโดยภาพรวมในตอนท้าย
5. ทบทวนการออกเสียงคำศัพท์และประโยคต่างๆ ที่ได้เรียนมาทั้งหมด

สื่อการเรียนการสอน

1. เว็บไซต์ : <http://www.focusenglish.com/>
2. บทสนทนาในการแสดงบทบาทสมมติ

การวัดผลประเมินผล

สังเกตการออกเสียงบทสนทนาและการแสดงบทบาทสมมติ โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาแผนการสอนที่ 30 และแบบบันทึกคะแนนการแสดงบทบาทสมมติ

บทความสำหรับการเผยแพร่

โครงการ การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

Intensive English Teaching of Listening and Speaking to Freshmen of Science and Technology Faculty at Prince of Songkla University, Pattani Campus

อดิศา เบญจรัตนานนท์[1]
สุชาดา ทิพย์มนตรี[2]

Abstract

This research aimed to 1) compare proficiency in English listening and speaking skills of the freshmen of the Faculty of Science and Technology before and after attending the curriculum 2) compare attitude, motivation and confidence in studying English listening and speaking skills of the freshmen of the Faculty of Science and Technology before and after attending the curriculum 3) study behaviors in language usage of the freshmen of the Faculty of Science and Technology while attending the curriculum 4) study attitude of the students toward the intensive English teaching of listening and speaking skills curriculum and 5) study efficiency in applying the curriculum knowledge in 417-201 Scientific English I course. The research samples were 33 freshmen whose 417-101 (English I) grades were D+ and the lower. They belonged to the Faculty of Science and Technology, Prince of Songkla University, Pattani Campus in the second semester of academic year 2005.

The data collection instruments included 1) pre and post tests on listening and speaking skills 2) pre questionnaires on the students' opinion, attitude, motivation and confidence in listening and speaking skills 3) lists of pre and post interviewed questions for the students' opinion, attitude, motivation and confidence in listening and speaking skills 4) form of behavior observation in language usage while attending the curriculum 5) evaluation form of the intensive English teaching of listening and speaking skills curriculum and 6) form of behavior observation in language usage in studying 417-201 Scientific English I. Mean, Standard Deviation, Dependent

---

1 ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), อาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

2 ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), อาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

* งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

Samples T-test, Percentage and Summary from collected data were employed for data analysis.

The findings were as followed.

1) The students' proficiency in English listening and speaking skills was higher after attending the curriculum at a significant level of .001.

2) The students showed better attitude, motivation and confidence in studying English listening and speaking skills after attending the curriculum.

3) The students' behaviors in language usage while attending the curriculum in terms of proficiency level in listening and speaking skills was generally in a good level with 76.69 average point, while class participation observation showed that the students were active and happy in doing activities within a 3-hour class daily.

4) The students' positive attitude toward the intensive English teaching of listening and speaking skills curriculum was at high level.

5) The students' behaviors in language usage in 417-201 Scientific English I course in terms of proficiency level in listening and speaking skills was generally in a good level with 70.6 average point, while class participation observation showed that the students were confident and active.

Keywords: intensive English teaching, listening and speaking skills, miscellaneous activities and media

บทคัดย่อ

โครงการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร 2) เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร 3) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร 4) เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม และ 5) เพื่อศึกษาประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) กลุ่ม

ตัวอย่างประกอบด้วย นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2548 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 33 คน ที่มีผลการเรียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1) ระดับ D+ ลงมา

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้คือ 1) แบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร 2) แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร 3) ชุดคำถามสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร 4) แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร 5) แบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม และ 6) แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยหรือมัชฌิมเลขคณิต (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) t- test แบบ Dependent Samples ค่าร้อยละ (Percentage) และการรวบรวมข้อมูลและเขียนบรรยายสรุป

ผลการวิจัยพบว่า

1) ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2) ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมหลักสูตรดีขึ้น

3) พฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตรในส่วนของระดับความสามารถในทักษะการฟังและการพูดโดยภาพรวม คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 76.69 ซึ่งมีความสามารถอยู่ในระดับดี ส่วนการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนนั้น ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและมีความสุขในการทำกิจกรรมต่างๆ ตลอดเวลา 3 ชั่วโมงของการเรียนแต่ละวัน

4) ผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มโดยรวมอยู่ในระดับมาก

5) พฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) ด้านความสามารถทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน โดยภาพรวม คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 70.6 ซึ่งมีความสามารถในระดับดี ในส่วนของการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความมั่นใจและกระตือรือร้นในการเรียน

คำสำคัญ การสอนภาษาอังกฤษแบบเข้ม, ทักษะการฟังและการพูด, กิจกรรมและสื่อที่หลากหลาย

<u>ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา</u>

ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารทั้งทางด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และการพูดคุยในชีวิตประจำวัน ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีเปรียบเสมือนมีกุญแจไขประตูออกสู่โลกกว้างเพื่อรับความรู้ใหม่ๆ เพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิต และนำมาซึ่งทัศนความคิดและมุมมองในการใช้ชีวิตที่กว้างไกล

สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญมากขึ้นทุกขณะโดยเฉพาะในโลกยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ที่ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การคมนาคม การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ การรับรู้ข่าวสารเป็นไปอย่างกว้างขวางและรวดเร็วมากขึ้น สื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ โทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์ นำเสนอและใช้ข้อมูลภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับประชาคมในประเทศเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ในด้านวงการศึกษาหรือแวดวงวิชาการ ตำรา เอกสารประกอบการเรียนการสอนจำนวนมากก็มีต้นฉบับเป็นภาษาอังกฤษ อีกทั้งการเข้าร่วมประชุม หรือการนำเสนอผลงานต่อสาธารณชนก็มีแนวโน้มที่จะเป็นสากลมากขึ้น

แม้ประเทศไทยจะตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษและได้เริ่มต้นสอนมาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ไม่ว่าจะในระดับการศึกษาใดยังไม่ได้ผลตามความมุ่งหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังและการพูดซึ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตประจำวันมากที่สุดกลับเป็นทักษะที่เด็กไทยถนัดน้อยที่สุด ปัญหาที่พบก็คือผู้เรียนบางคนไม่สนใจเรียนและไม่พยายามมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ฟังคำถามแล้วไม่สามารถตอบได้ทันที และขาดความมั่นใจในขณะพูด นอกจากนี้สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนที่ไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเป็นผลให้เมื่อออกนอกห้องเรียนไปแล้วเด็กไทยที่แม้จะคร่ำเคร่งกับการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเพียงใดเมื่อกลับถึงบ้านก็จะใช้แต่ภาษาไทย โอกาสในการฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองหรือกับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษามีน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย

อุปสรรคสำคัญที่ทำให้เด็กไทยอ่อนด้อยในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนั้นนอกจากบริบททางสังคมที่ผู้คนที่ได้พบปะในชีวิตประจำวันเกือบทั้งหมดสื่อสารด้วยภาษาไทยแล้วยังเป็นผลมาจากผู้เรียนไม่รู้จักใช้คำศัพท์ มีวิธีการออกเสียงและสำเนียงที่ไม่ถูกต้อง อีกทั้งยังขาดแรงจูงใจแรงกระตุ้นและความมั่นใจในการสื่อสารด้วย

ในส่วนของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีได้มีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาบังคับศึกษาทั่วไป คือ วิชา 417-101 English I และ 417-102 English II (ภาษาอังกฤษ 1 และ 2) สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากการเรียนการสอนรายวิชาดังกล่าวจะเห็นได้ว่านอกจากปัญหาหลักคือนักศึกษาจำนวนไม่น้อยไม่ผ่านหรือไม่สามารถเรียนรายวิชาดังกล่าวได้ตลอดภาคการศึกษาแล้วนั้น นักศึกษาจำนวนหนึ่งยังไม่สามารถสื่อสารกับผู้สอนเป็นภาษาอังกฤษได้อีกด้วย และเมื่อไม่สามารถฟังได้อย่างเข้าใจและโต้ตอบกับผู้สอนหรือเพื่อนร่วมห้องได้ นักศึกษาจึงขาดความสุขแรงจูงใจและความมั่นใจในการเรียน ผลที่ตามมาคือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน

จึงยังไม่บรรลุผลตามที่ต้องการ กล่าวคือนักศึกษาเป็นจำนวนมากที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา 417-101English I (ภาษาอังกฤษ 1) ในเกณฑ์ต่ำ ดังปรากฏในตาราง

ตาราง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา 417-101English I (ภาษาอังกฤษ 1) ภาคเรียนที่ 1/2548

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	นศ. คณะ	จำนวน นศ.ที่ลง ทะเบียน	จำนวนผลการเรียนของนักศึกษา					
				D+	ร้อย ละ	D	ร้อย ละ	E	ร้อย ละ
417-101	ENGLISH I	**วทท.**	**260**	**40**	**15.38**	**23**	**8.85**	**57**	**21.92**

(งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2548)

จากตารางจะเห็นว่า นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่ลงทะเบียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ในภาคการศึกษาที่ 1/2548 มีนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีลงทะเบียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1)จำนวน 260 คน มีนักศึกษาที่ได้ผลการเรียนระดับ D+ 40 คน ระดับ D 23 คน และ ระดับ E (คะแนนต่ำกว่า 38%) 57 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 ร้อยละ 8.85 และ ร้อยละ 21.92 ตามลำดับ รวมจำนวนผู้เรียนที่มีผลการเรียนในระดับอ่อนจำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 46.15 ซึ่งเป็นจำนวนเกือบครึ่งหนึ่งของนักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ลงทะเบียน

นิดา วุฒิวัย และคณะ (2546) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในภาพรวม พบว่าร้อยละ 63.9 ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,545 คน ระบุทักษะทางภาษาอังกฤษที่นักศึกษามีปัญหาได้แก่ การฟัง การพูด การเขียนและการอ่าน ตามลำดับ และร้อยละ 53.6 ต้องการให้เน้นทักษะการพูดในกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากที่สุด ส่วนร้อยละ 43.6 และ 43.4 ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสนทนากับเพื่อนๆและอาจารย์และให้อาจารย์ทุกคนพูดภาษาอังกฤษกับนักศึกษาตามลำดับ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยเห็นว่าควรทดลองสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้กับนักศึกษาที่ประสบปัญหาในการเรียนเหล่านี้เพื่อที่นักศึกษาจะได้นำความรู้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปช่วยให้การเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) ซึ่งเป็นวิชาเลือกของคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นไปอย่างราบรื่นและมีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาจะได้ฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม 6 สัปดาห์ เป็นเวลา 90 ชั่วโมง เพื่อพัฒนาศักยภาพในการฟังและการพูดแก่นักศึกษาที่เข้าร่วมการทดลอง นักศึกษาจะได้รับการปูพื้นฐานการออกเสียงที่ถูกต้องทั้งในส่วนเสียงสระและพยัญชนะ (Segmentals) และส่วนที่เป็นทำนองเสียง การเน้นเสียง (Suprasegmentals) ไปจนถึงการออกเสียงคำศัพท์ และการฝึกฟังและพูดในระดับประโยค ข้อความ และบทสนทนาสั้นๆ ในหัวข้อที่กำหนด โดยใช้กิจกรรมและสื่อต่างๆ อาทิ เอกสารประกอบการสอน เพลง ภาพยนตร์ โปรแกรม

คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป บทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต รวมทั้งการแสดงบทบาทสมมติและการจำลองสถานการณ์ เพื่อสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมให้เหมือนจริงเพื่อให้นักศึกษากลุ่มดังกล่าวเกิดความคุ้นเคยและมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

<u>รายละเอียดหลักสูตร</u>

โครงการการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีในครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้จัดทำหลักสูตรแบบเข้มขึ้นโดยมีเป้าหมายหลักในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เน้นทักษะการฟังและการพูดให้แก่ผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมต่างๆที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเริ่มจากการทำแบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนเข้าร่วมหลักสูตรเพื่อวัดระดับความสามารถของผู้เรียนก่อนเข้าเรียน จากนั้นจะเป็นการฝึกฟังและออกเสียงสระ พยัญชนะ รวมทั้งการเน้นเสียงคำและทำนองเสียงในประโยคสั้นๆ การปูพื้นฐานทางสัทศาสตร์เช่นนี้ Jenkins (2004) และ Robinson (2001) ได้ให้ความเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากการออกเสียงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษ และการออกเสียงที่ถูกต้องจะช่วยสร้างความคล่องแคล่วในการพูดนั่นเอง

ในส่วนของรูปแบบกิจกรรมและสื่อที่ใช้ในการสอนหลังผู้เรียนผ่านกระบวนการฝึกฟังและออกเสียงในเบื้องต้นแล้วนั้น คณะผู้วิจัยเลือกใช้สื่อและกิจกรรมที่หลากหลายอาทิ เพลง ภาพยนตร์ ข่าวทั้งทางโทรทัศน์และวิทยุ รวมทั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีความกระตือรือร้นและสนุกสนานกับการทำกิจกรรมเพื่อสร้างสัมฤทธิผลในการเรียน ดังที่ Derwing & Rossister (2002a, 2002b), Cunningham & Moor (2003) และ Sato, *et al.* (2003) มีความเห็นสอดคล้องกันว่าการใช้สื่อที่หลากหลายเป็นการส่งเสริมกิจกรรมการฟังที่เอื้อต่อการฝึกทักษะการออกเสียงที่ถูกต้องให้ผู้เรียนได้ โดยสื่อเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นลักษณะภาษาที่ใช้ในการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาท่าทางหรือน้ำเสียงของผู้พูด (กุสุมา ล่านุ้ย, 2537)

อย่างไรก็ตาม Burns (1998) และ Carter (1997) ให้ความเห็นว่าการสอนทักษะการฟังและการพูดนั้นจะใช้เพียงบทสนทนาสำเร็จรูปที่ผู้สอนเตรียมไว้เพียงอย่างเดียวไม่ได้ เนื่องจากไม่เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะดังกล่าวได้ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เป็นเพราะบทสนทนาเหล่านั้นไม่ใช่บทสนทนาที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ดังนั้นการให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาทสมมุติรวมทั้งใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือการจำลองเหตุการณ์จึงเป็นกิจกรรมที่สำคัญยิ่ง ทั้งนี้หากใช้สถานการณ์จำลองในการฝึก การกำหนดบริบทของบทสนทนาในห้องเรียนต้องคำนึงถึงบทบาททางสังคมของผู้เรียนและส่งเสริมการสร้างประสบการณ์ตรงให้ผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริงต่อไปได้ด้วย (Burns, *et al*., 1997) ด้วยเหตุนี้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในโครงการนี้จึง

เกี่ยวเนื่องกับบริบททางวิทยาศาสตร์เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมและชีวิตประจำวันของกลุ่มผู้เรียนจากคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งได้แก่หัวข้อต่อไปนี้ 1. Greeting, Leave-Taking and Self-Introduction 2. Health 3. Safety First 4. Marine Life 5. Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life และ 6. Modern Technology โดยการฝึกนั้นจะเริ่มจากกลุ่มใหญ่ก่อนเพื่อสร้างความคุ้นเคยและมั่นใจให้ผู้เรียน จากนั้นจึงลดขนาดลงเป็นกลุ่มย่อย จับคู่ และท้ายที่สุดคือการฝึกรายบุคคล ระหว่างดำเนินการสอนคณะผู้วิจัยจะวัดความสามารถและพัฒนาการของผู้เรียนโดยใช้แบบฝึกหัด แบบทดสอบการฟังและการพูด การแสดงบทบาทสมมติ และแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษา และเมื่อการสอนแล้วเสร็จผู้เรียนจะทำแบบทดสอบการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตร เพื่อดูผลการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยระดับความสามารถที่คณะผู้วิจัยประสงค์คือร้อยละ 70 ขึ้นไป

<u>วัตถุประสงค์ของการวิจัย</u>

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
4. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม
5. เพื่อศึกษาประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

<u>สมมติฐานการวิจัย</u>

1. ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และสามารถทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตรได้ร้อยละ 70 ขึ้นไป
2. ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเข้าร่วมหลักสูตรดีขึ้น

3. นักศึกษามีความสามารถในการใช้ทักษะการฟังและการพูด และมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมระหว่างเข้าร่วมหลักสูตรอยู่ในระดับดี
4. นักศึกษามีทัศนคติในทางบวก ต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มอยู่ในระดับมาก
5. นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) อยู่ในระดับดี

ตัวแปรต้น

การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ตัวแปรตาม

ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทัศนคติ แรงจูงใจ ความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ความสำคัญ และประโยชน์ของการวิจัย

คณะผู้วิจัยคาดว่าผลจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ดังนี้

1. ด้านความรู้

1.1 ทำให้ทราบระดับความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

1.2 ทำให้ทราบทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

1.3 ทำให้ทราบพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

1.4 ทำให้ทราบทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มีต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

1.5 ทำให้ทราบประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

2. ด้านการนำไปใช้

2.1 เป็นข้อมูลให้ผู้บริหารระดับอุดมศึกษานำไปประยุกต์ใช้ในการวางแนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการฟังและการพูดให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดรับกับสภาพสังคมปัจจุบันที่มีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้น

2.2 เป็นข้อมูลให้ผู้สอนภาษาอังกฤษนำไปปรับปรุงการจัดรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการฟังและการพูดต่อไป

2.3 เป็นแนวทางในการสร้างทัศนคติที่ดีให้ผู้เรียนในการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษ

<u>ขอบเขตการวิจัย</u>

คณะผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของงานวิจัยในครั้งนี้ไว้ดังนี้

1. กลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2548 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มีผลการเรียนวิชา 417-101 English I (ภาษาอังกฤษ 1) ระดับ D+ ลงมา จำนวน 33 คน

2. เนื้อหา

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในโครงการนี้เกี่ยวเนื่องกับบริบททางวิทยาศาสตร์เพื่อให้สอดคล้องกับสังคมและชีวิตประจำวันของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจากคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งครอบคลุมหัวข้อต่อไปนี้ 1. Greeting, Leave-Taking and Self-Introduction 2. Health 3. Safety First 4. Marine Life 5. Mathematical and Scientific Knowledge in Daily Life และ 6. Modern Technology

<u>เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย</u>

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้คือ

1. แบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
2. แบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร
3. ชุดคำถามสัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร
4. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
5. แบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

6. แบบบันทึกพฤติกรรมการใช้ภาษาในการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

<u>การเก็บรวบรวมข้อมูล</u>

คณะผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนเข้าร่วมหลักสูตร
2. ให้ผู้เรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร
3. สัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเข้าร่วมหลักสูตร
4. ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่กำหนดไว้จำนวน 6 หัวข้อ หัวข้อละ 5 แผนการสอน รวมทั้งหมด 30 แผนการสอน
5. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังและการพูดระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
6. บันทึกพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของผู้เรียนระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร
7. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตร
8. สัมภาษณ์ความคิดเห็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจของผู้เรียนเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมหลักสูตร
9. ให้ผู้เรียนทำแบบประเมินหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มหลังการเรียนเสร็จสิ้น
10. ติดตามผลการเรียนวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

<u>การวิเคราะห์ข้อมูล</u>

1. การหาค่าเฉลี่ยหรือมัชฌิมเลขคณิต (Mean)
2. การหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. การทดสอบค่าที (t- test) แบบ Dependent Samples
4. การหาค่าเฉลี่ยร้อยละ
5. การรวบรวมข้อมูลและเขียนบรรยายสรุป

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรแบบเข้ม (Intensive Course)

หลักสูตรแบบเข้ม (Intensive Course) หมายถึง การทำให้หลักสูตรกระชับ เหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อให้มีความรู้และความสามารถในเนื้อหาใดเนื้อหาหนึ่งด้วยเวลาที่จำกัด เป็นวิธีการช่วยให้ผู้เรียนใช้เวลาเรียนอย่างคุ้มค่าที่สุด (Tomlinson, 1998 : 2001)

หลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเข้ม (Intensive English Course) โดยทั่วไปใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละประมาณ 20 ชั่วโมง และมีผู้เรียนประมาณ 8 – 10 คน หรือมากที่สุดโดยเฉลี่ย 12 คน เพื่อผู้สอนจะได้ดูแลเอาใจใส่ผู้เรียนอย่างใกล้ชิดและทั่วถึง เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเข้มครอบคลุมทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน รวมทั้งคำศัพท์ และไวยากรณ์ สำหรับกิจกรรมที่เน้นทักษะการฟังและการพูดจะเป็นกิจกรรมสนทนาเป็นคู่ การอภิปรายกลุ่ม การโต้วาที การแสดงบทบาทสมมติ และการฝึกออกเสียงซึ่งรวมทั้งการเน้นเสียงและทำนองเสียง การจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเข้มมีทั้งสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงแต่ต้องการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษในเวลาที่รวดเร็ว และสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนและต้องการปรับปรุงความสามารถภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามเป้าหมายสำคัญที่เหมือนกันของหลักสูตรแบบเข้ม คือ การสร้างความคล่องแคล่วทางภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตัวเองให้ผู้เรียน (Swandean, 2006 : 1 ; Victoria School, 2006 : 1)

2. ทักษะการสอนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนแบบฟัง-พูด หมายถึง การสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาที่เรียนได้ โดยผู้เรียนจะต้องฝึกภาษาที่เรียนนั้นซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นนิสัย สามารถพูดได้โดยไม่ต้องหยุดคิด ผู้สอนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียนในการเลียนแบบ ส่วนผู้เรียนนั้นเป็นผู้ลอกเลียนและปฏิบัติตามผู้สอน การสอนฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะเน้นภาษาที่ใช้พูดในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะเรียนรู้รูปแบบภาษาที่ง่าย ๆก่อน โดยผู้สอนนำคำศัพท์ใหม่ๆ และโครงสร้างประโยคในบทสนทนามาให้ฝึกในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ฝึกท่องจำบทสนทนา ฝึกแบบเพิ่มส่วนของประโยค ฝึกพูดซ้ำ ๆ ฝึกถามตอบ ฝึกแบบลูกโซ่หรือพูดบทสนทนาทั้งห้อง ฝึกการใช้คู่เทียบเสียง ฝึกเติมบทสนทนา ฝึกเล่นเกมไวยากรณ์ ฝึกเปลี่ยนรูปประโยค ฝึกเติมคำในช่องว่าง (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 55-64) Krashen (1987 : 129-132) กล่าวว่าประโยคในบทสนทนาที่ใช้ในการสอนแบบเน้นฟัง-พูดโดยส่วนใหญ่จะใช้รูปแบบโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์ที่กำหนดไว้ในแต่ละบท และให้ผู้เรียนฝึกบทสนทนานั้นๆ โดยผู้สอนจะให้ฝึกพูดเป็นกลุ่มใหญ่ก่อนแล้วย่อยเป็นกลุ่มเล็ก และอาจฝึกเป็นรายบุคคล หลังจากนั้นผู้สอนจะให้ฝึกพูดปากเปล่า (Drill) รวมทั้งฝึกใช้รูปแบบต่าง ๆ ของภาษา (Pattern Practices) ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้ฝึกในแต่ละบทจนผู้เรียนสามารถพูดได้คล่อง

แนวทางในการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ในการเรียนการสอนฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารนั้น การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ นับเป็นหัวใจสำคัญ ดังนั้นผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน ซึ่งทำได้หลายวิธี ดังนี้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2536 : 42-43 อ้างถึงในวรียา สุริยันยงค์, 2544 : 60-61) เนื้อหาที่จะนำมาใช้ควรเอื้อต่อการนำมาแสดงบทบาทสมมติ ละครสั้น ตลอดจนนำมาแก้ปัญหา หรืออภิปรายทั้งกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ หรือโต้ตอบได้ เป็นต้น

ผู้เรียนควรมีโอกาสฟังและพูด หรือสนทนาอภิปรายในสถานการณ์ที่ใช้ในชีวิตจริงได้ เช่น การสัมภาษณ์เข้าทำงาน การรายงานข่าวโทรทัศน์วิทยุ เป็นต้น

3. ผู้สอนควรจัดให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ จัดลำดับเรื่องราวหรืองานที่จะต้องทำก่อนหลังเพื่อให้เกิดความสนุกสนานในกิจกรรม

4. ผู้สอนควรนำรายการโทรทัศน์หรือวิดีโอเทปมาเป็นแบบกลวิธีการสื่อสาร เช่น การใช้เสียงสูงต่ำ การอุทาน ตลอดจนการใช้สีหน้า ท่าทาง เป็นต้น

5. ในขณะเตรียมบทสนทนา ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียน ผู้เรียนควรมีโอกาสฝึกออกเสียงและกำหนดบทบาทกับเพื่อน ๆ หรือได้ปรึกษาหารือเป็นภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ

6. ผู้สอนควรเน้นความรู้ทางวัฒนธรรมในการสื่อสาร และนำมาเป็นข้อมูลให้ผู้เรียนได้แสดงออก อภิปรายเกี่ยวกับค่านิยมและการเลือกใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มกิจกรรมต่าง ๆ ด้วย

7. ผู้เรียนควรมีโอกาสใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และตามกาลเทศะเท่าที่จะทำได้ เพราะภาษาที่ถูกต้องจะช่วยสื่อความหมายได้ตรงกับที่ผู้พูดตั้งใจมากที่สุด

8. ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สนทนา หรือได้ข้อมูลเกี่ยวอาชีพต่าง ๆ ในลักษณะการศึกษาเฉพาะกรณี (Case study)

9. ผู้เรียนควรมีโอกาสเข้าร่วมชมรมเกี่ยวกับภาษา หรือร่วมงานที่แสดงวัฒนธรรมเจ้าของภาษา และมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

นอกจากแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนฟังและพูดในลักษณะต่าง ๆ แล้ว Revell (1979 อ้างถึงในกุสุมา ล่านุ้ย, 2537 : 53-54) และวรียา สุริยันยงค์ (2544 : 64 : 65) ยังได้เสนอแนะกลวิธีบางประการที่สามารถนำมาใช้ร่วมกับการจัดกิจกรรมการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การเน้นให้ผู้เรียนรู้จักและเข้าใจถึงการใช้กิริยาท่าทาง เพราะการสื่อความหมายในการสื่อสารจริงนั้นมีทั้งการแสดงออกทางวาจา กริยาท่าทาง รวมทั้งน้ำเสียงซึ่งแฝงอารมณ์และความรู้สึกด้วย

2. การนำสื่อจริงมาสอน เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์ บทความจากวารสาร แผนที่ รายการอาหาร ตารางต่าง ๆ การ์ตูน เหล่านี้เป็นต้น

3. การใช้บัตรที่กำหนดบทบาทให้ผู้เรียนได้แสดง โดยให้ผู้เรียนสองคนได้รับแจกบัตร

ที่แสดงรายละเอียดหรือบทบาทที่ไม่เหมือนกัน ผู้เรียนจึงไม่ทราบล่วงหน้าว่าคู่สนทนาจะพูดอะไร

4. การให้ผู้เรียนฝึกสนทนาประเภทต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการสนทนาตามความคิดสร้างสรรค์ (Recreational Dialogue) หรือการสนทนาตามข้อมูลที่กำหนด (Scripted Dialogue)

5. การใช้คำถาม Yes / No questions เพื่อถามความเข้าใจในเรื่องที่ฟัง และควรใช้ Wh- Questions เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจดีพอแล้ว เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตัวเอง

3. กิจกรรมและสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

3.1 กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

การฝึกออกเสียง

แม้ว่าบุคคลที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเช่นคนไทยจะมีบรรยากาศการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่เอื้อให้การพูดภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างอัตโนมัติหรือคล้ายเจ้าของภาษามากนัก ผู้เรียนสามารถปรับปรุงการพูดของตนได้ หากมีการฝึกฝนอย่างถูกหลักการด้วยวิธีการที่เหมาะสม และฝึกทีละขั้นตอนดังต่อไปนี้ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539 : 4-5)

1. การฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระ
2. การฝึกออกเสียงพยัญชนะควบ
3. การฝึกออกเสียงคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์
4. การฝึกออกเสียงคำประสม วลี ประโยค และถ้อยความต่อเนื่อง
5. การฝึกทำนองเสียง
6. การฝึกพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ

เกมทางภาษา

ปัจจุบันเกมจัดเป็นสื่อที่แพร่หลายในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเป็นที่ยอมรับว่าเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษได้อย่างดียิ่ง (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 116) เกมทางภาษาเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดพัฒนาการทางด้านสติปัญญาและทักษะทางภาษา (ถิรลักษณ์ เอกนัยน์, 2548 : 13) เพราะการจัดกิจกรรมโดยใช้เกมนั้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการเรียน ช่วยลดความตึงเครียด และเปลี่ยนบรรยากาศจากการฝึกซ้ำ ๆ ซึ่งสามารถใช้จูงใจผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เอกรินทร์ สังข์ทอง, มปป : 41) และเร้าความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี (Toth, 1995 : 6 ; สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2525 : 48 ; อนุภาพ ดลโสภณ, 2540 : 35) จึงส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว (ทิพพดี อ่องแสงคุณ, 2529 : 2-3 ; มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ, 2539 : 778-779) ทั้งนี้เพราะในระหว่างเล่นเกมนั้นผู้เรียนจะมุ่งมั่นที่จะทำกิจกรรมจนลืมไปว่าตนกำลังเรียนอยู่ การใช้ภาษาอังกฤษขณะเล่นเกมช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วทางภาษา (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2525 : 48 ; อนุภาพ ดลโสภณ, 2540 : 40) รวมทั้งมีความมั่นใจ และกล้าแสดงออกโดยใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น (มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ,

2539 : 778-779) ซึ่งเป็นการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายได้

กิจกรรมบทบาทสมมติ

การเล่นบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามบทบาทสมมติ (Social Interactive Activity) โดยสมมติสถานการณ์ทางสังคมขึ้นเหมือนกับในชีวิตจริง ๆ ผู้สอนสามารถใช้ชั้นเรียนเป็นบริบทของสังคม (Social Context) เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เหมาะกับสภาพสังคม โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทต่าง ๆ เช่น หมอกับคนไข้ ลูกค้ากับคนขายของ พ่อแม่กับลูก ครูกับลูกศิษย์ เป็นต้น (Littlewood, 1981 : 20-64) ในการให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมตินั้น อาจทำได้โดยผู้สอนกำหนดบทสนทนาและกำหนดบทบาทของแต่ละคน โดยกำหนดว่าผู้เรียนจะแสดงเป็นใคร จะพูดว่าอย่างไรบ้าง หรือผู้สอนอาจจะกำหนดว่าผู้เรียนแสดงเป็นใคร อยู่ในสถานการณ์อะไร จะพูดเกี่ยวกับอะไร แต่สิ่งที่จะพูดผู้เรียนต้องคิดเอง (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 117) การแสดงบทบาทสมมติจึงมีความสำคัญในการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และเป็นกิจกรรมที่ดีที่สุดที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เหมาะสมกับสภาพทางสังคม เนื่องจากบทบาทต่าง ๆ ที่ผู้เรียนแสดงนั้น เป็นเหตุการณ์ที่ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ (เอกรินทร์ สังข์ทอง, มปป : 23)

Paulston (1979 : 19-21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการที่ผู้สอนจะต้องทราบก่อนที่จะให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาทสมมติ ซึ่งได้แก่

1. สถานการณ์ (Setting) เช่น แสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับการรับโทรศัพท์ การจ่ายตลาด
2. บทบาท (Role) เป็นการกำหนดบทตัวละครที่ผู้เรียนได้รับ
3. สำนวนที่นำมาใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ (Useful Expression) ซึ่งหมายถึงคำศัพท์เฉพาะ สำนวน วลี โครงสร้างทางไวยากรณ์ และรูปแบบของภาษาที่นำมาใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ

ความรู้พื้นฐานทั่วไป (Background Knowledge) ในกรณีที่ผู้เรียนต้องแสดงบทบาทสมมติในสิ่งที่ผู้เรียนยังมีความรู้ไม่เพียงพอ ผู้สอนจำเป็นต้องให้ความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวกับสถานการณ์ในการแสดงแก่ผู้เรียน

สถานการณ์จำลอง

สถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมที่อยู่ในขั้นสูงกว่าการแสดงบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ของตนประกอบกับการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ แม้ผู้เรียนจะยังไม่รอบรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนก็จำเป็นจะต้องใช้ความรู้ความสามารถทั้งหมดที่มีอยู่เพื่อสื่อความหมายกับผู้อื่น กิจกรรมสถานการณ์จำลองต้องการให้ผู้เรียนได้มุ่งความสนใจไปที่การใช้ภาษามากกว่าความถูกต้องของคำศัพท์หรือไวยากรณ์ สถานการณ์จำลองจะทำให้ผู้เรียนให้ความสนใจกับการอภิปรายโต้แย้ง และแสดงความคิดเห็นซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น

และจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ เพราะการสร้างสถานการณ์จำลองทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วม มีความสนุกสนาน และยังช่วยในการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 151; สมคิด อิสระวัฒน์, 2543 : 146)

กิจกรรมทัศนศึกษา

วิธีสอนโดยการใช้กิจกรรมทัศนศึกษา (Field Trip) เป็นกระบวนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันวางแผนและเดินทางไปศึกษาเรียนรู้ ณ สถานที่อันเป็นแหล่งความรู้ในเรื่องนั้น (ซึ่งอยู่นอกสถานที่ที่เรียนกันอยู่เป็นปกติ) โดยมีการศึกษาสิ่งต่างๆในสถานที่นั้นตามกระบวนการหรือวิธีการที่ได้วางแผนไว้ และมีการอภิปรายสรุปการเรียนรู้จากข้อมูลที่ได้ศึกษา วิธีสอนโดยใช้การไปทัศนศึกษาเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงในเรื่องที่เรียน ได้เรียนรู้สภาพความเป็นจริง ได้ใช้แหล่งชุมชนให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ทำให้เกิดความเข้าใจ และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้การจัดกิจกรรมทัศนศึกษายังเอื้อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะต่าง ๆ จำนวนมาก เช่น ทักษะการวางแผน ทักษะการประสานงาน ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการแสวงหาความรู้ นอกจากนั้นยังส่งเสริมการพัฒนาคุณธรรมต่างๆ เช่น ความรับผิดชอบ ความสามัคคี ความเสียสละ เป็นต้น และเป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนบรรยากาศในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น และความสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้น และเพื่อให้การจัดกิจกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (ทิศนา แขมมณี, 2547 : 343-346)

3.2 สื่อเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

เพลง

เพลงนับเป็นสื่อที่มีอิทธิพลอย่างมากในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ความซาบซึ้ง หรือความประทับใจซึ่งนำไปสู่ทัศนคติที่ดีต่อการเรียน จึงเป็นผลให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปอย่างมีความสุข เอกรินทร์ สังข์ทอง (มปป : 29-39) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมที่ใช้เพลงเป็นสื่อ อาทิ 1. Musical Dictation 2. Completion Exercises 3. Close Procedure 4. Scrambled Words 5. Illustrations 6. Scrambled Sentences 7. Song Puzzles 8. Word Search 9. Song with Action 10. Comprehension Questions 11. Grammatical Features 12. Vocabulary Learning 13. Discussion Sessions 14. Cultural/Social Background และ 15. Sing-Along

ภาพยนตร์และข่าวทางโทรทัศน์

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยให้ผู้เรียนชมภาพยนตร์ และข่าวหรือเหตุการณ์ทางโทรทัศน์เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัว มีความอยากรู้อยากเห็น ช่วยส่งเสริมความสนใจ ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และช่วยสร้างบรรยากาศในห้องเรียน นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำพูดได้ง่ายและเร็วขึ้น เพราะผู้เรียนได้รับทั้งภาพและเสียงในเวลาเดียวกันนั่นคือ ได้เห็นสีหน้าท่าทางและได้ฟังคำพูดของบุคคลในสื่อไปพร้อม ๆ กัน (Janssens, 1977 : 44-47 ; Williams, 1968 : 4-17)

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป

การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยฝึกทักษะทางภาษา เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดไม่ว่าจะใช้บทเรียนสำเร็จรูปหรือชุดการสอนที่มีจำหน่ายโดยทั่วไป ผู้สอนจะต้องเลือกใช้โปรแกรมที่เหมาะสมกับทักษะเนื้อหา ผู้เรียน ระยะเวลา และเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนของตนให้มากที่สุด ซึ่งส่วนใหญ่แล้วผู้สอนมักจะใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูปเพื่อจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้ (จุฑารัตน์ วิบูลผล อ้างถึงในจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรัตน์, 2542 : 127-128) 1. เพื่อฝึกความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) 2. เพื่อฝึกความแม่นยำ (Accuracy) 3. เพื่อเป็นแหล่งการเรียนรู้ 4. เพื่อการทดสอบและประเมินผล 5. เพื่อเป็นสิ่งเร้า (Stimulus) หรือเป็นข้อมูล (Data) ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ทางภาษา 6. เพื่อเป็นเครื่องมือหรือสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น โปรแกรมตรวจไวยากรณ์

บทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต

โลกปัจจุบันกำลังตื่นตัวและให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้วยเหตุนี้ อินเตอร์เน็ตจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในด้านต่าง ๆ รวมทั้งด้านการศึกษา การเรียนการสอนโดยใช้อินเตอร์เน็ตสามารถทำได้หลายรูปแบบ การใช้บทเรียนภาษาอังกฤษออนไลน์ในเว็บไซต์ต่าง ๆ เป็นกิจกรรมเสริมการฝึกทักษะการฟังและการพูดเป็นรูปแบบหนึ่งที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้เนื่องจากความง่ายและสะดวกรวดเร็ว เนื้อหาบนเว็บเพจจะอยู่ในลักษณะสื่อหลายมิติประกอบด้วยภาพกราฟฟิก เสียง ภาพเคลื่อนไหว แบบวีดิทัศน์ และภาพเสมือนจริง ซึ่งช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และช่วยเสริมการเรียนรู้ได้เป็นอย่างมาก อีกทั้งยังช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนอีกด้วย (กิดานันท์ มลิทอง, 2548 : 255-256)

<u>สรุปผลการวิจัย</u>

1. ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

จากการให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟังและการพูดก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร คณะผู้วิจัยพบว่า ในส่วนของทักษะการฟังนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 3 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 15 คน ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 30 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 18 คน กล่าวโดยสรุปผลการทดสอบทักษะการฟังหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ในส่วนของทักษะการพูดนั้นก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 3 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 23 คน ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการ

พูดไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 30 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการพูดไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 10 คน กล่าวโดยสรุปผลการทดสอบทักษะการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตรการเรียนการสอนแบบเข้ม คณะผู้วิจัยพบว่า ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 2 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 16 คน ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 31 คน หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 17 คน กล่าวโดยสรุปผลการทดสอบทักษะการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงกว่าก่อนเข้าร่วมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2. ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร

จากการสัมภาษณ์โดยใช้ชุดคำถามสัมภาษณ์ ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร สรุปได้ดังนี้

ในส่วนของทัศนคตินั้น คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนทุกคนมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษน่าสนใจทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ด้านการฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่ผ่านมานั้น ทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนทุกคนเลือกใช้การดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม และการฟังเพลงเป็นหลัก ในขณะที่บางคนร้องเพลงภาษาอังกฤษ ดูรายการข่าว เช่น Newsline ทางช่อง 11 และ CNN รวมทั้งรายการภาษาอังกฤษทาง UBC แล้วพยายามพูดตาม คุยกับเพื่อนผ่านทางโปรแกรม MSN หรือคุยกับเพื่อนหลังเลิกเรียนด้วยประโยคง่ายๆและบทสนทนาในชีวิตประจำวันสั้นๆโดยพยายามเลียนสำเนียง เจ้าของภาษา และหากมีโอกาสก็จะพูดคุยกับอาจารย์ชาวต่างชาติเป็นครั้งคราว ในส่วนของการฝึกที่เกี่ยวข้องกับการเรียนนั้น นอกจากตั้งใจเรียนในห้องแล้ว ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการท่องคำศัพท์และนำไปใช้ โดยการท่องคำศัพท์วันละ 10 ตัว หรือเปิดพจนานุกรมอ่าน บางคนฟังเทปที่อัดเสียงอาจารย์ไว้จากการเรียนการสอนในห้องแล้วนำมาฟังซ้ำ และผู้เรียนบางส่วนเคยมีโอกาสร่วมกิจกรรมบทบาทสมมติในชั้นเรียน ในส่วนของการฝึกโดยแสดงละครภาษาอังกฤษหรือการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนนั้น ผู้เรียนน้อยกว่าครึ่งเคยทำกิจกรรมดังกล่าว ในขณะที่ผู้เรียนเกินกว่าครึ่งไม่เคยทำกิจกรรมดังกล่าวก่อนเข้าร่วมหลักสูตร แต่เมื่อได้เข้าร่วมหลักสูตรซึ่งมีการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ผู้เรียนจึงให้คำตอบว่าเคยแสดงละครภาษาอังกฤษหรือการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นผู้เรียน และให้ความเห็นว่าการแสดงบทบาทสมมติที่มีทุกสัปดาห์ ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก และมั่นใจในการฟังและการพูดมากขึ้น อีกทั้งยังเห็นว่าหลักสูตรแบบเข้ม 6 สัปดาห์เป็นหลักสูตรที่ดี ทำให้ตนรู้สึกชอบภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะ

การที่ผู้สอนเน้นเนื้อหาสัปดาห์ละเรื่อง และแจกเอกสารประกอบการสอนที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อในสัปดาห์นั้นๆ ทำให้สามารถฝึกฝนแต่ละหัวข้อได้อย่างเต็มที่ และมีประโยชน์ สามารถสื่อสารและนำเนื้อหาที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในชีวิตประจำวัน และการทำงานในอนาคตได้จริงๆ และต้องการให้ระยะเวลาในการอบรมมากกว่าที่เป็นอยู่ ในส่วนของวิธีการสอนนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่พึงพอใจ เพราะวิธีการสอนที่สนุกและหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกฟังและพูด ในส่วนของการเรียนกับอาจารย์ไทยและอาจารย์ต่างประเทศนั้น ทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนกับอาจารย์ชาวไทย และผู้เรียนเพียงส่วนน้อยชอบเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศ สำหรับความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมานั้น คณะผู้วิจัยพบว่า ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร กิจกรรมที่ผู้เรียนชอบนั้นมีความหลากหลาย เช่น ฟังเพลงและเติมคำในช่องว่าง และดูภาพยนตร์ โดยให้เหตุผลคือ ไม่เป็นวิชาการจนเกินไป นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมทัศนศึกษาหรือการฝึกพูดนอกสถานที่ ร้องเพลง รวมทั้งการแสดงบทบาทสมมติ ทั้งนี้ผู้เรียนให้ข้อคิดเห็นว่า เนื้อหาที่ใช้ในการทำกิจกรรมไม่ควรเน้นไวยากรณ์โดยเฉพาะเรื่อง tenses มากเกินไป แต่ควรเป็นบทสนทนาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันที่สามารถนำไปใช้ได้จริง หลังเข้าร่วมหลักสูตร กิจกรรมที่ผู้เรียนชอบที่สุดคือ กิจกรรมบทบาทสมมติและการแสดงละคร เพราะเป็นกิจกรรมที่สนุก เสริมสร้างความมั่นใจ และทำให้สื่อสารได้คล่องแคล่วขึ้น ด้านความชอบภาษาอังกฤษนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกชอบภาษาอังกฤษ ในขณะที่ผู้เรียนเพียงไม่กี่คนรู้สึกไม่ชอบ โดยเหตุผลที่ชอบนั้นเป็นเพราะคิดว่าตัวเองพูดได้ สื่อสารได้รู้เรื่องและเข้าใจ กล้าพูด กล้าสนทนา ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ สำเนียงพอใช้ได้ เป็นคนที่เรียนรู้คำศัพท์ได้ค่อนข้างเร็ว และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เอื้อในการใช้ภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ดี ผู้เรียนส่วนน้อยให้ความเห็นว่า ชอบอ่าน และเขียน มากกว่าฟังและพูด เพราะสามารถนำไปตีโจทย์คณิตศาสตร์ได้ ในขณะที่ไม่ชอบฟังและพูดเนื่องจากไม่รู้คำศัพท์ ไม่มั่นใจ ฟังและพูดไม่รู้เรื่องนั่นเอง ส่วนเหตุผลที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษนั้น เป็นเพราะไม่ถนัด อ่านไม่ออก แปลไม่ได้ ไม่รู้คำศัพท์ และพื้นฐานไม่แน่น แต่ที่เรียนเพราะเห็นความจำเป็นของภาษาอังกฤษที่มีต่ออนาคต ในขณะที่หลังเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนทุกคนชอบภาษาอังกฤษ

เมื่อสัมภาษณ์ถึงแรงจูงใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ คณะผู้วิจัยพบว่า ทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในการเรียน เพราะเห็นถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันไม่ว่าจะด้านการเรียนหรือการทำงาน โดยในส่วนของการเรียนนั้น ผู้เรียนให้ความเห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสำคัญที่ใช้ในการเรียนทุกสาขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านตำรา ตีโจทย์คณิตศาสตร์ การใช้คอมพิวเตอร์ รวมถึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนต่อระดับสูง ในด้านการทำงานนั้น ผู้เรียนให้ความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญในการสมัครงาน สัมภาษณ์งาน และเชื่อว่าผู้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจะได้รับ

การพิจารณาเข้าทำงานเป็นพิเศษ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกับชาวต่างชาติ และช่วยให้การเดินทางท่องเที่ยวในต่างประเทศมีความคล่องตัวขึ้นอีกด้วย

ในส่วนของความมั่นใจในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนจำนวนน้อยมากมีความมั่นใจทั้งในทักษะการฟังและการพูด และผู้เรียนจำนวนมากไม่มีความมั่นใจทั้งในทักษะการฟังและการพูด แต่เมื่อได้เข้าร่วมหลักสูตรแล้ว ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความมั่นใจเพิ่มขึ้นทั้งทักษะการฟังและการพูด และเมื่อพบชาวต่างประเทศ ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนไม่ถึงครึ่งกล้าสนทนากับชาวต่างประเทศ ในขณะที่ผู้เรียนกว่าครึ่งหนึ่งไม่กล้าเข้าไปสนทนา แต่หลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนทุกคนมีความกล้าที่จะเข้าไปสนทนากับชาวต่างประเทศมากขึ้น

ในส่วนของปัญหาในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตรคณะผู้วิจัยพบว่าปัญหาในการฟังที่ผู้เรียนพบคือ ไวยากรณ์ของตนเองที่ยังไม่ดีพอ และคำศัพท์ที่มีน้อยเกินไป ทำให้ฟังไม่รู้เรื่อง ไม่ว่าจะฟังผู้สอน ฟังชาวต่างชาติ หรือฟังจากสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ เพลง หรือข่าว โดยปัญหาที่พบคือ ฟังไม่ทัน ฟังไม่เข้าใจ หรือจับใจความสำคัญได้เพียงเล็กน้อย ทำให้ผู้เรียนหลายคนหลีกเลี่ยงการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากกลัวว่าหากฟังผิดจะทำให้การสื่อสารล้มเหลวนั่นเอง นอกจากนี้ผู้เรียนบางคนยังให้ความเห็นว่า เวลาตนเองชมภาพยนตร์จะฟังบทสนทนาระหว่างตัวละครไม่เข้าใจ ส่วนใหญ่จึงดูแต่ภาพ เวลาฟังเพลงก็จะได้ความไพเราะจากทำนองไม่ใช่เพราะเข้าใจเนื้อหา ซึ่งแตกต่างจากหลังเข้าร่วมหลักสูตรที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าตนสามารถฟังภาษาอังกฤษและเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ด้านปัญหาในการพูดนั้น ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนให้ความเห็นว่า เกิดจากความไม่แน่ใจศักยภาพในการพูดของตัวเองเท่าที่ควร ทั้งนี้เป็นเพราะไม่รู้คำศัพท์ เรียงประโยคไม่ถูก ออกเสียงไม่ได้ รวมถึงกลัวการผิดพลาดในการสนทนา จะกล้าพูดคุยกับชาวต่างชาติบ้างเมื่อถึงคราวจำเป็น เช่น โต้ตอบเมื่อถูกถามทาง หรือขอถ่ายรูปกับชาวต่างชาติเวลาไปเที่ยว อีกทั้งยังคิดว่าสำเนียงตนเองไม่เหมือนฝรั่ง กลัวพูดผิด หากไปกับเพื่อนก็จะให้เพื่อนพูดแทน แต่ถ้าจำเป็นก็จะพูดด้วยความเขินอาย ส่วนพฤติกรรมการพูดในชั้นเรียนนั้น หากผู้สอนไม่เรียกให้ตอบเป็นรายบุคคล ผู้เรียนส่วนใหญ่ก็จะไม่อาสาที่จะตอบเพราะกลัวตอบผิดหรือแม้จะรู้คำตอบก็ตาม นอกจากนี้ผู้เรียนคิดว่าเมื่อแสดงบทบาทสมมติ ตนเองออกเสียงไม่ถูกต้องและไม่สามารถสื่อสารได้ตามอารมณ์ในสถานการณ์เพราะไม่รู้ความหมายของสิ่งที่พูดเนื่องจากใช้วิธีท่องจำบทสนทนาที่ผู้สอนมอบหมายให้ อย่างไรก็ดี หลังเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนทุกคนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยให้ความเห็นว่าตนรู้สึกกล้าที่จะเข้าไปพูดคุยกับชาวต่างชาติมากขึ้น กล้าเข้าไปทักทายก่อน กล้าโต้ตอบด้วยประโยคยาวๆ มากขึ้น เพราะตลอดระยะเวลา 6 สัปดาห์ที่ผ่านมา ตนได้เรียนรู้วิธีการพูดที่ถูกต้องและหลากหลาย รวมทั้งการออกเสียงที่ถูกต้อง ทำให้มีความกระตือรือร้นในการพูดและฟังเข้าใจมากขึ้น แม้จะพูดได้ไม่ถูกทั้งหมด แต่ก็มั่นใจว่าสื่อสารได้อย่างรู้เรื่องและเข้าใจ

กล่าวโดยสรุป ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเข้าร่วมหลักสูตรดีขึ้น

3. พฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเข้าร่วมหลักสูตร

จากการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดระหว่างเข้าร่วมหลักสูตรเพื่อดูความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูด คณะผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนจำนวน 11 คน ได้คะแนน 80 ขึ้นไป ซึ่งมีความสามารถอยู่ในระดับดีมาก ผู้เรียนจำนวน 16 คน ได้คะแนน 70-79 ซึ่งมีความสามารถอยู่ในระดับดี และผู้เรียนจำนวน 6 คน ได้ คะแนน 60-69 ซึ่งมีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวม 76.69 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความสามารถอยู่ในระดับดี

การสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนโดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน คณะผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนสนุกกับการฝึกการออกเสียงคำศัพท์เป็นคำๆ ซึ่งส่งผลให้มีความมั่นใจเมื่อออกเสียงในรูปประโยค หรือ บทสนทนาสั้นๆ นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงก่อน ทำให้ทักษะการฟังของผู้เรียนซึ่งทดสอบในวันที่ 4 ของทุกสัปดาห์ค่อนข้างดีพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่ผู้เรียนคุ้นเคย และเมื่อทดสอบทักษะการพูดในวันที่ 5 ของแต่ละสัปดาห์ ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติได้อย่างมั่นใจทั้งการออกเสียงและท่าทางประกอบการสนทนา แม้จะมีข้อผิดพลาดในเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์บ้าง นอกจากนี้จากการจัดทัศนศึกษาในสัปดาห์ที่ 4 ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริงที่เกี่ยวกับหัวข้อ Marine Life ได้อย่างสนุกสนาน

เมื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนในสัปดาห์แรกจนถึงสัปดาห์สุดท้ายของการจัดหลักสูตร คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษามากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ผู้เรียนทำแบบทดสอบการฟัง เช่นเติมคำในช่องว่าง เรียงข้อความ จับคู่สถานการณ์ ได้ดีขึ้น ในส่วนของทักษะการพูดนั้นผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากแต่ละหัวข้อมาประยุกต์ใช้ในการสร้างบทสนทนาของตัวเอง และสามารถแสดงบทบาทสมมติได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องมากขึ้น

โดยภาพรวม ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและมีความสุขในการทำกิจกรรมต่างๆ ตลอดเวลา 3 ชั่วโมงของการเรียนแต่ละวัน โดยคณะผู้วิจัยไม่เห็นความเหนื่อยล้าหรือความเบื่อหน่ายในตัวผู้เรียน

4. ทัศนคติของผู้เรียนต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม

ผลการสำรวจทัศนคติต่อหลักสูตรการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มโดยการให้ผู้เรียนทำแบบประเมินหลักสูตร คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อหลักสูตรในระดับมาก ซึ่งในด้านการปูพื้นฐานการออกเสียงนั้น ผู้เรียนเห็นว่าการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนทักษะการฟังและการพูดเพราะสามารถแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการ

ออกเสียงได้ ทำให้มีความมั่นใจในการฝึกทักษะการฟังและการพูดให้ดีขึ้น คล่องแคล่วขึ้น มีทักษะการฟังดีขึ้นไม่ว่าจะเป็นการฟังเพลง ข่าว ภาพยนตร์และโปรแกรมช่วยสอน สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้มากขึ้น และคิดว่าตนสามารถฟังและจับใจความได้มากขึ้น รวมทั้งสามารถพูดได้อย่างถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นหลังได้รับการฝึกออกเสียงที่ถูกต้อง

ส่วนความคิดเห็นต่อสื่อที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ตนั้น ผู้เรียนให้ความเห็นว่าการใช้สื่อที่หลากหลายเป็นการส่งเสริมกิจกรรมการฟังและการพูด ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น สามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ง่ายขึ้น สามารถเรียนรู้คำพูดที่เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น ทำให้เกิดความสนุกสนานและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้เร็วยิ่งขึ้น ทำให้อยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะรู้สึกว่าตนสามารถฟังและจับใจความสำคัญได้มากขึ้น

สำหรับทัศนคติที่มีต่อการฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยการแสดงบทบาทสมมติ หรือสถานการณ์จำลองนั้น พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก เนื่องจากเห็นว่าทำให้ตนกล้าแสดงออกมากขึ้น เลือกใช้คำพูดได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น สามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น

กล่าวโดยสรุป ผู้เรียนให้ความเห็นว่าตลอดระยะเวลาของการเข้าร่วมหลักสูตรตนเองรู้สึกสนุกและมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม เพราะคิดว่าหลักสูตรนี้ทำให้สามารถพูดได้อย่างมั่นใจ คล่องแคล่วและถูกต้องขึ้น และคิดว่าความรู้ที่ได้รับจากการเข้าร่วมหลักสูตรมีประโยชน์ทั้งต่อ การเรียนและการทำงานในอนาคต หากมีการทดสอบความสามารถในการฟังและการพูด ผู้เรียนคิดว่าจะสามารถทำคะแนนได้ดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกทักษะการฟังและการพูดแบบเข้มในครั้งนี้

5. ประสิทธิผลในการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรไปใช้ในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1)

ความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูด คณะผู้วิจัยได้รวบรวมคะแนนการทดสอบทักษะการฟังและการพูดจากแบบบันทึกคะแนน พบว่าผู้เรียนจำนวน 2 คน ได้คะแนน 80 ขึ้นไป ซึ่งมีความสามารถในระดับดีมาก ผู้เรียนจำนวน 6 คน ได้คะแนน 70-79 ซึ่งมีความสามารถในระดับดี ผู้เรียนจำนวน 10 คน ได้ คะแนน 60-69 ซึ่งมีความสามารถในระดับปานกลาง คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวม 70.6 ซึ่งสรุปได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถอยู่ในระดับดี

ผลการสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนระหว่างการเรียนในชั้นเรียน 16 สัปดาห์ตลอดภาคการศึกษา พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่นั่งเรียนแถวหน้า และพยายามตอบคำถามของผู้สอนทุกคำถามด้วยความมั่นใจ เสียงดังฟังชัด และมักจะตอบเป็นคนแรกๆของห้อง แม้ผู้สอนจะไม่เรียกชื่อก็ตาม

อภิปรายผล

จากผลการทดลองการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้ม 6 สัปดาห์ แม้จะมีผู้เรียนจำนวน 16 คนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จากการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูด และจำนวน 17 คนไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จากการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตร อย่างไรก็ดี คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวมีความสามารถและพัฒนาการในการฟังและการพูดหลังเข้าร่วมหลักสูตรสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

กล่าวโดยสรุป การทดลองการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อาจเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพในระดับหนึ่ง ดังจะเห็นได้จากความคิดเห็น ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ทัศนคติที่มีต่อหลักสูตร รวมทั้งความสามารถและพัฒนาการของผู้เรียนในการใช้ทักษะการฟังและการพูดก่อน ระหว่าง และหลังเข้าร่วมหลักสูตร รวมถึงการนำไปใช้ในการเรียนภาคปกติ

ในส่วนของความคิดเห็น และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังเข้าร่วมหลักสูตรไม่มีการเปลี่ยนแปลงเท่าใดนัก ดังจะเห็นได้จากชุดคำถามสัมภาษณ์ก่อนและหลังการเข้าร่วมหลักสูตรที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ และคิดว่าภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังและการพูดมีประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษา การทำงานและชีวิตประจำวัน ดังนั้นทักษะดังกล่าวจึงเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องการพัฒนามากที่สุด

การที่ผู้เรียนชอบ สนใจ เห็นความสำคัญและเห็นประโยชน์ของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเข้าร่วมหลักสูตรทักษะการฟังและการพูดแบบเข้ม ดังที่ Samuel (1987 : 295-309) และรัชดา เบ็ญเจ๊ะอาแว (2546 : 5) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบและตัวแปรที่สำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับ สมคิด อิสระวัฒน์ (2543 : 227) ที่ให้ความเห็นว่าความสนใจ ความอยากรู้ เป็นแรงจูงใจในการเรียน โดยเฉพาะหากเห็นว่าสิ่งที่เรียนเป็นสิ่งที่มีประโยชน์สำหรับตนเอง ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าตลอดระยะเวลาของการเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนมีความสนุกสนาน และกระตือรือร้นในการเรียน โดยไม่มีท่าทีอ่อนล้าหรือเบื่อหน่ายให้เห็น และหลังการเข้าร่วมหลักสูตรผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นๆต่อไปเพราะเริ่มเห็นความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น รวมทั้งรู้สึกสนุกและมีความสุขกับการเรียนมากขึ้น

นอกจากแรงจูงใจในการเรียนแล้ว คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ดังจะเห็นได้จากชุดคำถามสัมภาษณ์ก่อนเข้าร่วมหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีความมั่นใจในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษเพราะไม่แน่ใจศักยภาพในการพูดของตัวเอง เนื่องจากไม่รู้คำศัพท์ เรียงประโยคไม่ถูก ออกเสียงไม่ได้ รวมถึงกลัว

การผิดพลาดในการสนทนา ส่วนความมั่นใจในการฟังนั้น ผู้เรียนทุกคนยังไม่มั่นใจความสามารถในการฟังของตนเอง เพราะคิดว่าไวยากรณ์ของตนเองยังไม่ดีเท่าที่ควร และรู้คำศัพท์น้อยเกินไป แต่จากการสัมภาษณ์หลังการเข้าร่วมหลักสูตร พบว่าความมั่นใจของผู้เรียนทุกคนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เพราะตลอดระยะเวลา 6 สัปดาห์ที่ผ่านมา ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการพูดที่ถูกต้องและหลากหลาย รวมทั้งการออกเสียงที่ถูกต้อง ทำให้มีความกระตือรือร้นในการพูดและฟังเข้าใจมากขึ้น แม้จะพูดได้ไม่ถูกทั้งหมด แต่ก็มั่นใจว่าสื่อสารได้อย่างรู้เรื่องและเข้าใจมากขึ้น ดังที่พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2539 : 6) กล่าวว่าการสื่อสารจะเกิดประสิทธิผลเพียงใดขึ้นอยู่กับการฝึกฝนทางการออกเสียงเป็นพื้นฐาน เพราะเมื่อออกเสียงได้ถูกต้องทำให้ไม่เกิดความคับข้องใจ และไม่เกิดปัญหาในการออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง อีกทั้งยังช่วยให้การฟังมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ทัศนคติ แรงจูงใจ และความมั่นใจที่ดีขึ้นนี้เป็นผลมาจากรูปแบบการสอนทักษะการฟังและการพูดที่คณะผู้วิจัยได้จัดขึ้น ซึ่งจากแบบประเมินหลักสูตรและการสัมภาษณ์หลังการเข้าร่วมหลักสูตร คณะผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรในระดับมาก เพราะเห็นว่าการปูพื้นฐานการออกเสียงและการฝึกออกเสียงให้ถูกต้องในสัปดาห์แรกของการเข้าร่วมหลักสูตรเป็นการเริ่มต้นที่ดีและเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนทักษะการฟังและการพูดเพราะสามารถแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการออกเสียงได้ ทำให้มีความมั่นใจในการฝึกทักษะการฟังและการพูดให้ดีขึ้น คล่องแคล่วขึ้น มีทักษะการฟังดีขึ้นไม่ว่าจะเป็นการฟังเพลง ข่าว ภาพยนตร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้มากขึ้น และคิดว่าตนสามารถฟังและจับใจความได้มากขึ้น รวมทั้งสามารถพูดได้อย่างถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นหลังได้รับการฝึกออกเสียงที่ถูกต้อง ดังที่ Jenkins (2004) และ Robinson (2001) ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่าการปูพื้นฐานทางสัทศาสตร์ เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากการออกเสียงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษและการออกเสียงที่ถูกต้องจะช่วยสร้างความคล่องแคล่วในการพูดนั่นเอง

ความหลากหลายของสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละสัปดาห์ ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำเร็จรูป และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต นั้น เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น เพราะสื่อดังกล่าวจะให้ทั้งภาพและเสียง ซึ่งคล้ายกับสถานการณ์จริง เป็นการจำลองหรือถ่ายทอดสภาพการณ์ใช้ภาษาอังกฤษในสังคมที่ใช้โดยเจ้าของภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถเลียนแบบได้ อีกทั้งยังช่วยให้บรรยากาศในการเรียนการสอนมีชีวิตชีวา ทำให้ผู้เรียนไม่เครียด ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ดังที่ Lee and Coppen (1964 : 1) ให้ความเห็นว่า สื่อทัศนูปกรณ์ช่วยให้ห้องเรียนสดใส ทำให้บทเรียนน่าสนใจ และช่วยกำหนดความหมายของเนื้อหาให้ชัดเจน ดังนั้นสื่อการเรียนการสอนจึงควรมีความหลากหลายเพื่อให้มีประสิทธิภาพและตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอย่างรวดเร็ว จึงนับได้ว่าสื่อเหล่านี้มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อทั้งในการนำเข้าสู่บทเรียน สอนเนื้อหา สรุปและ

ทบทวนบทเรียน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 115) จากการสำรวจความคิดเห็นต่อสื่อที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ได้แก่ เพลง ภาพยนตร์ ข่าว โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และบทเรียนออนไลน์ทางอินเตอร์เน็ต นั้น ผู้เรียนเห็นว่าการใช้สื่อที่หลากหลายเป็นการส่งเสริมกิจกรรมการฟังและการพูด ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น สามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ง่ายขึ้น สามารถเรียนรู้คำพูดที่เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น ทำให้เกิดความสนุกสนานและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้เร็วยิ่งขึ้น ทำให้อยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะรู้สึกว่าตนสามารถฟังและจับใจความสำคัญได้มากขึ้น

การฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยการแสดงบทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลองนั้น ผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก เนื่องจากเห็นว่าทำให้ตนกล้าแสดงออกมากขึ้น เลือกใช้คำพูดได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น สามารถจำและนำรูปแบบภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 117, 142-143, 150-151) และ Littlewood (1981 : 20-64) ที่กล่าวไว้ว่า การแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการและแรงบันดาลใจที่จะนำทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้มาใช้เพื่อการสื่อสารให้ถูกต้องและเหมาะสม และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้

การใช้กิจกรรมและสื่อที่หลากหลาย เป็นการกระตุ้นและเพิ่มพูนความสนใจของผู้เรียน ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษน่าสนใจ และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่จำกัด และมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้อยู่เสมอ เป็นการสร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ และช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษได้

กล่าวโดยสรุป แม้จะมีผู้เรียนจำนวน 16 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ในการทดสอบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูด และจำนวน 17 คนไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ในการทดสอบความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูด ผู้เรียนให้ความเห็นว่าตลอดระยะเวลาของการเข้าร่วมหลักสูตร ตนเองรู้สึกสนุกและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม เพราะคิดว่าหลักสูตรการอบรมครั้งนี้ทำให้สามารถพูดได้อย่างมั่นใจ คล่องแคล่วและถูกต้องขึ้น และคิดว่าความรู้ที่ได้รับจากการอบรมมีประโยชน์ทั้งต่อการเรียนและการทำงานในอนาคต หากมีการทดสอบความสามารถในการฟังและการพูด ผู้เรียนคิดว่าจะสามารถทำคะแนนได้ดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกทักษะการฟังและการพูดแบบเข้มในครั้งนี้ ดังจะเห็นได้จากผลสัมฤทธิ์ของการฝึกทักษะการฟังและการพูดหลังจากการเข้าร่วมหลักสูตรที่สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมหลักสูตรมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และประสิทธิผลในการเรียนรายวิชา 417-201 Scientific English I (ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์ 1) ที่ผู้เรียนมีคะแนนการฝึกทักษะการฟังและการพูดเฉลี่ยที่ 70.6 ซึ่งมีความสามารถในระดับดี

<u>เอกสารอ้างอิง</u>

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545. **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ**. กรุง เทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

กองวิจัยทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2542. **สรุปผลการวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

กิดานันท์ มลิทอง. 2548. **เทคโนโลยีและการสื่อสารเพื่อการศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กุสุมา ล่านุ้ย. 2537. **การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร**. ปัตตานี : โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. 2544. **แนวทางการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ : สำนักงานโครงการปฏิรูปอุดมศึกษา.

งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 2548. **จุลสารงานทะเบียน,** 25 (19), 95-96.

จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรักษ์. 2542. **ประมวลบทความการเรียนการสอนและการวิจัยระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จารุพรรณ เพ็งศรีทอง. 2543. **การศึกษาปัญหาการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง**. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

จุฑารัตน์ วิบูลผล. “การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนภาษาในการสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาอังกฤษ” ในจันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และสร้อยสน สกลรัตน์. 2542. **ประมวลบทความการเรียนการสอนและการวิจัยระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เฉลิมพล ดาวเรือง. “สภาพปัจจุบันและปัญหาในการสอนพูดภาษาอังกฤษ”. ใน ประนอม สุรัสวดี. 2539. **กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชลลดา เลาหวิริยานนท์ และคณะ. 2547. **ความพึงพอใจ ความต้องการและปัญหาในการใช้ภาษาต่างประเทศในสถานประกอบการในเขตจังหวัดภาคใต้**. รายงานวิจัย. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ถิรลักษณ์ เอกนัยน์. 2548. “กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โรงเรียนนันทบุรีวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดน่าน”, สารนิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ทิพพดี อ่องแสงคุณ. 2529. **เกมฝึกภาษา**. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.

ทิศนา แขมมณี. 2547. **ศาสตร์การสอน**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิดา วุฒิวัย และคณะ. 2546. **การศึกษาความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์**. รายงานการวิจัย. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

นิตยวรรณ ธนโกไสย. 2546. “ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนของสถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.

เนตรปรียา (มุสิกไชย) ชุมไชโย. (2544). **ฝึกภาษาอังกฤษกันยังไงทำไมไม่สำเร็จซักที**. กรุงเทพฯ : สุดสัปดาห์สำนักพิมพ์.

ปองพล อดิเรกสาร. คำนิยม ใน เนตรปรียา (มุสิกไชย) ชุมไชโย. (2544). **ฝึกภาษาอังกฤษกันยังไงทำไมไม่สำเร็จซักที**. กรุงเทพฯ : สุดสัปดาห์สำนักพิมพ์.

ปราณี กุลละวณิชย์. 2547. “โครงการวิจัยเชิงทดลอง “การสอนแบบเข้ม 6-8 สัปดาห์” ทักษะการฟัง-การพูดภาษาต่างประเทศ”, เอกสารประกอบโครงการวิจัยของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

ประนอม สุรัสวดี. 2539. **กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2539. **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มยุรี สุขวิวัฒน์ และคณะ. 2539. **การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

รัชดา เบ็ญเจ๊ะอาแว. 2546. “ผลของกิจกรรมประกอบการสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

วรียา สุริยันยงค์. 2544. “การพัฒนาชุดการสอนสำหรับเพื่อนช่วยสอนในการสอนเสริมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2”,วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

วาริน รุ่งจตุรภัทร. 2545. **เขียนได้ พูดได้ แต่นี้ไป**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วรรณสาสน์จำกัด.

วิสา จรัลชวนะเพท. 2545. **การจัดทำโครงการ Outdoor Speaking เพื่อเสริมทักษะการฟัง- พูดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. รายงานการวิจัย. ภูเก็ต : โรงเรียนเทศบาลบ้านสามกอง (วิเศษนุกูลกิจอุทิศ).

สมคิด อิสระวัฒน์. 2543. **การสอนผู้ใหญ่**. กรุงเทพฯ : จรัลสนิทวงศ์.

สมศักดิ์ ปริศนานันทกุล. 2543. ใน นิตยวรรณ ธนโกไสย. 2546. “ความคิดเห็นของผู้บริหารอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนของสถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.

สยาม บุตรศรี. 2540. “ความพร้อม ปัญหา และความต้องหารในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดขอนแก่น”, วิทยานิพนธ์. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2536. **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2539. **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2525. **การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน ฉบับปรับปรุงใหม่**. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา.

อดิศา เตียว และคณะ. 2547. **โครงการข้อมูลพื้นฐานเพื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศระดับอุดมศึกษาในภาคใต้**. รายงานการวิจัย. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

อนุภาพ ดลโสภณ. 2540**. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน**ประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครู”, วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เอกรินทร์ สังข์ทอง. มปป. **ผลงานนำเสนอเพื่อขอรับการประเมินประสิทธิภาพการสอนและการปฏิบัติหน้าที่อาจารย์**. ปัตตานี : โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ

Burns, A., et al. 1997. “Authentic Spoken Texts in the Language Classroom”, **Prospect**, 12, 72-86.

Burns, A. 1998. "Teaching Speaking", **Annual Review of Applied Linguistics**, 18, 102-123.

Carter, R. 1997. "Speaking English, Speaking Cultures, Using CANCODE", **Prospect**, 12, 4-11.

Cunningham, S. & Moor, P. 2003**. Cutting Edge Advanced**. London : Pearson.

Derwing, T. & Rossister, M. 2002a. "ESL Learners' Perceptions of Their Pronunciation Needs and Strategies", **System**, 30, 155 – 166.

_____. 2002b. "The Effects of Pronunciation Instruction on The Accuracy, Fluency and Complexity of L2 Accented Speech". **Applied Language Learning**, 13 (1-2), 1-17.

(July, 1983), 30-31.

Janssens, Raymond. 1977. "Stimulating Motivation through Audio-Visual Aids Based on English by Radio Vision", **ELT Journal.** (22 October 1977) , 44-47.

Jenkins. (2004). "Research in Teaching Pronunciation and Intonation", **Annual Review of Applied Linguistics**, 24, 109-125. USA : Cambridge University Press.

Krashen, Stephen D. 1987. **Principles and Practice in Second Language Acquisition.** London Prentice Hall International (UK).

Lee, W.R. and Coppen, Helen. 1964. **Simple Audio-Visual Aids to Foreign Language Teaching.** London: Oxford University Press.

Littlewood, William. 1981. **Communicative Language Teaching: An Introduction.** Cambridge : Cambridge University Press.

Paulston, C.B. 1979. "Communicative Competence and Language Teaching : Guideline for Communicative Activities", **RELC Journal Supplement**. June 1,1979, 19-21.

Revell, Jane. 1979. **Teaching Technique for Communicative English.** Hong Kong : The McMillan Press.

Robinson, P. 2001. "Task Complexity, Task Difficulty, and Task Production : Exploring Interactions in a Componential Framework", **Applied Linguistics**, 22, 27-57.

Samuel, Shohen S. 1987. "Basic Teaching Procedure", **Handbook for the Volunteer Tutor**. New York : IRA.

Sato, K., et al. 2003. **Life Watch** : **Ready to Talk about Japan** [course book and video]. Tokyo : Asahi Press.

Swandean. 2006. **Intensive English Course** (Online). Available : http://www.swandean.co.uk/warthing/int-course.htm [2006, July 5]

Tomlinson. C.A. 1998. **Differentiating Instruction : Facilitator's Guide.** Alexandria, VA : Association for Supervision and Curriculum Development.

Toth, Maria. 1995. **Heinemann Chinemann Children's Games.** Oxford : Heinemann.

Victoria School. 2006. Intensive English Course (Online). Available : http://www.victoriaschool.co.uk/learn-english/language- [2006, July 5]

Williams. C.M. 1968. **Learning from Picture.** 2 nd ed. Washington DC : NEA.

รายชื่อคณะผู้วิจัย

โครงการวิจัยเรื่อง การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

Intensive English Teaching of Listening and Speaking to Freshmen of Science and Technology Faculty at Prince of Songkla University, Pattani Campus

หัวหน้าโครงการ

ชื่อ-สกุล	นางสาวอดิศา เบญจรัตนานนท์
	Miss Adisa Benjarattananon
คุณวุฒิ	ปริญญาโท ศศม. (ภาษาอังกฤษ)
ตำแหน่งทางวิชาการ	อาจารย์ ระดับ 7
หน่วยงาน	ภาควิชาภาษาตะวันตก
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
ที่อยู่	ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อ.เมือง จ. ปัตตานี 94000
โทรศัพท์	081-897-8657
E-mail	badisa@bunga.pn.psu.ac.th

ผู้ร่วมวิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสุชาดา ทิพย์มนตรี
	Miss Suchada Tipmontri
คุณวุฒิ	ปริญญาโท ศศม. (ภาษาอังกฤษ)
ตำแหน่งทางวิชาการ	อาจารย์ ระดับ 7
หน่วยงาน	ภาควิชาภาษาตะวันตก
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
ที่อยู่	ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อ.เมือง จ. ปัตตานี 94000
โทรศัพท์	081-396-8483
E-mail	ksuchada@bunga.pn.psu.ac.th